COLECȚIA

Iubiri de poveste

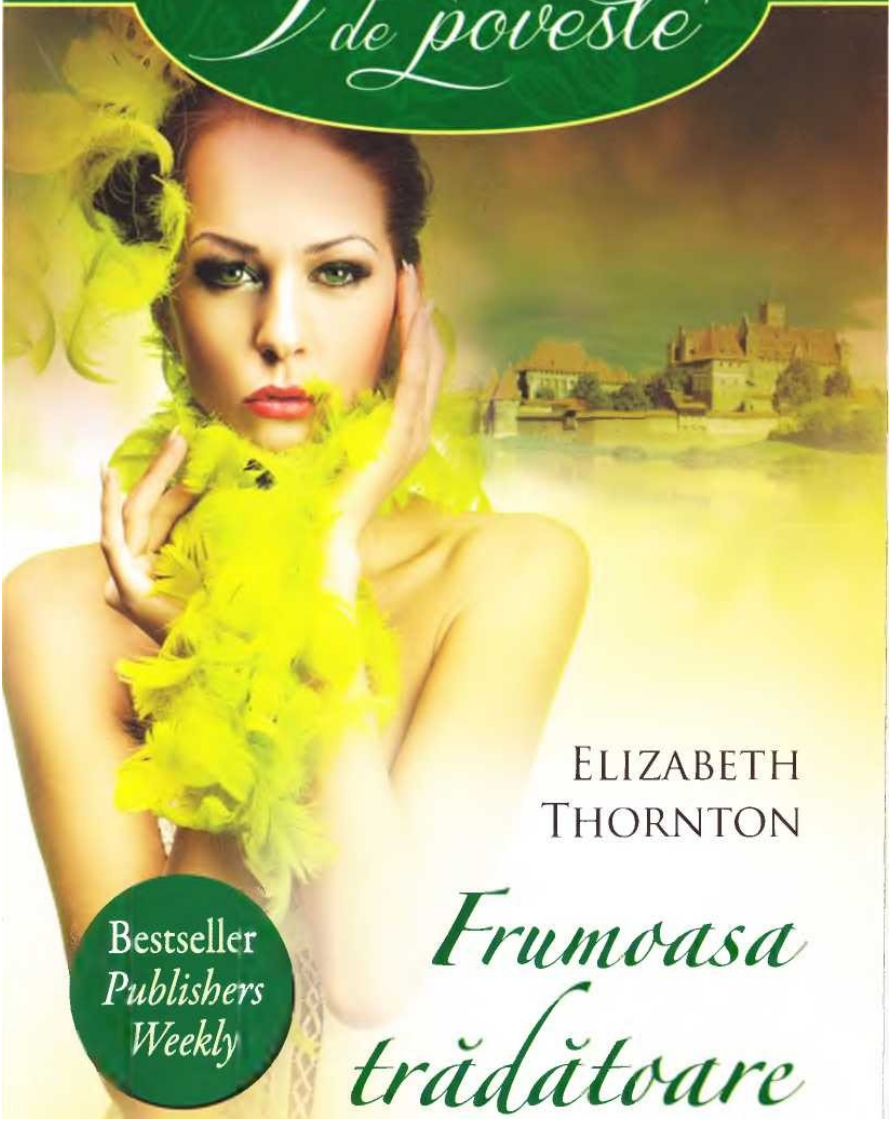

ELIZABETH THORNTON

Frumoasa trădătoare

Bestseller *Publishers Weekly*

ELIZABETH THORNTON
FRUMOASA TRĂDĂTOARE

The Scot and I by Elizabeth Thornton

Copyright © 2009 Mary George
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Frumoasa trădătoare
Elizabeth Thornton
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
THORNTON, ELIZABETH
Frumoasa trădătoare / Elizabeth Thornton.
Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză: Manuela Bulat

Pentru rudele şi prietenii mei din Aberdeen şi Deeside.
„Pentru vechi cunoştinţe”

Capitolul 1

Castelul Balmoral, iulie 1885

În clipa în care dăduse cu ochii de ea, Alex ştiuse că această femeie avea să-i provoace necazuri. Cu toate că era suficient de drăguţă şi de cochetă pentru a atrage atenţia oricărui bărbat, nu de vreo încurcătură amoroasă se temea el. Se gândea la cazul la care lucra, întrebându-se dacă nu cumva tocmai aceea era persoana pe care o căutase atâta.

Părul blond era cel care o făcea să iasă în evidenţă. În Deeside, localnicii erau în general celţi cu părul negru, aşa cum era el însuşi. Această tânără femeie avea înfăţişarea unui trandafir englezesc. Precis avea să constate că ochii ei erau albaştri.

Ea întoarse repede capul, ca şi cum şi-ar fi dat seama că o studia cineva, iar privirile lor se întâlniră şi se susţinură. În acea fracţiune de secundă de dinainte ca necunoscuta să se uite în altă parte, el simţi acel fior de recunoaştere, ca un curent electric foarte slab trecându-i prin creier. Era ciudat, având în vedere că n-o mai întâlnise niciodată.

„Urmăreşte-o, Hepburn”, îşi spuse.

După ce o privi rătăcind printre oaspeţi de parcă şi-ar fi căutat un prieten, Alex şi-o alungă din minte. Părea suficient de inofensivă. În afară de asta, el nu căuta o femeie, ci un bărbat. *„Ca bheil sibh, Mac an diaboil?* Unde eşti, fiu de diavol?”

Dintr-odată se auzi o voce în apropiere:

— Maiestatea Sa e pe cale să-şi facă intrarea. Ce facem acum?

Cel care vorbise era Gavin, fratele lui Alex. Cu toate că asemănarea dintre ei era izbitoare, comportamentul şi

expresia lui Gavin aveau un şarm care îi lipsea complet lui Alex.

— Aşteptăm, răspunse acesta.

Studie mulţimea de oaspeţi adunată în sala de bal a castelului, remarcând că elita societăţii scoţiene venise să-şi exprime respectul faţă de Maiestatea Sa regina Victoria. Nu avea să se danseze la această recepţie. De când rămăsese văduvă, suverana ducea o viaţă retrasă, iar frivolitatea era privită ca un păcat.

Se lăsă tăcerea când uşile dinspre galeria reginei se deschiseră, iar Maiestatea Sa intră flancată de garda ei de onoare îmbrăcată în kilturi. Alex se plasase astfel încât să-i poată studia pe invitaţi. Le cerceta chipurile, căutând orice detaliu care i s-ar fi părut ciudat. Spera ca adversarul lui să nu fie la fel de vigilent, deoarece altfel ar fi dedus că acest spectacol era o minciună, o capcană abil pusă în scenă pentru a prinde un trădător.

„Regina” nu era regina, ci o doar o femeie care semăna cu ea, „lacheii” ei în haine de un verde întunecat nu erau lachei, ci agenţi de poliţie. El nu făcea parte din acest dispozitiv, ci lucra independent, raportându-i doar şefului secţiei, comandantul Durward, iar în absenţa acestuia, cum era cazul acum, lui Dickens, persoana care se ocupa de securitate.

Gavin nu avea niciun rol în operaţiune. Făcea parte dintre oaspeţi, dar ştiuse că se punea ceva la cale atunci când fratele lui venise cu o săptămână mai devreme la casa de pescuit şi vânătoare a familiei. Alex îi spusese că se aşteptau să fie probleme la recepţia reginei. De asemenea, îi ceruse să-şi ţină gura închisă şi ochii deschişi, acesta fiind singurul rol pe care era dispus să-l lase să-l joace. În acel moment, Gavin îi studia pe musafiri, imitându-şi fratele.

În vreme ce regina şi escorta ei străbăteau încet culoarul pe care slujitorii ei îl eliberaseră, toate capetele

erau aplecate. Fustele doamnelor foşniră când acestea îşi făcură plecăciunile. Alex se înclină superficial. Când îşi ridică privirea, o văzu pe femeia blondă apropiindu-se repede de el. Abia ce conştientizase gândul când aceasta ridică un revolver pe care îl ţinuse ascuns între faldurile fustelor şi apăsă trăgaciul. Auzi bubuitura asurzitoare a armei descărcându-se, simţi trecerea glonţului care îl rată la un milimetru, auzi geamătul cuiva de lângă el care fusese lovit, apoi se propti mai bine pe picioare în timp ce agitaţia oaspeţilor care ţipau crescu şi se micşoră ca valurile unei mări furioase. Fu uşurat să constate că gărzile reginei strânseseră rândurile în jurul „Maiestăţii Sale” şi o zoreau afară. Totuşi, când se auzi a doua împuşcătură, care lovi candelabrul de deasupra, făcându-l să se clatine alarmant, oamenii panicaţi se năpustiră spre uşile vitrate care dădeau spre grădină. „Lacheii” nu putură face nimic pentru a-i reţine.

Alex cercetă valul pulsatoriu de invitaţi care se luptau să iasă. Nu se zărea nici urmă a femeii cu păr blond.

— Gavin! Caută o femeie blondă, strigă el pe deasupra vacarmului. N-o lăsa să scape.

Fratele său dădu din cap şi îşi croi drum prin mulţime.

Murmurând o înjurătură furioasă, Alex se lăsă într-un genunchi pentru a-l examina pe rănit. Acesta era cu un an sau doi mai tânăr decât Gavin, iar chipul îi era însufleţit de culoare. A murmurat:

— Ai văzut asta? Cineva a încercat să mă ucidă!

Glonţul i se înfipsese în braţ, chiar sub cot, dar, cu toate că rana îi sângera abundent, nu părea să fie în primejdie. După ce pescui din buzunar o batistă, Alex o împături şi îi spuse tânărului să şi-o ţină apăsată pe rană pentru a opri curgerea sângelui.

Clocotea de furie. O judecase greşit pe căţeaua aia prefăcută. Se gândise că, dacă ea era asasina – deşi nu păruse probabil ca o femeie să fie pe măsura unei astfel de

sarcini –, nu avea o poziţie bună pentru a trage în regină. Nu-i trecuse nicio clipă prin minte că primul vizat ar fi fost el. Odată ce-l îndepărta din drum, ucigaşa avea cale liberă spre adevărata ţintă. Acel glonţ îl ratase milimetric, înfigându-se în trupul bărbatului de alături. Era un miracol că scăpase cu viaţă.

O clipă mai târziu, cu răsuflarea întretăiată de efort, Gavin se întoarse. Ţinea în mână o perucă blondă.

— Am găsit asta pe terasă, spuse el. Poate că se numără printre oaspeţii pe care lacheii i-au reţinut pentru interogatoriu; la fel de bine, e posibil să se fi panicat şi să fi fugit spre râu.

— Nu e cazul. Era prea rece şi prea inteligentă ca să nu fi avut un plan de scăpare bine gândit, îşi zise Alex. Se ridică, îl ajută şi pe bărbatul rănit să se ridice şi, luând peruca din mâna lui Gavin, şi-o îndesă în buzunar. Du-l pe acest gentleman… Apropo, care e numele dumneavoastră?

— Ramsey, se prezentă celălalt strâmbându-se de durere. Ronald Ramsey.

— Du-l pe domnul Ramsey să-l vadă un medic, apoi ne vedem în curte.

— Sprijiniţi-vă de braţul meu, domnule Ramsey, spuse Gavin cu blândeţe. Eu sunt Gavin Hepburn, iar gentlemanul pe care tocmai l-aţi cunoscut – care a rostit doar câteva cuvinte şi toate au fost ordine – este fratele meu, Alex. Suntem din familia Hepburn din Feughside. Vizitaţi regiunea? Întreb pentru că nu vă recunosc chipul.

În vreme ce Gavin şi Ramsey se îndepărtau, Alex se îndreptă spre ieşire. Admiră tactica fratelui său. Cu toate că Gavin părea să susţină o conversaţie banală, de fapt obţinea declaraţia acelui om. Urmau să fie luate multe declaraţii în acea seară şi multe spirite aveau să se încingă înainte ca aceşti oaspeţi exaltaţi să ajungă în paturile lor.

Ajuns pe terasă, îşi goli mintea de orice gând şi îşi rezervă un moment pentru a admira peisajul. În Highlands,

soarele apunea devreme. La stânga lui se vedea marginea rozalie a astrului dispărând pe după crestele munţilor Cairngorm. În faţa lui se zărea cărarea care ducea spre râu. Pădurea de arbori limita priveliştea, la fel cum făcea şi pădurea de oameni care acum erau mânaţi înapoi în castel.

Închise ochii şi opri manifestarea părţii active a creierului său.

Toate simţurile sale vibrau, dar acel simţ care i-ar fi putut fi de folos acum, al şaselea, era evident aţipit.

Al şaselea simţ. Nu era o glumă. Era o moştenire de la bunica lui, celebra Vrăjitoare din Drumore, cum o numeau superstiţioşii. De mare folos nu îi era. Nu putea să citească în minţile altora sau să audă voci misterioase. Singurul avantaj era că uneori îl îndruma în direcţia corectă. Dar când avea cea mai mare nevoie de el, ca acum, îl abandona ca o femeie nestatornică.

Unde era muierea aia? Cum de ştiuse că el era cel pe care trebuia să-l doboare înainte de a încerca s-o ucidă pe regină? Pentru numele lui Dumnezeu, doar se presupunea că era agent secret! Dar şi mai important era s-o depisteze acum pe necunoscută.

Vârî mâna în buzunarul hainei, scoase peruca blondă şi o strânse între degete. Simţi din nou acel fior de recunoaştere ca un curent electric slab trecându-i prin creier. Frecă peruca de obraz, iar acel curent deveni mai puternic, mai convingător.

Sprâncenele lui negre se împreunară în vreme ce încerca să-şi amintească fiecare detaliu legat de acea femeie care îl învinsese pe teren propriu.

Era de înălţime medie. Cu trăsături delicat sculptate. O siluetă zveltă, scoasă în evidenţă de o rochie care nu era frapantă, dar se potrivea ocaziei, din mătase de un albastru-cenuşiu. Ochii ei erau albaştri… nu, nu albaştri, ci cenuşii, la fel de cenuşii şi de limpezi ca apele râului Dee într-o zi senină. Îl deruta şi îl intriga. De ce o remarcase din

mulţime? Datorită pregătirii lui ca agent? Datorită celui de-al şaselea simţ? Sau era altceva? Şi de ce nu acţionase sub impulsul primei impresii care-i spusese că acea femeie avea să provoace necazuri?

Îşi lipi peruca de faţă şi inhală.

O imagine prinse contur în mintea sa. Văzu un tânăr, un băiat de fapt, în pantaloni din lână ecosez şi cu o beretă pe cap, îngenuncheat lângă un izvor cu apă limpede precum cristalul. Băiatul luă nişte apă în mâinile făcute căuş şi o bău cu lăcomie. În spatele lui se înălţau crestele muntelui Cairngorm.

Era mai bine. Al şaselea simţ funcţiona corespunzător. Nu putea să citească minţile oamenilor şi nici nu avea premoniţii desprinse din vise, aşa cum era cazul altora. Darul lui se manifesta cu mai multă putere atunci când atingea obiecte care aparţineau prăzii sale. Fiindcă asta era acum pentru el femeia blondă: o pradă. Iar băiatul din viziune îi era, cu siguranţă, complice.

— Deci aici te aflai! Auzi vocea lui Gavin venind parcă de la mare distanţă. Nu m-ai auzit strigându-te?

Imaginea din mintea lui Alex se dizolvă instantaneu. Băgă peruca în buzunar.

— Eram cufundat în gânduri. Spune-mi, ai aflat ceva de la domnul Ramsey?

— Al naibii de puţin. Spune că n-a văzut nimic. E cam zguduit. Ei bine, are tot dreptul să fie, nu? Nu vrea decât să se ducă acasă şi să uite toată povestea.

— Trebuie s-o fi văzut pe femeia care a tras.

— Insistă că n-a văzut nimic. Acum se uita la regină, iar în clipa următoare, un glonţ i-a lovit braţul. Gavin îşi sprijini un braţ de balustradă şi îşi privi fratele. Eşti sigur că a fost o femeie? Când Alex îşi întoarse capul şi-i văzu expresia încruntată, Gavin ridică din umeri: Scuze că am întrebat. Fireşte că eşti sigur. Doar că mi se pare o crimă să implici o femeie în asemenea treburi murdare.

— Gavin, ei *sunt* nişte criminali, trădători de fapt, iar femeia probabil că este unul dintre principalii lor oameni de acţiune. Este curajoasă şi descurcăreaţă. Şi să-ţi mai spun ceva. A vrut să mă omoare pe mine, nu pe domnul Ramsey. Dacă mă elimina, avea cale liberă spre regină.

Gavin încremeni. În cele din urmă, spuse pe un ton iritat:

— Ce se petrece, Alex? Mi-ai zis foarte puţine. Am aflat doar frânturi.

— Ţi-am spus doar atât cât trebuia să ştii, şi asta doar pentru că eşti fratele meu şi, implicit, am încredere în tine.

— Nu te porţi ca şi cum ai avea încredere în mine.

Ochii lor se întâlniră, un clarvăzător grampian[1] privindu-l pe altul. Darul lui Gavin era să planteze idei în mintea celor vizaţi.

Alex ştia că, dacă nu era atent, avea să flecărească precum un copilaş, spunându-i lui Gavin toate secretele sale.

Zâmbind uşor, replică:

— Îţi cunosc toate trucurile, frate, aşa că nici măcar să nu te gândeşti să te joci cu mintea mea. Am încredere în tine mai mult decât în oricare altul. Asta ar trebui să-ţi fie suficient.

— N-ai încredere în colegii tăi?

— Până la un punct. Începea să se enerveze, iar când Gavin deschise gura să continue, Alex i-o reteză: Uite ce e, n-ar trebui să-ţi spun nimic. Tu nu faci parte din joc. Tot ce pot să-ţi zic este că o femeie a tras în mine în seara asta, iar eu vreau s-o găsesc.

Aceste cuvinte solemne fură urmate de o tăcere lungă, gânditoare. În cele din urmă, Gavin spuse:

— Presupun că muza aia cu toane nu-ţi poate spune încotro s-a dus.

---

1 Grampian - regiune în estul Scoţiei, unde se află şi munţii cu acelaşi nume (n.tr.)

— Depinde. Alex privi spre crestele munţilor. Spune-mi, Gavin, unde este cel mai probabil să găsim un izvor cu apa rece ca gheaţa?

— În munţi. Gavin, observându-i expresia, îl întrebă: De unde ţi-a venit ideea asta? De la muză?

— De unde din altă parte să-mi vină o idee atât de stupidă? Ar fi bine să pornim la drum.

— Glumeşti? În curând va fi beznă, şi se face al naibii de frig în munţii ăştia. De ce nu putem aştepta până dimineaţă?

— Ca să-i dăm un avans? Nici vorbă de aşa ceva. Remarcând rânjetul care se lăţea pe chipul fratelui său, Alex vru să ştie: Ce-i?

— În ciuda cuvintelor tale, frate, cred că tocmai am fost invitat să iau parte la joc.

Alex mârâi.

Puţin mai târziu, Gavin observă:

— Castelul e ferecat ca o închisoare. E puţin probabil să ne dea nişte cai. Se presupune că suntem musafiri, îţi aminteşti? O să vrea să ne pună întrebări.

— O să ne dea caii, căci altfel Maiestatea Sa o să vrea să afle motivul pentru care nu ni-i dau. Ridicându-şi o mână, Alex rosti solemn: Ia aminte, frăţioare, şi învaţă cum se face.

— Ultima dată când mi-ai zis asta, spuse Gavin cu arţag, mi-am rupt braţul căzând din căsuţa din copac.

Singurul răspuns al lui Alex fu un rânjet, care pieri însă curând. În vreme ce se îndreptau spre grajd se gândi la femeie, amintindu-şi de un alt loc şi de un alt timp când o femeie drăguţă, tot blondă, îi atrăsese pe el şi pe trei dintre agenţii lui într-o capcană mortală.

Capitolul 2

Mahri îşi săltă fustele şi o luă la fugă ca un iepure, strecurându-se printre copaci de parcă nişte copoi s-ar fi aflat pe urmele ei. Cu toate că alesese cea mai bună rută pentru a scăpa neobservată, nu se baza pe asta. Mereu exista câte un agent mai deştept decât ceilalţi, unul care putea aduna doi şi cu doi, dându-şi seama că îi păcălise. În timp ce agenţii se ocupau de oaspeţii care se revărsaseră pe peluză, ea rămăsese aproape de zidurile castelului, dispăruse după un colţ şi se cufundase în umbre.

Îşi pierduse peruca în îmbulzeală, dar asta n-o îngrijora. Nu se puteau folosi de ea pentru a o găsi. Era sigură că multe doamne pierduseră obiecte mai de preţ.

Gândul la bărbatul brunet o îngrijora cel mai tare. Un fior de recunoaştere se deslușise pe chipul lui. Spera că nu era un agent. Un agent care să ţină minte chipurile era tot ce-i lipsea acum.

Ciudat era că nu-şi amintea de el, deşi era genul de bărbat pe care o femeie şi l-ar fi amintit, nu doar pentru că era înalt, brunet şi frumos, ci şi pentru că părea… distant, inaccesibil. De fapt, reprezenta o provocare. Dar nu pentru ea. În ultima vreme avusese parte de suficiente provocări ca să-i ajungă pentru tot restul vieţii.

Dacă nu se mişca mai repede, tot restul vieţii o să însemne doar câteva ore. Nu mai putea da ceasul înapoi, şi nici nu voia s-o facă. Dejucase complotul care vizase asasinarea reginei. De acum avea două grupuri de ucigaşi pe urmele ei: Serviciile secrete ale Maiestăţii Sale şi membrii propriei celule.

Urcă şi tot urcă până ajunse la zidul care marca hotarul vechiului domeniu. Acolo se opri ca să tragă aer în plămâni şi să se uite îndărăt pe drumul pe care venise. Era mai întuneric în vale decât pe coasta muntelui, iar în pădurea care împrejmuia castelul şi la marginile ei licăreau o mulţime de lumini. Se gândi că erau servitorii care

răscoleau tufişurile pentru a da de ea. Dacă şiretlicul ei avusese succes, urmau să găsească peruca şi să creadă că se îndreptase spre râu. Dacă… dacă… dacă…

Îşi înălţă capul pentru a depista zgomotele făcute de eventualii urmăritori. Nu desluşi nimic, doar sunetul vântului care se juca neobosit cu frunzele copacilor din apropiere.

Încă ţinea revolverul încleştat în mână. Îl puse pe coama zidului şi trase de o piatră până când aceasta căzu cu un sunet surd pe pământ. În nişa apărută găsi săculeţul pe care îl ascunsese acolo cu o noapte în urmă. În doar câteva minute, se dezbrăcă de hainele pe care le purta şi se îmbrăcă în cele bărbăteşti care se aflau în săculeţ. Puse la loc săculeţul şi piatra, se dădu un pas îndărăt şi îşi examină opera. Era perfect.

— O să mă întorc după tine, îi promise săculeţului.

Aproape că fu tentată să ia rochia cu ea, dar precauţia învinse, în caz că era capturată, avea s-o dea de gol.

Îşi luă arma şi o rupse din nou la fugă. Turnuri mari de piatră erau risipite prin tot locul, monumente ale bucuriilor şi durerilor reginei în timpul lungii ei domnii. Unul dintre acele turnuri se afla aproape de liziera pădurii. Se sili să ajungă în vârful pantei şi se prăbuşi lipită de granitul dur. Braţele şi picioarele o dureau, iar plămânii îi ardeau. Îşi auzea respiraţia şuierând dureros printre buze. Odinioară fusese un curier foarte priceput, având obiceiul să se forţeze până la limită, dar acele zile se sfârşiseră. Nu mai era în stare să alerge în sus şi în jos pe dealuri ca un atlet cu aripi la picioare. Şi nici nu mai putea să joace rolul unui băiat decât în circumstanţe excepţionale sau atunci când nu era foarte multă lumină. Natura îşi făcuse treaba, îmblânzindu-i trăsăturile ascuţite, adăugând curbe pe alocuri. Dar, când viaţa îi era în joc, a fost uimitor cum a revenit la vechile obiceiuri.

După ce se mai asigură o dată că nimeni nu o urmărea, îşi vârî două degete în gură şi scoase un fluierat strident. Câteva clipe mai târziu, din pădure ieşi un călăreţ care ducea un căluţ de căpăstru. Dugald era vânător de cerbi în timpul sezonului şi om bun la toate vara. De asemenea, era aliatul ei cel mai fidel, iar ea avea nevoie disperată de un aliat, după cele petrecute în seara aceea. El o cunoştea încă de pe vremea când era un bebeluş în scutece, când era paznic al terenului de vânătoare pe domeniul de lângă Gairnshiel al bunicului ei, pe partea cealaltă a râului. Relaţia dintre ei nu era ca între stăpână şi servitor. Dugald nu-i era doar mentor, ci şi cel mai apropiat prieten.

— L-ai oprit pe ticălos? Întrebă el.

Vocea îi era la el de gravă ca întreaga persoană. Trăsăturile colţuroase şi părul cărunt întregeau tabloul.

— Nu l-am ucis, dacă la asta te referi. Cu toate că Mahri vorbea engleza cultă a scoţienilor educaţi, se simţea la fel de în largul ei când vorbea scoţiană sau gaelica. Nu simt o criminală.

Dugald ţinu frâiele până ce ea urcă în şa.

— Fetiţo, nu trebuie să-mi spui mie asta. Te întrebam dacă ai reuşit s-o salvezi pe regină.

— Da. Era bine păzită, dar n-am vrut să-mi asum niciun risc. Ramsey e un fanatic. Nu-i pasă dacă trăieşte sau moare. Crede că îl are pe Dumnezeu de partea lui. Îl informă cu un zâmbet strălucitor: I-am făcut o gaură în braţ. Va trece mult timp până când va putea să ţină o armă în mâna aia criminală.

— Posibil, rosti Dugald pe un ton sec. Ar fi fost totuşi mai bine dacă am fi luat legătura cu autorităţile şi le-am fi spus că ştim…

— Nu! Analizase situaţia vreme îndelungată şi ajunsese la concluzia că nu exista o soluţie uşoară. Temându-se să nu rănească sentimentele lui Dugald,

adăugă cu blândeţe: Nu-mi pot trăda camarazii. Asta a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face.

— Dar dacă problema se pune: tu sau ei?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu.

— Taci! Ce-a fost asta?

Mâinile lui Mahri se încleştară pe frâie, iar capul i se ridică în timp ce încerca să audă mai bine.

Dugald îşi ridică două degete, iar ea dădu din cap. Doi călăreţi se apropiau. Bărbatul făcu un alt semn. Voia ca ei să se despartă. Tânăra femeie simţi un fior de spaimă – nu pentru ea, ci pentru Dugald. El nu ştia în ce se băga. N-ar fi ştiut să facă diferenţa între un prieten şi un duşman. Avea să-i atragă pe urmăritori pe urmele sale, oferindu-i astfel ei o şansă să scape.

Poate că aşa era cel mai bine, deoarece, dacă îl găseau pe Dugald împreună cu ea, ar fi putut să-l împuşte pe loc. În ceea ce o privea, nu se aştepta ca, oricine ar fi fost urmăritorii, să o trateze cu mănuşi. Doreau să afle cât de multe ştia, iar când o să-i refuze, lucrurile aveau să capete o turnură urâtă.

Dugald îi făcu semn s-o ia din loc. Ea lovi căluţul cu călcâiele, fiecare muşchi al acestuia se încordă, iar animalul o luă la goană.

*

Mahri urmă planul stabilit. O cameră pe numele Thomas Gordon o aştepta la hanul Inver Arms din Braemar. Ajunsese acolo cu câteva zile în urmă şi îi spusese proprietarului că venise din Aberdeen, pentru o scurtă vizită, în speranţa că aerul de munte o va ajuta să respire mai uşor. Era o poveste credibilă, deoarece toţi scoţienii ştiau că aerul de munte era mai bun decât cel de oriunde altundeva.

Planul fusese oarecum dat peste cap, dar nu cu totul.

Scăpase de călăreţul care o urmărea. Spera că şi Dugald avea să reuşească acelaşi lucru, iar atunci când se reîntâlneau, toate urmau să fie în ordine. El avea s-o conducă peste dealuri spre Perth şi, odată ajunsă acolo, o să ia un tren spre sud, iar domnişoara Mahri Scot se va cufunda în obscuritate.

Exista un tren care mergea de la Ballater la Aberdeen, dar Ballater era mult prea aproape de castel pentru a se simţi în largul său. Urmăritorii s-ar fi aşteptat ca ea să aleagă această cale de scăpare, aşa că Dugald rămânea cea mai bună variantă.

Între timp, avea un rol de jucat.

În intimitatea micuţei sale camere de sub streaşină, îşi scoase geanta de piele de sub pat. După ce se dezbrăcă, primul lucru pe care îl făcu fu să-şi lege sânii cu un prosop de olandă, apoi îşi puse pe ea nişte haine curate. Se strâmbă văzându-se în pantaloni din tartan. Treaba asta nu o să meargă niciodată. Îşi turtise sânii, dar şoldurile şi posteriorul îi erau prea arcuite pentru a păcăli pe cineva. După ce îşi descheie haina din piele de căprioară fu mai mulţumită de rezultat. Cel puţin nu i se mai vedea atât de tare fundul rotund. Părul ei negru era prea lung pentru a-i aparţine unui băiat, aşa că îl înghesui sub bereta în carouri. Ultimul element de credibilitate fu pumnalul pe care şi-l vârî în cizma dreaptă. Se întrebă cum să procedeze cu revolverul; în cele din urmă, hotărî să nu-l ia. Era prea evident, prea greu de ascuns sub hainele băieţeşti. La recepţie, îl ţinuse în săculeţ până în ultima clipă.

După ce se dădu un pas îndărăt, făcu o plecăciune elegantă reflexiei sale din oglindă.

— Thomas Gordon, spuse ea, la dispoziţia dumneavoastră.

În vreme ce continuă să-şi privească imaginea, expresia de pe chipul ei deveni melancolică. Se uita la broşa de cuarţ fumuriu prinsă de beretă. Îi aducea aminte

de zilele mai fericite când ei toţi fuseseră împreună – mama, tata şi fratele ei, Bruce. Acum, acele zile se transformaseră într-un coşmar.

Întoarse spatele reflexiei sale, murmurând o înjurătură în gaelică. Se simţi şi mai iritată. Trebuia să nu uite că se dădea drept scoţian de la câmpie, nu de la munte, iar aceştia îşi lăsaseră străvechea limbă să moară cu secole în urmă. Doar muntenii mai respectau vechile obiceiuri.

Acel ultim gând îi reveni când intră în sala de mese. Lumina era asigurată doar de nişte lămpi cu gaz. Avea să treacă mult timp până când să ajungă electricitatea în Highlands. Nu tu electricitate, nu tu telefoane şi al naibii de puţine trenuri – cu atât mai bine pentru Thomas Gordon.

Îşi găsi un loc la o masă aflată în cel mai întunecat ungher, îşi comandă o porţie mică de whisky şi, vreme de câteva clipe, îi studie pe ceilalţi clienţi. Se deosebeau mult faţă de oaspeţii de la recepţia reginei. Desigur, erau cu toţii bărbaţi, cu excepţia a două femei care serveau la mese. Făcu un inventar minuţios: lucrători pe moşii, oameni de afaceri locali şi un doctor sau, poate, avocat. În ciuda faptului că erau mai în vârstă, discutau cu mare însufleţire. Dar lucrul care o impresionă fu că vestea despre atacul de la Balmoral încă nu ajunsese la ei.

Femeia care o servi era doamna Cluny, soţia proprietarului.

— Te-ai plimbat pe dealuri, Beretă? Întrebă ea având chef de conversaţie.

— Am călărit, replică Mahri. Nici nu mai ţin minte când m-am urcat ultima dată pe un cal.

Era o minciună. Tatăl ei avea un grajd bine garnisit pe lângă casa lui din Edinburgh.

Doamna Cluny plescăi din limbă.

— Nu ştiu cum de suportă oamenii să locuiască în oraşe. Acum, mănâncă plăcinta asta cu carne pe care am

făcut-o după reţeta mea secretă. N-ar strica să mai pui ceva carne pe oase, flăcăule.

Nu existau meniuri în aceste hanuri izolate şi în întregul ţinut nu era niciun restaurant. Vizitatorii acceptau ce li se oferea. Mahri se apucă să mănânce plăcinta, savurând fiecare îmbucătură. Se gândi că domnul şi doamna Cluny erau cei mai norocoşi oameni din lume. Întreaga familie era implicată într-un fel sau altul în buna funcţionare a hanului. Nu erau bogaţi, dar aveau ceva ce nu se putea cumpăra cu bani. Erau o familie unită, aveau inimi calde şi erau mulţumiţi cu micul lor avut. Îi invidia.

Se jucă încet cu paharul de whisky, ducându-l din când în când la buze. Îl ceruse în ideea că îi dădea un aer mai viril. O făcea să şi răguşească, aşa că trebuia să-şi dreagă adesea glasul, ceea ce era de aşteptat din partea unui suferind de plămâni.

Nimeni nu se uită de două ori la ea. Toţi clienţii o acceptaseră ca fiind unul dintre ei, un băieţandru care devenea bărbat. Se întrebă ce ar fi făcut dacă ar fi strigat:

— Uitaţi-vă la mine, sunt femeie!

Era deprimant.

În vreme ce mânca, rămase cu privirea aţintită asupra uşii. Oameni veniră şi plecară, dar nici urmă de Dugald. Totuşi, nervozitatea îi spori înzecit la intrarea unui gentleman care părea superior celorlalţi clienţi.

Lumina nu era suficient de strălucitoare pentru a zări bine chipul bărbatului oprit în prag. Avea acel aer tăcut plin de siguranţă care dezvăluia faptul că era un om obişnuit să comande. Poate că era majordom la unul dintre conacele din zonă, dar nu prea îl vedea în acest rol. Era prea distins pentru a fi un poliţist oarecare. Să fie partenerul lui Ramsey? Cineva care să-i preia sarcina dacă dădea greş complotul? Nu întâlnise niciodată vreun membru al Serviciilor Secrete ale Maiestăţii Sale, însă meseria aceasta i s-ar fi potrivit necunoscutului.

Când se apropie de bar, reuşi să-i vadă dar chipul. Nu doar că îşi ţinu răsuflarea o clipă, ci încetă de-a binelea să respire. Acesta era bărbatul care – credea ea – o recunoscuse la Balmoral, când aşteptau intrarea reginei. Înalt, cu părul negru, frumos şi primejdios, bărbatul care avea o memorie bună a chipurilor.

Nu mai era nicio îndoială acum. Nu mai conta dacă era partenerul lui Ramsey sau un agent al Serviciilor Secrete. În niciun caz, nu-i era prieten.

Era timpul să spele putina.

Înghiţi o gură zdravănă de whisky, iar rezultatul fu cel dorit, începu să tuşească, nu foarte tare, astfel încât să nu atragă o atenţie nedorită asupra ei. Accesul de tuse îi oferi un motiv să-şi scoată batista de olandă albă şi să-şi acopere cu ea jumătate din faţă. Speră că era camuflajul perfect.

Străinul ceruse o halbă de bere. Când se întoarse pentru a se uita la clienţii hanului, ea îşi feri privirea. Se simţi expusă stând acolo de una singură, fără nimic de făcut. Îşi mâncase cina, îşi terminase whisky-ul, dar nu putea fuma, nu doar pentru că nu ştia cum s-o facă, dar ar fi stârnit suspiciuni. Un flăcău cu plămânii slabi nu era de aşteptat să bage în gură o pipă urât mirositoare. Cu whisky-ul, lucrurile stăteau altfel. Toţi scoţienii ştiau că *uisge heatha*[2] era un medicament.

Îndrăzni să-i arunce o privire rapidă străinului. Acesta stătea sprijinit de tejgheaua barului, părând foarte relaxat în vreme ce studia sala de mese şi pe clienţii aflaţi acolo. Înţelegea prea bine ce făcea el. Îşi nota mental toate ieşirile şi analiza fiecare persoană, aşa cum făcuse şi ea când intrase. Agenţii erau antrenaţi să observe tot ce era nelalocul lui.

Inima îi tresări când el schimbă câteva cuvinte cu hangiul, apoi îşi feri iute ochii când văzu că o privea. Oare

2 Apa vieţii (în limba gaelică, în original) (n.tr.)

ce-i spusese domnul Cluny?

Îşi înălţă capul şi îngădui ochilor ei să rătăcească, după care şi-i îndreptă firesc în direcţia străinului.

Se apropia de ea!

Îşi reaminti că se aflase în situaţii şi mai grave. Încrucişase sabia cu cei mai buni. Trebuia să uite că era Mahri Scot şi să se poarte ca Thomas Gordon.

El se opri la masa ei şi îi zâmbi. Surâsul îi îmblânzi trăsăturile, dar nu-i aduse pic de căldură în ochi.

— Mă numesc Hepburn, Alex Hepburn. Pot să iau loc?

Se aşeză înainte ca ea să apuce a deschide gura.

— Thomas Gordon, replică ea înăbuşindu-şi un căscat. Eu tocmai plecam.

Dădu să se ridice, dar Hepburn împinse masa cu ambele mâini, ţintuind-o locului pe tânăra femeie.

— Linişteşte-te, Thomas. Nu te vreau pe tine. O vreau pe tovarăşa ta. Du-mă la ea şi te las în pace.

Mintea lui Mahri era încremenită.

— Tovarăşa mea?

Hepburn aruncă pe masă, între ei, o perucă blondă.

— Mai devreme în seara asta, şi-a lăsat cartea de vizită la recepţia reginei. Nu cred că eşti implicat în asta, dar ai fost ghidul ei, nu? Ai condus-o peste dealuri ori încotro a dorit să se ducă. Du-mă la ascunzătoarea ei şi te las în pace.

Acum lui Mahri îi vâjâia mintea.

— N-am fost eu. Eu mă aflu aici pentru a-mi îngriji sănătatea, murmură ea masându-şi pieptul. Întrebaţi-i pe soţii Cluny.

— Da, mi-a spus doamna Cluny. Şi mi-a mai spus că te-ai dus să călăreşti după micul dejun şi nu te-ai întors decât târziu. Zâmbetul lui i-ar fi făcut cinste oricărui rechin. Tu eşti un peştişor mic, Thomas. Pe femeie o vreau.

Gândul la rechini şi peştişor o făcu să se cutremure.

— Am fost să călăresc pe dealuri, zise ea, pentru că

îmi face bine la plămâni. Văzându-l că ridicase o sprânceană sceptică, adăugă: Ce vă face să credeţi că eu sunt băiatul pe care îl căutaţi?

— Calul tău este cald încă. Şi… sorbi din bere, plescăi şi apoi îşi zâmbi sieşi: Şi ai fost văzut domolindu-ţi setea la un izvor de munte.

O surprinse vestea că fusese observată fără să-şi dea seama când băuse din izvor. Dar asta fusese cu o zi în urmă, când studia terenul şi îşi întocmea planul de evadare.

Ce curier grozav se dovedise a fi!

Era capabilă să gândească rapid, aşa că încercă să-i zdruncine încrederea.

— Şi unde era femeia pe care spuneţi că am condus-o peste dealuri?

— În acel moment, nu era cu tine, zise el ridicând din umeri. Totuşi, un singur cal din grajd e cald. Asta mă face să cred că ai dus-o undeva în siguranţă, iar apoi ai venit aici. Se aplecă în faţă, gest care o făcu să se încordeze. Hai să-ţi explic simplu, Thomas. Fie mă duci la femeie, fie te duc înapoi la castel şi las Serviciile Secrete să decidă dacă eşti inocent sau vinovat.

„Tortură.” Gândul îi străpunse creierul. Bărbatul acesta nu era numai înalt, cu părul negru şi frumos. Era în acelaşi timp infinit de primejdios. Cu inima de gheaţă. Fără scrupule. Şi nu trebuia să uite niciodată asta.

— Cum va fi, Thomas? Te dau pe mâna Serviciilor Secrete, sau mă duci la femeie?

Numai un agent ar fi dat-o pe mâna Serviciilor Secrete. Ramsey şi complicii lui ar fi preferat o pivniţă sau un donjon unde s-o poată teroriza fără a fi deranjaţi. Cu toate acestea, era greu de crezut că i-ar fi spus ce o aştepta.

El era în avantaj acum, dar asta se putea schimba.

— Dacă vă duc la femeie, zise ea pe un ton cât mai umil cu putinţă, promiteţi că nu-i veţi face rău?

— A, ajungem undeva în sfârşit. Spune-mi numele ei.

Îl privi precaută în timp ce el se chinuia să vâre în buzunar peruca blondă.

— Martha McGregor, rosti ea, dându-i unul dintre numele false pe care obişnuia să le folosească. Părea o doamnă drăguţă.

În ochii lui apăru ceva, ceva dur şi neiertător.

Fără să gândească, Mahri se trase mai aproape de el.

— De ce o urâţi? Ce a făcut?

Hepburn îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Hai să facem lucrurile pe rând. După ce pun mâna pe femeie, ne vom aşeza şi vom povesti pe-ndelete. Sunt multe pe care nu mi le-ai spus, dar asta poate aştepta.

Se gândi că puţină opoziţie n-ar fi stricat, atât cât să-l convingă de faptul că era cu adevărat un peştişor mic.

— Doar n-o să ieşim acum, pe întuneric?

— Mişcă-te! îi ordonă el. Ştiu că nu poate fi foarte departe de-aici. Te-ai întors doar de vreo oră. Şi să nu încerci să faci vreun gest prostesc. Va fi mai rău pentru tine.

Mahri îl crezu. Problema era că avea să fie şi mai rău pentru ea dacă nu încerca să-l păcălească. Gândul zăbovi în mintea ei în timp ce ieşea cu paşi târşâiţi din sala de mese.

Capitolul 3

Când ieşi din hanul încălzit, răceala aerului de munte păru să-i limpezească mintea, iar panica teribilă, care o îndemna s-o ia la goană pentru a scăpa, deveni mai uşor de controlat. O s-o ia la goană, desigur, însă la momentul potrivit. Nu o să fie uşor să scape de acest temnicer cu ochii aspri care o conducea către grajd, ţinând-o de cot cu o mână. Avea nevoie de toate abilităţile ei.

Iar un mic ajutor din partea pumnalului ascuns în cizmă n-ar fi stricat.

Îndrăzni să-i arunce o privire rapidă. Expresia dură precum granitul promitea o pedeapsă neîntârziată în caz că nu reuşea să-l doboare pe loc. Variantele pe care le avea erau jalnice: să scoată din circulaţie un agent care o depăşea în greutate cu vreo douăzeci şi cinci de kilograme sau să fie lăsată la mila unor experţi în smulgerea secretelor, având legea de partea lor.

Nu era panicată. Era ameţită de frică. Unde ar fi dus-o Thomas Gordon pe femeie în acest colţ izolat din Highlands? Creierul îi îngheţase.

Tresări când Hepburn i se adresă:

— Nu trebuie să te temi de mine. N-o să-ţi fac niciun rău.

— Să mă tem de dumneata? Îşi aminti la vreme că era Thomas Gordon şi îşi ridică bărbia. Nici gând să mă tem.

— Atunci, de ce tremuri?

— Nu tremur de frică, ci de frig. Nu sunt obişnuit cu aerul rece de la munte.

Nu auzi răspunsul lui. Ceva îi atrăsese privirea. În curte se afla o căruţă cu turbă, lângă uşa laterală care dădea spre pivniţă, iar trei munteni musculoşi descărcau cărbunele destinat şemineurilor din han, în timp ce alţi doi stăteau sprijiniţi cu nonşalanţă de zid, conversând în gaelică. Şi Hepburn îi observase.

— Contrabandişti? Presupuse el.

Ea ridică din umeri. N-avea să-i trădeze pe prietenii lui Dugald unui reprezentant al legii.

— N-ai de ce să te uiţi urât, Thomas. Nu mă interesează contrabandiştii. Nu mă ocup cu încasarea taxelor.

Contrabandişti. Încasarea taxelor. Creierul ei începu să lucreze. Ştia unde ar fi dus-o pe femeie. Era posibil să meargă. Nu. Avea să meargă dacă îşi păstra cumpătul.

— O luăm pe pod, spre drumul dinspre nord.

*

Ceva se schimbase în atitudinea băiatului. Alex cunoştea mirosul fricii, iar teama acestuia dispăruse pe când străbăteau vechiul drum de vite. Mergeau spre White Stag, un vechi han de poştă care acum, odată cu apariţia căii ferate, rămăsese izolat. Hanurile acestea, unde opreau poştalioanele să schimbe caii, ieşiseră din modă.

Întunericul îi apăsa din toate părţile, dar nu era de nepătruns. Lumina lunii răzbătea filtrată printre coroanele dese ale copacilor care mărgineau drumul şi le arăta calea. Nu erau singuri. Contrabandiştii îşi desfăşurau fără oprelişti negoţul cu whisky. Auzea frânturi de gaelică din pădure, iar ocazional întâlneau câte un călător ciudat. Nu că Alex ar fi înţeles vreun cuvânt din cele ce se vorbeau.

Băiatul vorbea gaelica. Când erau salutaţi de călăreţi, el le răspundea. Singurele cuvinte în gaelică pe care şi le amintea Alex erau *uisge heatha* şi câteva expresii bizare. Bunica lui, Vrăjitoarea din Drumore, ar fi fost întristată şi dezamăgită.

Îl străfulgeră o idee vagă în legătură cu puştiul. Ce anume? Era din Aberdeen, dar vorbea gaelica. O mică nepotrivire. El însuşi era din Highlands, dar uitase limba strămoşilor deoarece n-o folosise.

Luminile le făceau cu ochiul printre copaci, pe măsură ce se apropiau de destinaţie. Aici spusese băiatul că o adusese pe femeie, la White Stag. Dacă ar fi avut timp, Alex l-ar fi potopit cu întrebări. Dorea să ştie cum o cunoscuse şi cât de multe aflase de la ea, dar şi cum îl recompensase pentru serviciile sale.

El şi Gavin observaseră doi călăreţi care se despărţiseră, luând-o pe drumuri diferite, aşa că se despărţiseră şi ei. Dacă toate mergeau bine, aveau să se

întâlnească la casa de vânătoare a familiei şi, eventual, să-i predea pe prizonieri lui Dickens, la castel. Alex îl plăcea pe Dickens şi avea încredere în el. O să se poarte corect cu băiatul. Nu putea spune acelaşi lucru despre colonelul Foster, care se afla temporar la comandă atunci când Durward era chemat în altă parte. Colonelul preţuia ordinea şi disciplina şi era exagerat de autoritar şi agresiv. Dar nu era şeful lui Dickens sau al lui Alex.

Spera că băiatul se afla la periferia acestei conspiraţii, că singura lui implicare fusese s-o aştepte pe femeie şi s-o conducă la han. Nu voia să poarte războaie cu băieţandri, iar flăcăul căruia nici nu-i mijiseră tuleiele părea prea tânăr pentru a fi lăsat de capul lui. Unde îi erau părinţii? Cine îi purta de grijă? Dacă ar fi cunoscut reputaţia bărbatului pe mâinile căruia căzuse odrasla lor, ar fi tremurat de groază.

Reputaţia nu reflecta realitatea. Băiatului nu avea să i se pricinuiască niciun rău în preajma lui. În privinţa femeii însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Îi cunoştea pe cei asemenea ei. Întâlnise odată pe cineva ca ea şi încă mai suferea de pe urma loviturii încasate.

În vreme ce priponea caii în curtea hanului White Stag, Alex îşi rezervă un moment pentru a cerceta împrejurimile. Nu se vedea nici urmă de whisky de contrabandă, dar solizii munteni în haine în carouri păreau un pic prea veseli, de parcă ar fi dat iama în rezervele personale. Alex nu se îndoia că erau contrabandişti. Renunţaseră la precauţie dintr-un motiv evident: toţi poliţiştii şi slujitorii Coroanei fuseseră mobilizaţi pentru serata reginei. Nici că putea exista o noapte mai potrivită pentru ca ei să-şi vadă de treabă. Cine să-i oprească?

Nu aflaseră despre împuşcătura de la Balmoral. Până dimineaţă, Deeside urma să forfotească de agenţi, iar contrabandiştii aveau să fie pe la casele lor, cuibăriţi în aşternuturi. El nu se ducea nicăieri până nu afla cine o pusese pe femeia cu perucă blondă să-l ucidă.

Când intrară în han, cineva începu să cânte la vioară. Sala de mese era ticsită. Recunoscu cântecul: „Nunta lui Mahri”.

Băiatul păru gata să leşine.

— Uşurel, Thomas! Alex îşi puse o mână pe umărul lui. Îl simţi zvâcnind, dar nu era sigur dacă băiatul tremurase sau fusese o tresărire involuntară a degetelor sale. Alungă acest gând şi îi vorbi din nou: Hai să... Trebui să-şi ridice vocea pentru a acoperi muzica. Hai să stăm de vorbă cu proprietarul şi să aflăm în ce cameră stă Martha McGregor.

Se dovedi că nicio Martha McGregor nu se afla în han, cu toate că exista o Morag McGregor.

— Asta să fie doamna pe care o căutaţi? se interesă hangiul.

— Posibil, replică Alex, atenţia fiindu-i atrasă de bărbaţii care fie urcau, fie coborau scările.

Devenea clar că petrecerea de la White Stag era mai mult decât *uisge beatha* şi cântat la vioară. Se uită la Thomas, însă băiatul ridică nonşalant din umeri.

— Poate că am înţeles greşit numele, spuse el.

Alex îl strânse de umăr şi îl împinse spre scări.

— Căţelandru tânăr ce eşti, rosti el printre dinţi. Ştiu cum şi-a răsplătit doamna McGregor serviciile, şi meriţi să fii biciuit. Câţi ani ai? Ai împlinit paisprezece? Cincisprezece? Ar trebui să fii la şcoală, învăţând alfabetul, nu distrându-te în bordelurile din Deeside. Ai putea fi spânzurat ca trădător. Nu ştii asta?

— Pentru că m-am distrat cu fetele?

Era o replică şmecherească, însă băiatul părea înspăimântat.

Alex clătină din cap. Dintr-un motiv obscur, puştiul începuse să-i placă. În tot cazul, furia lui era deplasată. La vârsta aceea, el făcuse lucruri mult mai rele decât să se distreze cu nişte fete. Trebui să-şi reţină cu severitate un

zâmbet şovăielnic.

— Care uşă? Vru el să ştie când ajunseră pe coridorul de la etaj.

Erau cinci uşi. Thomas arătă spre una, înghiţindu-şi nodul din gât.

— N-o să mă faceţi de ruşine, nu?

Exista oare ceva mai fragil decât încrederea unui băieţandru în puterea lui de a atrage fetele? Alex îşi aminti propria stingherealã din momentele când o fată îl ridiculiza. Desigur, Gavin nu suferise niciodată asemenea umilinţe. Fetele îl iubiseră chiar prea mult.

Privi în ochii lui Thomas, pe jumătate temători, pe jumătate plini de speranţă, şi suspină resemnat. La urma urmelor, era doar un flăcăiandru.

— Nu. N-o să te fac de râs, spuse el dându-i drumul. Aşteaptă aici, dar lasă uşa deschisă. Să nu te mişti din acest loc. Nici măcar să nu clipeşti.

Bătu la uşă şi intră când fu poftit. Femeia care zăcea tolănită într-un fotoliu era atrăgătoare, dar nu semăna câtuşi de puţin cu aceea care îl atacase în sala de bal a castelului. Chiar dacă era o actriţă desăvârşită, nimic n-ar fi putut ascunde rotunjimile răscoapte, iar la cât de sumar era îmbrăcată, nu lăsa nimic în voia imaginaţiei.

Murmurând o scuză, se grăbi să se retragă, însă femeia veni după el.

— Nu fugi, susură ea. Ai venit la uşa potrivită. Eu sunt singura fată liberă, dar asta nu va dura mult.

Pentru că nu era un bădăran, sărută mâna pe care ea i-o întinse.

— Din păcate, doamnă, îl caut pe fratele meu şi nu pot zăbovi. Altă dată, poate?

Ea gângurea ca o porumbiţă când Alex ieşi în coridor şi închise uşa.

— Thomas? Privi în lungul coridorului. Nu se zărea nici urmă de puşti. Scoase un strigăt: Thomas!

*

Mahri coborî în fugă scările, se năpusti pe uşa care dădea spre pivniţă şi ieşi din clădire. White Stag nu îi era străin, cu toate că amintirile ei despre han datau de câţiva ani, când ea şi fratele ei reuşeau să scape de vigilenţa servitorilor şi porneau să exploreze pe cont propriu.

Ajunse în curtea din faţă, unde Hepburn priponise caii. El avea să-şi dea seama că o luase la sănătoasa, dar întâi trebuia să verifice dacă femeia pe care o căuta nu se afla în una dintre celelalte camere. Mai erau patru uşi la care să bată, apoi avea să constate că fusese păcălit. Asta îi dădea ei timp să-şi dezlege calul şi să se topească în noapte.

Nici nu se gândi să le ceară ajutor clienţilor care îşi luaseră băuturile afară pentru a scăpa de hărmălaia din salon. L-ar fi crezut mai degrabă pe Hepburn decât pe ea. Trebuia să fugă înainte ca el să se gândească să o caute.

În timp ce se chinuia să dezlege frâiele calului se gândi că degetele ei nu se mişcaseră niciodată atât de repede. Dar era un nod pe care nu-l putea desface. Teama făcu să-i bată pulsul repede şi cu putere. De unde apăruse acel nod?

— Pleci undeva, Thomas?

Cuvintele rostite încet avură forţa unui tunet pentru urechile ei panicate. Când inima începu să-i bată din nou, îşi înălţă capul pentru a se uita la el. Avea lumina în spate, iar silueta pe care o văzu aparţinea unui bărbat înalt, cu umeri largi şi – ăsta era posibil să fi fost un joc al imaginaţiei ei – picioare lungi, musculoase. În orice caz, nimeni nu se putea îndoi de faptul că era un adversar teribil.

Câteva capete se întoarseră către ei; chiar în acel moment o lovi o inspiraţie bruscă.

— E un perceptor!

Se lăsă o tăcere stupefiată, apoi se puseră cu toţii în mişcare.

— Un perceptor! răcni un muntean cu pieptul larg, iar strigătul fu preluat de toţi.

Nimeni nu intenţiona să-i facă rău funcţionarului. Toţi păreau să aibă acelaşi gând: să fugă înainte ca vreunul dintre ei să fie arestat. Fraudarea guvernului prin neplata taxei pe whisky atrăgea o pedeapsă severă. Să loveşti sau să ucizi un reprezentant al legii însemna spânzurătoarea.

Oamenii se năpustiră spre toate ieşirile. Hepburn fu îmbrâncit şi îşi pierdu echilibrul. În clipa aceea, Mahri o luă la goană. Regretă că trebuia să-şi abandoneze calul, dar nu avea încotro. Vicleanul de Hepburn legase frâiele astfel încât numai el să le poată desface.

Se ascunse după nişte copaci de la marginea pădurii, se lăsă pe vine şi cercetă curtea hanului, căutându-şi inamicul. Căruţele şi caii goneau în toate direcţiile. Al ei încă era legat, dar nu se zărea nici urmă de Hepburn sau de calul său. Înăbuşindu-şi teama, se ridică în picioare şi o luă la fugă.

Cu toate că instinctul îi spunea să n-o facă, se îndreptă spre vadul de la Invercauld. Odată traversat râul, avea să se afle din nou pe ceea ce ea considera a fi teritoriu inamic, anume dealurile care împrejmuiau domeniul Balmoral. Pe acolo venise mai devreme în acea seară, după ce îl împuşcase pe Ramsey. Nu prea avea de ales. Dorea să rămână aproape de Braemar, locul unde trebuia să se vadă cu Dugald. Pe malul sudic al râului Dee erau terenuri necultivate, cu păduri şi mlaştini pe care nu le străbăteau decât locuitorii din Braemar şi, poate, paznicii de vânătoare şi păstorii. Soldaţii, poliţia şi oricine se grăbea ar fi luat-o pe drumul nordic, iar Mahri dorea să-i evite pe toţi aceştia.

Pe măsură ce teama i se atenuă, domoli pasul. I se părea a fi cea mai lungă noapte din viaţa ei. Fusese

epuizată când ajunsese la Inver Arms, însă când Hepburn intrase în sală îşi regăsise energia. Acum era complet secătuită, picioarele nu mai ascultau nicicum de comenzile creierului. Trebuia să se oprească des pentru a-şi trage sufletul şi, de parcă asta nu era suficient, începuse să plouă.

Mărăcinii i se agăţau de haine şi îi zgâriau faţa. Îi înjură într-o gaelică fluentă şi îi îndepărtă din calea ei. Nu mai vedea nimic, lumina lunii nu-i mai arăta drumul. Singurul ei ghid era zgomotul râului care se rostogolea peste pietre. Râul Dee avea multe vaduri, unele cu pietre pe care se putea păşi, dar nu era cazul acestuia. Când avea să i se schimbe norocul?

Cu toate că râul era puţin adânc în acel loc, putea fi foarte înşelător. Dacă aluneca şi se lovea cu capul de o piatră, risca să se înece. Testă cu grijă apa. Nu-i ajungea până la carâmbul cizmei.

Înaintase doar doi paşi precauţi când auzi nechezatul domol al unui cal. Piciorul îi alunecă, făcând-o să se dezechilibreze, şi toate instinctele adormite i se treziră în forţă. Hepburn se afla acolo.

Din acel moment, gândul de a se ascunde fu dat uitării. Pe jumătate ghemuită, cu braţele întinse în faţă, se năpusti în râu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Thomas!

Ea înaintă alunecând până la jumătatea râului, când ceva o prinse de guler sufocând-o, iar în clipa următoare se pomeni târâtă prin apă, sprijinindu-se doar în vârful picioarelor. În cele din urmă o lăsă să cadă, deloc blând, pe malul noroios. Izbuti să se ridice în genunchi, însă doar atât. Într-o clipită, el se năpusti asupra ei, săltând-o ca pe un sac cu cartofi şi aruncând-o cu faţa în jos peste şa. Apoi, încălecă şi dădu pinteni calului. Mahri se zvârcoli puţin, dar eforturile ei fură răsplătite cu nişte lovituri pe spinare.

Îşi jură sieşi că nu avea să se dea bătută.

Era o promisiune deşartă. Fusese învăţată să se apere, dar niciodată nu mai fusese prinsă, niciodată nu ajunsese să se bată cu un ucigaş profesionist.

Nu conta. Aveau s-o spânzure oricum.

*

Alex sperase să rezolve repede problema impostoarei „blonde” şi să-i dea drumul băiatului înainte ca restul agenţilor să ajungă la ei. Nu avea nicio intenţie s-o predea pe femeie pentru interogatoriu, nu înainte de a se lămuri cât de adânc era implicată. Numeroşi suspecţi de trădare şi uneltire sufereau accidente tragice înainte să ajungă la proces. Cu cât existau mai puţine dovezi în sprijinul acuzării, cu atât mai probabil era ca aceştia să aibă parte de un sfârşit prematur. Cândva, cu mult timp în urmă, făcuse o gravă eroare de judecată. Nu dorea să repete experienţa.

În ceea ce-l privea pe băiat, intenţionase să-l lase liber după un avertisment sever, dar asta fusese înainte ca prăpăditul ăla să-l păcălească, înainte de trezirea brutală la realitate de la White Stag. Thomas Gordon nu era un spectator inocent. Îl atrăsese într-o capcană care ar fi putut provoca linşarea unui membru de elită al Serviciilor Secrete ale Maiestăţii Sale. Să-l demaşte drept perceptor! Perceptorii erau specia cea mai detestată din toată Scoţia. El însuşi îi dispreţuia.

Domnişorul Gordon nu era un inocent. Fuga lui ulterioară de la han era o dovadă de chibzuinţă şi viclenie. Era băgat până la gât în această conspiraţie. Într-un fel sau altul, Alex urma să scoată adevărul de la el, după care avea să-i hotărască soarta.

Ploaia se transformase în potop. Alex sperase să se întoarcă la hanul Inver Arms din Braemar, dar starea vremii şi întunericul constituiau o piedică redutabilă. Asta era,

trebuiau să se adăpostească. Cel mai apropiat refugiu pe care îl cunoştea era cel pe care tocmai îl părăsiseră.

Mârâind şi revărsând un şir de blesteme, trase de hăţuri şi o luă spre White Stag.

*

Toţi erau îngroziţi de el: proprietarul, soţia lui, cei câţiva clienţi care nu fugiseră panicaţi de la han. Aruncară o privire la revolverul din mâna lui, alta la trupul inert al băiatului care-i atârna pe umăr şi îngheţară ca nişte ţurţuri atârnaţi de acoperiş.

În vreme ce se îndrepta spre bar, ridică revolverul, ţintind către tavan. Avea o stare de spirit sumbră. Dacă vreunul se uita strâmb la el, o să-i facă o cărare în păr cu ajutorul unui glonţ.

Nimeni nu se uită strâmb la el. Nimeni nu clipi măcar.

— Nu sunt perceptor, spuse el cu un oftat. Nu dau doi bani pe contrabanda voastră cu whisky. Acest fugar – îl plesni pe Thomas peste fund pentru a-şi sublinia vorbele – e fratele meu şi vreau să-l duc acasă, la tatăl nostru, căruia i-a zdrobit inima fără să lase o vorbă. Făcu o scurtă pauză pentru a lăsa cuvintele să pătrundă în minţile oamenilor, apoi continuă: Nu vreau necazuri. Vreau o cameră unde să ne putem petrece noaptea şi mai vreau să se ocupe cineva de caii noştri. Vreau un schimb de haine pentru fratele meu, până când cele pe care le poartă se vor usca. Vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase doi sovereigni[3] pe care îi puse pe lemnul lustruit al barului. Asta ar trebui să acopere cheltuielile.

Monedele strălucitoare aduseră un licăr favorabil în ochii proprietarului. De asemenea, rupseră vraja tăcerii, astfel că bărbaţii ridicară din umeri şi îşi reluară conversaţiile. În foarte scurt timp, Alex şi prizonierul său

3 Monedă britanică de aur în valoare de 20 de şilingi (n.tr.)

fură conduşi într-un mic separeu din spatele hanului, alături de bucătărie. Căldura cuptoarelor crease o atmosferă plăcută în acea cămăruţă. Alex observă aprobator gratiile de la unica fereastră, gândindu-se că domnişorul Gordon nu mai avea cum să evadeze. Văzu un pat, un lavoar străvechi, pe al cărui raft se afla un prosop împăturit, o măsuţă pe care hangiul puse o lampă şi un scaun cu spătar drept.

— E camera fiului meu, atunci când vine în vizită, explică acesta. O să-i zic nevestei să caute nişte haine de-ale lui pentru flăcău.

Făcu o plecăciune şi ieşi.

Amândoi erau uzi, dar băiatul căzuse în râu, aşa că era într-o stare mult mai proastă decât Alex. Dinţii îi clănţăneau, iar trupul subţirel tremura.

Alex îl puse pe pat. Nu-şi putea îngădui să-i arate milă, deoarece băiatul ar fi folosit-o în avantajul lui. Menţinându-şi un ton neutru, spuse:

— Dezbracă-te de hainele ude, şi eu o s-o pun pe soţia hangiului să ţi le usuce.

Chipul băiatului era cenuşiu, iar în ochi i se citea îngrijorarea. Buza de jos îi tremura.

Buzele lui Alex se strâmbară.

— Nu te jena. N-ai nimic ce eu să nu fi văzut. Haide, flăcăule! Poartă-te ca un bărbat.

Puştiul continua să stea nemişcat, privindu-l pe Alex cu ochii mari.

— Uite, rosti Alex, e uşor, vezi? Îşi puse revolverul pe masă şi îşi scoase haina. Acum e rândul tău.

Replica băiatului fu neaşteptată. Se aplecă brusc spre cizmă şi scoase un pumnal.

— Stai departe de mine sau îţi smulg inima din piept!

Alex s-ar fi înfuriat dacă mâna băiatului nu s-ar fi bâţâit ca podul suspendat Shakkin’ Briggie de la Cults. Simţind că se înmuiase, făcu un efort să-şi recapete

duritatea. Se lămurise că era de ajuns să-i dea puştiului un deget pentru ca acesta să-i ia toată mâna.

— Să stau departe de tine? Căţelandru nerecunoscător! Încerc să te salvez ca să nu cazi pe mâinile...

Se mişcă iute ca fulgerul. Pumnul lui se deschise şi îl înşfăcă pe băiat de încheietură, zburându-i arma din mână. Alex ridică pumnalul, îl azvârli pe masă, apoi se năpusti asupra puştiului, trântindu-l pe saltea. Thomas se zvârcoli străduindu-se să-l lovească, dar nu avea cine ştie ce forţă. Dacă ar fi vrut, Alex l-ar fi putut răni grav, însă nu intenţiona să-i facă rău. Ceea ce voia era ca flăcăul să i se supună şi se părea că, în cele din urmă, îl domolise.

Scoase bereta scoţiană a băiatului şi o coamă de bucle negre se rostogoli de sub ea. Nedumerit, începu să-l dezbrace de haine, una câte una. Tânărul protestă slab, dar Alex nu avea niciun chef să-l asculte. Când mâinile lui atinseră pielea catifelată, rămase stupefiat. Descoperise un exemplar feminin perfect: mici sâni rotunzi, cu sfârcuri întunecate, o talie înaltă şi subţire, şolduri delicat arcuite şi o piele netedă ca satinul. Între coapse, un petic de păr întunecat şi moale ca puful de lebădă îi proteja părţile intime.

Aerul îi îngheţă în plămâni. Avu aceeaşi senzaţie ca atunci când dăduse prima dată cu ochii de femeia blondă la recepţia reginei: un fior de recunoaştere, ca un curent electric foarte slab trecându-i prin creier. Toate simţurile i se treziră atrase de ea.

Deodată se pomeni că întindea mâna s-o atingă, dar şi-o retrase iute. Ochii ei, strălucind de teamă, îl priveau fix.

Era o nebunie. Femeia nu însemna nimic pentru el. Nimic. Ea l-ar fi ucis dacă ar fi putut.

Scrâşnind din dinţi, se ridică de pe pat şi înşfăcă pătura care se afla pe scaun.

— Acoperă-te! îi spuse cu asprime. În vreme ce ea se

conforma grăbită, el luă prosopul şi îşi şterse apa de ploaie de pe faţă. Lucrurile pe care nu le înţelesese mai devreme căpătau sens. Nu există o altă femeie, rosti într-un târziu. Nu-i aşa? Nu există niciun băiat care a condus-o într-un loc sigur. E vorba de una şi aceeaşi persoană, iar aceea eşti tu. Fiindcă ea clătină nefericită din cap, făcu un gest nerăbdător cu mâna: Tu eşti femeia de la serată. Tu eşti blonda care a încercat să mă ucidă. Vreau să începi cu începutul şi să-mi spui tot ce ştii, fiindcă altfel jur că voi pune să fii închisă într-un donjon şi voi pleca fără să privesc îndărăt.

Pentru a-i arăta că nu avea nicio şansă să se opună, îi luă pumnalul şi îl vârî în teaca din cizma lui.

Capitolul 4

Mahri îşi strânse pătura în jur de parcă ar fi fost un cort, dar cuvintele lui o făcură să încremenească.

— Să te ucid? Nici măcar nu te cunosc, îl asigură ea, îndesându-şi marginile păturii sub bărbie.

Vocea lui domoală era cu atât mai înspăimântătoare:

— Împuşcătura ta m-a ratat milimetric.

Creierul ei funcţiona pe mai multe planuri. Nu ştia ce să creadă despre acest bărbat, nu-şi dădea seama dacă era mai bine ca el să o considere o biată fetişcană terorizată sau o forţă redutabilă.

O altă parte a creierului îi analiza cuvintele. El credea că ea încercase să-l ucidă. Era un truc pentru a o face să vorbească? Şi cine era în definitiv? Pentru cine lucra? Încă nu era sigură.

Când Alex izbi peretele cu mâna, ea spuse fără să judece:

— Dacă aş fi vrut să te ucid, n-aş fi ratat.

— Asta-i o împăunare ciudată din partea unei lady.

Nu era ciudată. Era nebunească. O luase razna?

— Nu mă împăunam. Îi fu silă de tremurul propriei voci şi, făcând un efort pentru a lăsa impresia că era în stare să controleze situaţia şi pe sine, îşi ridică bărbia. Oricine poate învăţa să tragă cu arma. Bunicul meu credea că este un talent pe care toată lumea ar trebui să-l stăpânească.

Când Alex se aşeză pe marginea patului, ea se retrase spre tăblia de la capătul acestuia. Nu îi confundă zâmbetul cu o încercare de a fi prietenos. Îşi aminti de prima impresie pe care i-o făcuse, că era un rechin care vâna un peştişor.

— Hai să nu ne mai jucăm, oftă el. Dacă nu ai încercat să mă ucizi, atunci ai făcut parte din complotul care urmărea asasinarea reginei.

În sfârşit, avea un indiciu asupra identităţii lui. Probabil că lucra pentru autorităţi. Sau era un truc pentru a-i alunga bănuielile?

— Nu fac parte din niciun complot, declară ea cu toată indignarea pe care reuşi s-o adune. Şi, înainte să mai rosteşti un singur cuvânt, vreau să ştiu cu cine stau de vorbă. Mi-ai spus numele tău, dar nu şi de ce mă urmăreai. De ce nu m-ai dat pe mâna autorităţilor?

Replica lui fu ironică.

— Eu *reprezint* autorităţile. Este treaba mea să-i urmăresc pe fugari. Tu ai făcut mai mult decât să fugi. Ai dispărut. Acum este rândul tău. Cine eşti, misterioasă doamnă?

Oricine i-ar fi ascultat ar fi crezut că flirtau. Ea ridică din umeri ca să alunge acel gând tulburător şi îi spuse un alt nume fals.

— Sunt Margaret Blayne din neamul Struan, din Cults.

Din câte ştia ea, nu exista o astfel de persoană şi nicio astfel de familie.

— Nu eşti vreuna dintre acele fiinţe fragile de la White Stag?

— Poftim?

— Ştii tu, gen Morag McGregor, care îşi face meseria la etaj.

Lucrurile decurgeau tot mai rău. Când pornise să-şi îndeplinească misiunea, ştiuse că era posibil să fie prinsă. Nu conta în mâinile cui cădea – nu se aştepta să fie tratată cu blândeţe, dar se părea că subestimase caznele la care aveau s-o supună. Acest bărbat nu era un gentleman. Nu-i plăcea căutătura lui. Era prea masculină, semăna prea mult cu a unui prădător.

Când el îi atinse deliberat cu mâna piciorul gol, ea tresări şi se ascunse repede sub pătură.

— Nu. Îmi dau seama că nu eşti ca Morag McGregor. Păcat. Deci eşti Margaret Blayne din neamul Struan?

— Sunt. Da.

— Locuieşti cu părinţii, cu soţul, cu nişte rude?

Ea încercă să nu-şi ferească privirea de ochii lui cercetători.

— Stau cu o mătuşă.

— Hm. Ei bine, asta se poate verifica foarte uşor.

Adevărat, dar, până atunci, spera că avea să scape de el.

— Domnişoara Lindsay, mătuşa mea, va confirma asta.

— Ce-ai făcut cu revolverul? întrebă el brusc.

Mahri fu bucuroasă de schimbarea subiectului.

— L-am lăsat în camera mea de la Inver Arms. Ridică neajutorată din umeri. Nu m-am aşteptat să dau de necaz.

— Ai crezut că scăpaseşi?

— Nu, spuse ea încet, în vreme ce mintea i se gândea la altceva. N-o să scap niciodată.

— Ce înseamnă asta?

Ea clipi şi se concentră din nou asupra lui.

— Nu înseamnă nimic deosebit. Sunt obosită, asta-i tot.

Vocea lui păru mai blândă.

— Hai s-o luăm de la capăt. La recepţia din seara asta, ţi-ai îndreptat revolverul spre mine şi ai tras. Dacă nu pe mine mă vizai, atunci pe cine?

Ea pregătise un mic discurs pentru această eventualitate, dar una era să şi-l spună în minte şi alta să-l rostească în faţa acestui bărbat cu ochi duri. Şi mai era ceva care o deranja. Balmoral nu era atât de departe. De ce rămăseseră aici, când ar fi putut foarte bine să împrumute nişte haine uscate şi să se întoarcă la castel, unde alţi agenţi să preia interogatoriul? S-ar fi simţit mai în siguranţă la castelul unde locuia regina. Iar acest loc era, mai mult sau mai puţin, o casă de toleranţă. Oare ce semnificaţie avea asta?

Dacă el îşi imagina că putea s-o intimideze cu asemenea tactici, urma să afle curând că greşea. Avea de-a face cu Mahri Scot, a cărei spiţă mergea până la Robert Bruce[4]. Sângele războinicilor curgea prin venele ei. La fel şi sângele unor trădători, precum şi câţiva stropi ciudaţi de la nişte tâlhari şi şarlatani. Dar, din câte ştia ea, niciunul nu fusese laş.

Măcar de-ar fi reuşit să-şi stăpânească tremurai interior şi să-şi dovedească bravura…

— Aştept un răspuns, insistă el.

— Pe Ronald Ramsey, bărbatul pe care l-am împuşcat, declară ea cu îndrăzneală. Pe el îl vizam.

Surprins, Alex se lăsă pe spate.

— De ce el? Ce ţi-a făcut sărmanul flăcău? L-ai fi putut ucide.

— Ţi-am spus, eu nu ratez niciodată. N-am vrut să-l ucid, ci doar să-l scot din funcţiune.

Se opri pentru a-şi pune ordine în gânduri. Exista

4 Rege al Scoţiei (1306-1329) (n.tr.)

destul adevăr în ceea ce intenţiona să-i spună pentru a-l convinge să-i dea drumul. Îi aruncă o privire rapidă temnicerului cu chip aspru şi se convinse că era departe de scopul urmărit. Hepburn era de neînduplecat. N-avea să-i dea drumul până când nu verifica şi cel mai mărunt detaliu al poveştii ei. Tot ce putea spera era să câştige un răgaz până găsea o modalitate de scăpare.

— Ronald e nebun, zise ea, iar acesta era adevărul. Abia apoi începură minciunile: Când am refuzat să mă mărit cu el, m-a avertizat că va face un gest spectaculos pentru a mă determina să-mi regret decizia. Mi-a transmis printr-un bilet că o va ucide pe regină la acea recepţie. N-am fost sigură dacă vorbea serios, dar m-am hotărât, pentru orice eventualitate, să-i curm planul. Şi aşa am făcut.

El se strâmbă neîncrezător.

— Te aştepţi să înghit povestea asta? Omul stătea chiar în spatele meu. N-a atentat deloc la viaţa reginei.

— Nu, n-a făcut-o, pentru că i-am smuls arma din mână cu împuşcătura mea.

Alex se gândi câteva clipe la vorbele ei.

— N-a existat nicio armă.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Pentru că sunt agent al Serviciilor Secrete. Sunt antrenat să observ asemenea lucruri.

Mahri se uită la chipul lui neclintit şi scoase un hohot de râs.

— Ei bine, domnule agent al Serviciilor Secrete, Ramsey avea o armă, un revolver, ca să fiu mai exactă. Ştiu asta pentru că i l-am smuls din mână.

Alex îşi strânse buzele. Ochii i se îngustară privind-o.

— Atunci unde este arma, domnişoară Ştie-tot?

— De unde să ştiu? pufni ea ridicând din umeri. Eu nu sunt agent al Serviciilor Secrete.

Următoarele lui cuvinte îi şterseră zâmbetul de pe faţă.

— De ce nu ai avertizat autorităţile în privinţa lui Ramsey? De ce nu ai apelat la ajutorul lor?

Ea avertizase autorităţile, pe ocolite, însă nimeni n-o luase în serios.

N-ar fi trebuit să se afle în situaţia aceasta. Ar fi trebuit să scape profitând de panica stârnită, iar Ramsey şi ceilalţi conspiratori ar fi trebuit să fugă pentru a se ascunde, ştiind că planul lor dăduse greş.

Totul era atât de încurcat. Cât de mult îi putea spune? Cât de mult ştia el?

Pe jumătate cu onestitate, pe jumătate jucând teatru, zise:

— Ce puteau face autorităţile? Să-l aresteze pe Ramsey înainte de a comite o crimă? Era mai probabil să mă aresteze pe mine. Acum, tu îmi spui că nu a existat nicio armă. În acest caz, l-am judecat greşit şi n-a fost nimic altceva decât o ceartă între îndrăgostiţi care a luat-o razna.

— M-am săturat de minciuni, replică el sec. Ţi-ai pregătit extrem de minuţios fuga. Să fie semnul unei conştiinţe încărcate?

— Este un semn al faptului că îmi cunoşteam adversarul! I-o întoarse ea. Voi, oamenii cu funcţii importante, sunteţi cu toţii la fel. Când lucrurile nu merg aşa cum trebuie, căutaţi un ţap ispăşitor. Sperasem să dispar înainte să-mi lipiţi mie această etichetă.

Se opri brusc. Vorbea prea mult, dezvăluindu-i prea multe. Necazul era că abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Teama faţă de el se risipea – nu ştia de ce –, iar patul moale era nespus de ademenitor.

Următoarea întrebare îi alungă însă până şi ideea de somn.

— Ce s-a întâmplat cu însoţitorul tău?

— Nu a existat niciun însoţitor. Eu am fost singura implicată, stărui ea, dându-şi seama că laţul se strângea în jurul lui Dugald.

— Au fost doi călăreţi, spuse el. V-aţi despărţit. Eu am luat-o pe urmele tale, iar colegul meu s-a dus după tovarăşul tău.

— Se poate să fi fost un contrabandist. Nu ştiu. Nu era un prieten de-al meu, zise ea nu foarte alarmată. Dugald se afla pe teren propriu. Era un pândar. Ar fi fost altceva dacă era găsit împreună cu ea. Atunci, şi el ar fi fost bănuit. Îi veni o idee, aşa că întrebă: De ce nu l-ai urmărit pe celălalt călăreţ? De ce m-ai ales pe mine?

— Celălalt se îndrepta înapoi spre castel. Am ştiut… am simţit… că ar fi ultimul loc unde ai fi dorit să te duci.

— Ai… simţit? Nasul i se încreţi. Am crezut că agenţii Serviciilor Secrete se bazează pe forţa deducţiei pentru a rezolva cazurile. Păcat că n-ai simţit că Ramsey avea o armă.

— La fel de păcat şi pentru tine că am fost de serviciu, fiindcă altfel ai fi scăpat nepedepsită pentru această nelegiuire, se răsti el scos din fire, spre mulţumirea ei. După o perioadă de tăcere, o întrebă: Cum ai trecut de lacheii care stăteau la uşi? Nu cred că ai avut o invitaţie la recepţia reginei.

— Am intrat ca şi cum aş fi făcut parte dintre oaspeţi. Când un lacheu mi-a cerut invitaţia, i-am zis că i-am dat-o altuia. Au fost foarte politicoşi, foarte îndatoritori. Ştii, domnule Hepburn, cred că securitatea castelului ar putea fi îmbunătăţită.

Bărbia lui ieşi în afară. A ei se ridică.

Se auzi o bătaie discretă în uşă. Alex se ridică de pe pat şi îşi luă arma.

— Cine este?

— Doamna Leslie, hangiţa.

El îşi vârî arma în buzunarul hainei şi aruncă rapid o privire înjur.

— Fă ceva cu părul, mârâi în direcţia ei. Arăţi ca o fată.

Aşteptă până când ea îşi strânse coada la spate şi o acoperi cu pătura, apoi deschise uşa. Hangiţa, toată numai zâmbete şi bună dispoziţie, năvăli înăuntru cu braţele pline de haine.

— Să mă anunţaţi dacă nu se potrivesc, şi voi aduce altele. Acum, dă-mi hainele ude, flăcăule, şi le voi usca în faţa focului din bucătărie.

Schimbarea lui Hepburn era cel puţin dramatică. Mahri nu se putu abţine să nu se holbeze la el. Hangiţa era o cotoroanţă bătrână care ţinea un bordel, dar el o trata cu deferenţa datorată unei regine. Zâmbi, dădu din cap, zise ceva despre ospitalitatea scoţiană, cum că nu se compara cu nicio alta, şi, înainte ca femeia să plece, obţinu promisiunea unui ceainic fierbinte şi a unor biscuiţi.

De îndată ce uşa se închise, Mahri rosti:

— Poţi să-ţi ştergi zâmbetul ăla de pe faţă, Hepburn. Nu pe tine te place hangiţa, ci banii din buzunarul tău. Dintr-odată posac, îi aruncă o privire duşmănoasă, însă ea surâse: Nu-mi spune că ţi-am rănit sentimentele. Sunt sigură că te place la fel de mult ca pe oricare alt client.

Oare el încerca să-şi suprime un nou zâmbet? Evident că nu, din moment ce se stropşi la ea:

— Alege ce-ţi trebuie şi îmbracă-te, doar dacă nu preferi să stai goală. Pentru mine e totuna. Şi fă ceva cu părul, altfel s-ar putea să fiu tentat să ţi-l tai.

Nu se mai temea acum. Era ofensată. Se purtase politicos cu doamna Leslie, dar pe ea, Mahri Scot, care era de partea lui şi care făcuse tot posibilul pentru a zădărnici complotul împotriva reginei, o repezise. Drept răsplată, o lovise pe spinare şi o terorizase cu un şir întreg de ameninţări. Ei bine, ultimul lucru fusese picătura care umpluse paharul.

— Fac pariu că ai iubit-o pe bunica ta.

El îşi ridică brusc capul.

— Poftim?

— Este evident. Îţi plac femeile în vârstă şi nu ai încredere în niciuna sub treizeci de ani. Ce s-a întâmplat, Hepburn? Te-a răsfăţat bunica ta? Vreo tânără femeie ţi-a frânt inima? Cum este?

Pe chipul lui apăru o expresie extrem de ciudată, ca şi cum cineva tocmai i-ar fi călcat pe mormânt. Îşi reveni însă repede şi declară pe acelaşi ton tăios:

— Eu nu am inimă, ar fi bine să ţii minte asta. Acum, mişcă-ţi fundul!

Aruncându-i o privire precaută, Mahri începu să-şi aleagă hainele. După ce găsi ce căuta, se uită întrebător.

— Ce-i? vru el să ştie.

— Trebuie să fac ceva.

— Să faci ceva? A, înţeleg ce vrei să spui. Sunt sigur că există o oală de noapte sub pat.

— O oală de noapte? icni ea.

Părea să se amuze de ruşinea ei, iar asta nu făcea decât să-i întărească mândria. Lăsă hainele să cadă pe duşumea, îşi strânse pătura bine în jurul trupului şi, fără un cuvânt, se întinse pe pat şi închise ochii pentru a nu-i mai vedea rânjetul dezgustător.

Trecu un minut, apoi altul. În cele din urmă, Alex suspină.

— Îmbracă-te, şi o să te conduc la toaletă, zise pe un ton iritat. Dar fără trucuri, ai mare grijă, căci altfel nu-ţi va fi bine deloc.

Un truc era ultimul lucru la care se gândea. Chiar avea nevoie să se ducă la toaletă.

Era prea pudică pentru a-şi dezvălui goliciunea, aşa că îşi folosi pătura ca pe un cort ca să se strecoare într-o cămaşă şi o pereche de pantaloni. După aceea, îndepărtă pătura şi îşi trase cizmele în picioare.

Cuvintele de mulţumire tocmai îi ajunseseră pe vârful limbii, când vorbele lui îi curmară intenţia.

— Dacă tu crezi că toată foiala aia pe sub pătură mă

va face să fiu atras de farmecele tale, să ştii că te înşeli. Sincer, Thomas, prefer ca femeile mele să fie mai durdulii.

Când el îi ţinu uşa deschisă, Mahri se năpusti afară din cameră.

*

Ea adormise după ce mâncase nu mai mult de câteva firimituri dintr-un biscuit. Alex o băgase în pat complet îmbrăcată, dar curând deveni limpede că hainele de împrumut erau prea strâmte şi prea călduroase. Trebuise s-o trezească pentru a da jos câteva din ele. Fireşte că ea i se opusese. O lăsase doar într-o cămaşă mare, care îi ajungea până la genunchi, apoi o acoperise cu pătura.

Sprijinise de uşă unicul scaun şi îşi ridicase pe pat picioarele încălţate cu cizme. Dacă ea ar fi încercat să iasă din cameră în vreme ce el dormea, ar fi trebuit să mute scaunul, iar el s-ar fi năpustit imediat asupra ei.

Înghiţi o gură de ceai rece în timp ce o studia. Avea un aer atât de firav şi de lipsit de apărare, încât părea de neconceput să facă parte dintr-un complot care urmărea uciderea reginei. Pe de altă parte, în seara aceea îl provocase la o urmărire aprigă şi aproape că îl ucisese. Sigur, exagera, dar nu cu mult. Această tânără femeie era plină de resurse. Era maestră în arta înşelăciunii. Într-o derulare normală a evenimentelor, el nu i-ar fi permis nici măcar să-şi tragă respiraţia, darămite să doarmă. Ar fi trebuit s-o bombardeze cu întrebări din toate direcţiile, încercând s-o păcălească să-i spună mai multe decât dorea. După greşeala dezastruoasă comisă cu Ariel, jurase că nu avea să se mai lase niciodată păcălit de o căţea drăguţă şi mincinoasă.

Cuvintele nepăsătoare ale fetei merseseră drept la ţintă, „Îţi plac femeile în vârstă şi nu ai încredere în niciuna sub treizeci de ani.”

N-o putea contrazice. O Ariel în viaţa unui bărbat era mai mult decât suficient – Ariel cea frumoasă, înşelătoare, crudă.

Ea era singura femeie pe care o iubise vreodată. Abia acum putea să se gândească la ea fără să fie cuprins de un vârtej de emoţii – furie, ură, durere şi disperare. Durase mult, mult timp până să-şi recapete echilibrul.

Sorbi încă o gură de ceai în vreme ce amintirile îi reveniră în minte. O recrutase pe Ariel nu ca agent activ, ci ca persoană care putea să spioneze venirile şi plecările funcţionarilor de rang înalt din guvern şi ale ajutoarelor acestora. Acestea erau cercurile în care se învârtea Ariel. Doar că el nu ştia că tânăra le era loială unor conspiratori aparţinând grupării numite Demos. Scopul acestora era să pună capăt monarhiei scoţiene şi să transforme ţara într-o republică. Se mulţumeau să discute, nu întreprindeau nicio acţiune şi abia dacă apăreau în rapoartele Serviciilor Secrete. Nimeni nu-i lua în serios. Această greşeală fusese plătită scump. Ca rezultat direct al neglijenţei lui personale, trei dintre colegii săi fuseseră ucişi de explozia unei bombe, el fiind singurul care scăpase cu viaţă.

El supravieţuise, dar nu şi Ariel. Aceasta căzuse pe nişte scări şi îşi rupsese gâtul. Dacă murise de mâna Serviciilor Secrete sau fusese ucisă de un membru al grupării Demos, Alex nu reuşise să afle, însă Demos plătise scump, nu pentru moartea lui Ariel, ci pentru uciderea celor trei agenţi: Serviciile Secrete îi vânaseră pe membrii asociaţiei până la unul.

După această experienţă, el ceruse să fie transferat. Entuziasmul stârnit de jocul de-a spionajul îşi pierduse intensitatea. Se retrăsese la biroul lui de la Whitehall, alegând să se ocupe de criptografie. Spargerea cifrurilor nu implica durere, trădare şi nici vină.

Viaţa devenise mai uşor de trăit. Desluşirea codurilor secrete îi împiedica mintea să rătăcească în trecut. Locuia

confortabil în apartamentul său din Piccadilly, îşi întâlnea cunoştinţele la club şi, ocazional, dădea o fugă până în Scoţia pentru a-şi revedea familia şi vechii prieteni. Nu era fericit, dar nici deprimat.

Ceea ce-l convinsese să revină în joc fusese uimitoarea renaştere a grupării Demos. Tentativele de asasinat şi bombele care explodau în clădiri guvernamentale ajunseseră să fie la ordinea zilei. El era scoţian şi avea experienţă, aşa că superiorii lui îi comunicaseră că era cel mai în măsură să zdrobească asociaţia secretă şi să-i aducă pe capii ei în faţa justiţiei.

Primiseră o avertizare că Demos va atenta la viaţa reginei. Sosise o scrisoare anonimă care putea fi foarte bine o farsă, dar Serviciile Secrete o trataseră cu maximă seriozitate. Potrivit misivei, exista un complot prin care se urmărea asasinarea reginei cu ocazia recepţiei de la Balmoral. Acesta era motivul pentru care ticluiseră acel şiretlic: speraseră să-l atragă pe asasin într-o capcană.

La final nu reuşise să prindă decât o tânără care încercase să-l ucidă pe el sau pe bărbatul din spatele lui. Dacă ea era autoarea scrisorii, de ce nu recunoscuse?

Originea scoţiană nu era însă singurul lui atu. Alex era un clarvăzător din Munţii Grampieni înzestrat cu daruri pe care nici superiorii săi, nici cei din Demos nu şi le-ar fi putut imagina.

Acel gând îl făcu să bage mâna în buzunar şi să scoată peruca blondă. O strivi între palme. Încă mai emitea energie, dar tot mai slab. Avea nevoie de ceva folosit mai recent, de un obiect atins de fată atunci când emoţiile sale fuseseră puternice.

Vârî mâna în cizmă şi scoase micul ei pumnal. Ţinându-l lejer în palme, nu simţi nimic, nici măcar o urmă de emoţie. Îşi aminti cum tremurase mâna ei când i-l fluturase pe sub nas. Nu se simţise absolut deloc ameninţat. Nu că i-ar fi inspirat încredere, dar nu avea

sentimentul că era o criminală. Minţea convingător, dar şi o persoană oarecare, cu o intuiţie modică, ar fi simţit că povestea ei nu era coerentă. Oricare agent capabil ar fi presat-o pentru a obţine răspunsuri suplimentare. Cu toate acestea, el nu se putea hotărî s-o dea pe mâna unor colegi mai puţin delicaţi decât el. Nu voia să mai aibă o moarte pe conştiinţă.

Se punea singur într-o situaţie dificilă. Dacă nu avea de gând să o ducă înapoi la Balmoral, ce-i rămânea de făcut?

Gândea prea mult.

Strânse ferm pumnalul în mâna dreaptă şi îşi deschise simţurile. Aşa mai mergea. O ceaţă se formă în spatele ochilor săi. Când aceasta dispăru, văzu două siluete, un bărbat şi o femeie. Cu toate că erau neclare, ştiu că femeia din pat, care dormea ca un copil, era cea din viziunea lui.

Treptat, imaginea deveni clară. Se aflau lângă o cascadă de pe un râu vijelios. Bărbatul ţinea pumnalul în mână, întinzându-i-l femeii. Ea îl atinse – cu respect? Ezitând? — şi căzu în genunchi.

— Demos, şopti.

Alex nu ştiu ce-i întrerupsese viziunea – propriul şoc la auzul cuvântului pe care îl ura sau emoţia pe care o emana femeia. Demos. Deci avusese dreptate. Era băgată în asta până în gât!

Acum era furios că se lăsase îmblânzit. Istoria se repeta. Nu moartea femeii trebuia să-l preocupe, ci moartea oamenilor care lucrau cu el.

Părea că nimic nu se schimbase. Încă mai putea fi păcălit de un chip drăguţ şi de farmecele unei muieri. Chiar îi cedase patul, rămânând să se chinuie pe un scaun incomod pentru a-i potoli temerile virginale.

Ce idiot era!

Ei bine, domnişorul Thomas Gordon – refuza să-i spună Margaret, ştiind că minţise şi în legătură cu asta –

avea să primească o surpriză neplăcută. Intenţiona s-o trezească la mijitul zorilor, astfel încât să ajungă înapoi la Balmoral înainte ca păsările să înceapă a cânta.

Între timp…

Se dezbrăcă până rămase doar în pantaloni, băgă la loc pumnalul ei în cizmă şi se vârî în pat. Adormită sau trează, micuţa căţea prefăcută nu putea face nimic pentru a-l îndepărta de la ţelul său. Şi, dacă nu voia să împartă patul cu el, avea s-o lege de scaun, fiindcă nu se cădea ca ea să doarmă confortabil în timp ce el amorţea din cap până în picioare pe scaun.

Tânăra femeie nu se trezi. Se rostogoli spre el, iar respiraţia ei caldă îi gâdilă subraţul. Ca nu cumva să se furişeze din pat, o ancoră cu un braţ petrecut peste mijlocul ei. Ea se ghemui şi mai aproape, toată numai căldură feminină lipită de pielea lui dezgolită. Respiraţia lui deveni grea. Dorinţa şi furia se stârniră simultan, luptându-se pentru supremaţie. Se dădu jos din pat şi rămase tremurând în picioare, gata s-o posede sau s-o bată, nici el nu ştia precis.

Avea nevoie de o gură de aer de munte. După ce îşi puse cămaşa, haina şi cizmele, ieşi din cameră şi încuie uşa pe dinafară. După câţiva paşi, ajunse la bucătărie. Îngheţă când simţi o pală de aer rece. Nu era singur. Cineva intrase pe fereastră. Auzi respiraţia rapidă, superficială şi simţi mirosul inconfundabil de tutun.

Un contrabandist nu s-ar fi furişat prin casă la acest ceas din noapte.

Alex se încordă, gata să se repeadă. Brusc, capul lui păru să se sfarme în mii de cioburi şi el se prăbuşi grămadă pe podea.

Capitolul 5

Profesorul vorbea încet şi fără inflexiuni, semn sigur că, în mintea sa ascuţită ca briciul, alipea fragmentele, analizând, făcând conexiuni.

— Îmi scapă ceva, ceva important. Mai povesteşte-mi o dată, Ramsey, din momentul în care ai fost împuşcat până când l-ai înjunghiat pe şeful securităţii reginei şi ai fugit.

Se întoarse de la fereastră şi se aşeză în fotoliul din faţa lui Ramsey. Era un bărbat înalt, deşirat, cu părul blond grizonant şi ochi cenuşii inteligenţi pe un chip remarcabil de frumos. Avusese o carieră variată – întâi ca soldat în Războiul Crimeii, iar apoi ca profesor la Universitatea din Edinburgh. Avea înfăţişarea tipică unui profesor – relaxat, gânditor, înclinat să se cufunde în tăceri îndelungate –, dar, după cum Ramsey ştia prea bine, era întâi de toate un militar.

— Calmează-te! Zâmbi profesorul. Murray nu s-ar fi dus la culcare dacă era îngrijorat. În plus, dacă ai fi fost urmărit, soldaţii ar fi aici deja.

Ramsey făcu un efort vizibil să se relaxeze. Murray, al treilea component al echipei lor, nu era membru al Demos, ci un asociat ale cărui servicii erau plătite. Murray fusese cel care îl urcase pe un cal şi avusese grijă să ajungă teafăr acasă.

— Continuă, îl îndemnă celălalt. Spune-mi ce s-a întâmplat în seara asta.

Ramsey dădu din cap şi se cuibări în fotoliul confortabil, având grijă să nu-şi lovească braţul prins într-o eşarfă. Nu se lăsă păcălit de comportamentul degajat al profesorului. Ştia că îi dădea raportul ofiţerului comandant. Cartierul lor general era o casă mare în stil Iacob I, situată pe malul nordic al râului, lângă Gairnshiel. Fusese un drum lung de la castel până acasă, sau cel puţin aşa i se păruse

lui, slăbit fiind din pricina rănii.

Asta se petrecuse cu multe ore în urmă. Îşi dorea să se ducă la culcare, dar ştia că nu va avea parte de odihnă până când profesorul nu era convins că îi spusese fiecare mic şi nesemnificativ detaliu al dezastrului de la Balmoral.

Povara eşecului atârna greu pe umerii lui. Încurcase lucrurile şi merita o muştruluială bună, însă nu aşa proceda profesorul. O vorbă, o privire, o inflexiune a vocii erau suficiente pentru a face un om să intre în pământ de ruşine. Se folosise de aceeaşi tactică şi la Universitatea din Edinburgh. Acolo li se intersectaseră drumurile pentru prima dată. Ramsey era student pe vremea aceea şi doar din curiozitate pură se înscrisese la cursul charismaticului profesor care avea o abordare proprie a istoriei, punând la îndoială toate miturile preţuite de cercurile conducătoare. Preda istoria militară. Fiecare comandant, fiecare general, fiecare bătălie erau disecate până când adevărul gol-goluţ ieşea la iveală. Studenţii lui aveau obiceiul să glumească între ei că, după unul dintre cursurile profesorului, se simţeau ca şi când acesta le-ar fi extras creierele, le-ar fi rearanjat în poziţia corectă şi le-ar fi îndesat la loc în capete.

— Mie s-ar putea să mi se pară importante lucruri care ţie nu ţi se par, adăugă profesorul cu blândeţe. De aceea ţi-am cerut să reiei povestirea.

Ramsey dădu din cap şi o luă de la început.

— Aveam cale liberă să trag în regină când, din senin, o femeie m-a împuşcat. Nu mă aşteptam la aşa ceva, n-am fost pregătit pentru asta.

— Cum arăta femeia?

— V-am spus că n-am văzut-o. Ochii mei erau aţintiţi asupra reginei, dar unul dintre bărbaţii care m-au ajutat a zis că era blondă. Mai e ceva ce ar trebui să vă spun. Erau mai multe gărzi decât aţi zis că vor fi. Începusem chiar să suspectez că…

— Da?

— Că se aşteptau să se întâmple ceva.

— Vezi? Mi-ai spus ceva nou. Asta s-ar putea să însemne ceva sau să nu însemne absolut nimic. Ce s-a întâmplat apoi?

— Imediat după aceea s-a auzit o altă împuşcătură, şi toată lumea s-a panicat. Ramsey îşi schimbă poziţia şi se strâmbă de durere. Doi gentlemeni foarte amabili au venit să mă ajute. Unul s-a dus după femeia cu păr blond, iar celălalt mi-a rămas alături.

— Mai devreme ai zis că aceştia doi erau fraţi?

— Se numesc Hepburn. Gavin Hepburn, cel mai tânăr, şi m-a dus să mă vadă un doctor. N-am putut face nimic. Şuvoaie de oameni se năpusteau în toate direcţiile, iar gărzile erau pe urmele lor.

Se lăsă o perioadă de tăcere în care profesorul digeră cele aflate.

— Este posibil ca femeia să fi fost unul dintre agenţii desemnaţi s-o păzească pe regină?

— Nu cred. Dacă ar fi fost unul dintre ei, n-ar fi fugit aşa cum a făcut-o.

— Dar fraţii Hepburn?

— Da. E mai probabil, zise Ramsey după o clipă de gândire. Nu s-au panicat şi nici n-au luat-o la goană.

— Începi să oboseşti. Hai să continuăm. Vorbeşte-mi din nou despre revolverul tău.

Ramsey ezită. În cele din urmă, spuse:

— În confuzia creată, am reuşit să-l recuperez şi să-l strecor în buzunar. M-am gândit că s-ar putea să-mi folosească pentru a scăpa de acolo. Nu mă aşteptam să fiu percheziţionat.

— Nu te aşteptai să fii percheziţionat? În vocea profesorului se desluşi o urmă de amuzament. O armă s-a descărcat la recepţia reginei. Tu ai fost împuşcat şi nu te-ai gândit că vei stârni suspiciuni?

O uşoară roşeaţă coloră chipul lui Ramsey.

— Nu, domnule profesor. Eu eram victima. Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că voi fi percheziţionat. A fost o greşeală prostească din partea mea.

— Eşti prea dur cu tine însuţi. Totuşi, păcat că ai căzut în mâinile lui Dickens. El este... era... unul dintre cei mai conştiincioşi agenţi. Nu ai fost singurul pe care l-a percheziţionat în seara asta, dar asupra ta a găsit o armă. Ce s-a întâmplat după aceea?

— I-am spus că persoana care a tras în mine l-a scăpat, iar eu, cuprins de panică, l-am luat ca să mă apăr.

— Iar când Dickens a examinat arma, a descoperit că minţi.

— Da, domnule profesor. Nu se trăsese cu ea, aşa că era imposibil ca persoana care mă împuşcase s-o fi scăpat. Dickens şi-a dat seama că trebuia să fie arma mea.

— Nu fi atât de necăjit. Se poate întâmpla şi celor mai buni dintre noi. Şi, în final, ţi-ai spălat păcatele. Profesorul se ridică şi se îndreptă spre bufetul de lângă perete. După câteva clipe, se întoarse cu un pahar cu whisky. Îl meriţi, spuse el dându-i paharul lui Ramsey. Bea-l încet.

Ramsey aprecie gestul. Îi reamintea de vremurile bune de altădată, când profesorul invita la el acasă câţiva studenţi aleşi pe sprânceană şi discutau despre politică până târziu în noapte. Pe atunci nu era decât un băieţandru. Tatăl lui deja îi alesese cariera, aşa că după absolvire, în ciuda încercărilor profesorului de a-l convinge, acceptase să se înroleze în armata britanică.

Nu după mult timp se pomenise luptând împotriva zuluşilor din Africa de Sud. Abia atunci îşi dăduse seama că profesorul ştia despre ce vorbeşte. Armata era condusă de o gaşcă de bufoni cu sânge albastru care îşi datorau gradele legăturilor de familie sau prietenilor aflaţi în poziţii înalte.

Şi mai aflase ceva. Unicul fiu al profesorului, trimis la

rândul lui pe front, îşi pierduse viaţa în prima bătălie. Profesorul nu vorbise niciodată despre pierderea lui, dar căpătase o duritate pe care nu o avusese înainte. Şi o convingere de nezdruncinat. Prin mijloace cinstite sau cu forţa, patrioţii scoţieni aveau să se elibereze de cătuşele care îi ţineau legaţi de Anglia.

Să facă parte dintr-un plan atât de îndrăzneţ îi umplea inima de mândrie.

— Deci ai fost prins cu minciuna, spuse profesorul. Ce s-a întâmplat atunci?

— Dickens s-a ridicat brusc şi mi-a zis că nu credea o vorbă din tot ce i-am povestit, acuzându-mă că fac parte dintr-un complot care urmărea asasinarea reginei. S-a îndreptat spre uşă. Mi-am dat seama ce voia să facă. Avea să-i cheme pe soldaţi, iar eu urma să fiu arestat. Se opri pentru a lua o gură de whisky, apoi încă una, după care continuă: N-am intrat în panică. M-a şocat însă referirea lui la un complot de asasinare a reginei. De unde ştia el de complot dacă nu ne-a trădat cineva?

— Poate că tatona terenul, încercând să te păcălească.

— Ştia ceva, domnule profesor, insistă Ramsey aplecându-se în faţă. Sunt sigur de asta. Dacă ne-a trădat cineva, asta explică de ce erau atât de mulţi oameni care o păzeau pe regină.

— S-ar putea să fie un grăunte de adevăr în vorbele tale. Spune-mi ce s-a petrecut după aceea.

— Nu-i puteam permite să iasă viu din cameră. Îi turnasem o grămadă de minciuni pe care le putea descoperi cu uşurinţă.

— Cu cine ai mai vorbit înainte ca Dickens să te interogheze? îl întrerupse profesorul.

— Cu doctorul şi cu Gavin Hepburn, dar nu le-am spus nimic care să le fie de vreun folos.

— I-ai minţit?

— Nu. Am pretins că rana mă doare prea tare pentru a fi capabil să le răspund la întrebări.

— Ai procedat foarte bine. Continuă!

— N-am avut vreme să stau la discuţii, aşa că am luat un cuţitaş pentru scrisori şi i l-am înfipt în gât. Apoi am ieşit pe fereastră şi m-am îndreptat spre locul de întâlnire. Murray mă aştepta.

— Ce s-a întâmplat cu cuţitaşul pentru scrisori?

— L-am lăsat pe duşumea, acolo unde a căzut. Dar mi-am luat revolverul.

După o lungă tăcere gânditoare, profesorul se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo.

— Iată ce vom face. Mâine ne vom întoarce la castel. Îşi ridică mâna când Ramsey dădu să-l întrerupă: Vom cere să vorbim cu Dickens. Vom fi stupefiaţi când vom auzi că a fost omorât. Vei spune că seara trecută te-a lăsat să pleci deoarece erai şocat şi n-ai putut răspunde coerent la întrebările sale, dar ai promis să te întorci a doua zi. Cineva îţi va pune aceleaşi întrebări pe care ţi le-a pus Dickens, iar tu vei zice adevărul – că eşti un fost student al meu şi că vrem să alcătuim un grup pentru a explora siturile istorice din regiune.

— Dar nu vor şti că eu am fost ultima persoană care a stat de vorbă cu Dickens?

— Cine să suspecteze un veteran al campaniei împotriva zuluşilor? Nu e ca şi cum ai fi vreun interlop. Ai avut o invitaţie cu margini aurite.

— Un fals, replică Ramsey pe un ton sec.

— Un fals excelent, preciză profesorul. Haide, e destul pentru o singură noapte. Mi-ai povestit totul. Mergi la culcare. Când ajunse la uşă, îşi puse mâna pe umărul lui Ramsey şi i se adresă pe un ton părintesc: Nu e nevoie să-ţi spun te-ai achitat bine de sarcina ta. Ştiam că să ajungi la regină va fi o treabă primejdioasă. Trebuie să adaug că sunt foarte mândru de tine, foarte mândru într-adevăr.

La auzul acestor cuvinte, Ramsey îşi îndreptă trupul şi umerii.

— Mulţumesc, domnule profesor.

După ce rămase singur, profesorul se întoarse la fotoliul lui şi începu să se gândească, punct cu punct, la cele aflate. Îl deranja în mod special prezenţa femeii. Nu-i plăcea să ucidă femei, dar, dacă devenea necesar, avea s-o facă. Asociaţia secretă era prea importantă pentru ca liderul ei să aibă reţineri.

Ziarele îi numeau fanatici, însă ei nu se considerau astfel. Erau patrioţi, oşteni devotaţi cauzei lor. Doreau să pună capăt războaielor fără sens din locuri îndepărtate, puse la cale de oameni însetaţi de putere. Acestea erau războaie englezeşti, iar Scoţia plătea pentru ele cu vieţile a mii de tineri. Era vremea ca Anglia să înveţe să-şi poarte singură de grijă.

Privi în gol gândindu-se la cele trăite de el. La douăzeci şi cinci de ani, retorica generalilor britanici îl convinsese să dea totul pentru regină şi ţară. Fusese trimis în Crimeea. Dacă aceşti generali ar fi ştiut ce fac n-ar fi fost atât de rău, însă ei habar n-aveau cum să poarte o bătălie, darămite un război. Erau mai potriviţi să călărească pe urmele ogarilor la vânătoare decât să organizeze o armată. Pentru ei, soldaţii de rând erau cantităţi neglijabile, precum pionii într-un joc de şah.

El supravieţuise, dar se întorsese acasă schimbat. Îşi începuse activitatea didactică la universitate, unde se alăturase unui grup de oameni care gândeau la fel şi formaseră o societate secretă, Demos, în care vorbeau despre ruşinea Scoţiei şi distribuiau pamflete care incitau la răzvrătire. Scopul vieţii i-l dăduse însă unicul său fiu. Şase ani trecuseră de la moartea acestuia, dar furia şi durerea erau la fel de proaspete de parcă se prăpădise cu o zi în urmă.

Pumnii i se încleştară şi se descleştară în timp ce se

gândea la fiul lui. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-l convinge să nu comită aceeaşi greşeală ca el, însă Bruce nu voise să asculte. Războiul plutea în aer, iar pe el îl fascinau măreţia şi gloria vieţii de soldat. Era ca o febră. Şi trebuia să-şi urmeze cursul.

Febra se încheiase cu o tragedie. Să mori în luptă era una, dar să mori dând ascultare ordinului unui comandant de o incompetenţă cunoscută de toată lumea era mai rău decât o tragedie. Era o crimă pasibilă de pedeapsa cu moartea, sau aşa ar fi trebuit să fie.

Din fire, nu era un om însetat de sânge. Cu toate acestea, putea spune că nimic nu-i adusese o satisfacţie mai mare decât uciderea celui care îi trimisese băiatul la moarte.

Pe când urca scările spre dormitorul său, gândurile i se îndreptară spre fiica lui, Mahri. Ea era curierul lor. Ar fi trebuit să se afle în trenul dinspre Aberdeen cu două zile în urmă. Existau nişte documente importante pe care ea trebuia să i le transmită. Mai era un tren şi a doua zi. Dacă nu se afla nici în acesta, avea să trimită pe cineva să afle care era motivul întârzierii.

Un gând îi răsări în fundul minţii. Ce spusese Ramsey? Dickens ştiuse de complotul care urmărea asasinarea reginei? Şi ce rol avea femeia blondă? Gândul îi frământă mintea în vreme ce se pregătea de culcare.

Capitolul 6

Capul parcă îi era prins într-o menghină. Stomacul i se revolta. Simţea o asemenea apăsare pe piept, încât abia putea respira.

Se afla într-un loc întunecos, rece – poate un donjon urât mirositor sau o temniţă fără ferestre. Apă. O simţea

alunecând în şiroaie pe ceafă, pe sub guler şi pe şira spinării. Duşumeaua de sub el se legăna, zăngănea, se dezintegra.

Trebuia să iasă de acolo înainte de a fi prea târziu.

Vocea unui bărbat ajunse până la el.

— Ascultă! Ai auzit? Călăreţi! Îl caută pe Hepburn. Am ştiut că-i o greşeală să-l luăm cu noi.

Un glas de femeie răspunse:

— Nu-l puteam lăsa acolo să moară. L-ai lovit rău, Dugald. Are nevoie de îngrijiri medicale.

Dugald scoase un sunet grosolan.

— Are capul tare ca piatra. E nevoie de mai mult decât o lovitură cu pumnul pentru a face o gaură în el. Iar dacă are nevoie de îngrijiri medicale, de ce nu l-am lăsat la White Stag?

— N-am încredere în acei oameni. Doar ştii ce fel de loc e White Stag. Nu-i interesează decât banii. L-ar fi jefuit şi poate că l-ar fi ucis, iar eu aş fi fost învinovăţită pentru asta.

Dugald plescăi din limbă.

— Fetiţo, ai mai multă imaginaţie decât îţi face bine.

Alex scrâşni din dinţi. Ştia exact unde se afla şi ce se petrecuse cu el. Nu era într-un donjon urât mirositor. Se afla într-una dintre căruţele contrabandiştilor, zăcând cu faţa în jos pe un pat de fân, iar bezna avea drept cauză faptul că peste el fusese pus ceva – o prelată? — pentru a-l ascunde dacă ar fi fost opriţi de un poliţist. Capul lui nu era prins într-o menghină, ci îl durea din pricina loviturii care îl doborâse. Presupuse că tovarăşul fetei era călăreţul pe urmele căruia pornise Gavin. Dugald şi fata se aflau pe capră, mânând căruţa pe un drum plin de hârtoape, într-o direcţie necunoscută.

Când încercă să se mişte, descoperi că era întins cu braţele şi picioarele răşchirate pe podeaua dură, iar încheieturile îi erau legate fiecare de câte un perete al

vehiculului. Cu toate acestea, picioarele îi erau libere. Răsucindu-se puţin, îşi dădu seama că îi luaseră arma, dar nu şi monedele care îi zornăiau în buzunar. Ştiind că deocamdată nu se putea lupta pentru a-şi recăpăta libertatea, se folosi de călcâiul cizmei pentru a ridica prelata întinsă deasupra lui. Lumina zilei intră prin deschizătură. Şi mai intră ceva – o cantitate serioasă de apă de ploaie care îi udă pantalonii. Îşi înghiţi o înjurătură furioasă şi lăsă prelata să cadă la locul ei. În aceste condiţii, avea să moară de pneumonie înainte de a ajunge la destinaţie.

— Opreşte sub copacii aceia, ca să văd ce face, zise fata.

— Să vezi ce face? N-au trecut nici zece minute de când l-ai verificat ultima oară.

— E leşinat de ore întregi. Mă gândesc că o fi suferit o comoţie.

— Cu atât mai bine pentru noi când îl vom da jos în Inver. Ştii ce se va întâmpla când îşi va reveni? O să înceapă să cânte ca un ceainic care a dat în clocot. S-ar putea să fiu nevoit să-i mai trag una.

Dugald începea să-i displacă profund lui Alex.

— Asta nu-i un motiv de glumă, Dugald.

De data asta, pândarul nu mai răspunse.

Alex îşi dădu seama că schimbaseră direcţia. Un minut sau două mai târziu, se opriră. Era clar că voiau să vadă ce face. Nu avea de gând să se lupte cu ei, nu dacă îl duceau la Inver. Cătunul se găsea la mică distanţă de drumul principal, la doar câţiva kilometri în amonte de Balmoral. Oamenii de acolo l-ar fi putut ajuta să pună mâna pe aceşti ticăloşi şi să-i ducă la cea mai apropiată închisoare.

Când prelata fu trasă de pe el, îşi ţinu ochii închişi şi muşchii relaxaţi. Nişte degete reci, pricepute îi prinseră încheietura.

— Pulsul îi este puternic, spuse ea.

— Ce ţi-am zis?

— Dar la cap are un cucui de dimensiunea unui măr şi a fost udat de ploaie.

— Ce faci? întrebă Dugald nemulţumit.

— Ce ţi se pare că fac? Îl acopăr cu pelerina mea, ca să nu-i fie frig.

— Dar aia-i pelerina *mea!* Ţi-am dat-o ca să nu-ţi fie frig şi să nu te uzi.

— O să-ţi iau alta. Dugald, îl dojeni ea cu blândeţe, ştii că n-aş lăsa nici măcar un câine afară pe o astfel de vreme. Atingând cu dosul palmei obrazul lui Alex, urmă: Nu are febră, dar trebuie să găsim cât mai repede pe cineva care să-l oblojească.

Prelata fu trasă din nou peste el, iar Alex fu lăsat să reflecteze asupra conversaţiei auzite. Femeia părea sincer preocupată de soarta lui. Se abăteau din drum doar ca el să aibă parte de îngrijire medicală. Ce să înţeleagă din asta?

Gândurile începură să-i rătăcească. Căldura trupului ei impregna pelerina. Îi inhală mirosul şi fiecare respiraţie păru să-i ardă plămânii. Nu era o senzaţie neplăcută, departe de asta. Când se foi, pelerina se mişcă odată cu el, înfăşurându-se în jurul lui ca o plasă mătăsoasă.

Viziunea care îi răsări pe retină era a femeii aşa cum o văzuse la White Stag, după ce o despuiase cu forţa: cu pielea de culoarea perlelor, cu sâni mici şi rotunzi, cu picioare lungi şi frumoase.

Capul încă îl durea, muşchii îi erau amorţiţi, dar asta nu împiedică apariţia unui val brusc de dorinţă. Se luptă să-l alunge şi o altă viziune apăru: domnişorul Thomas, alter ego-ul ei.

Thomas, cu toate ezitările lui, era un puşti grozav, deopotrivă curajos şi vulnerabil. Îi plăcuse enorm.

La naiba! Ce-i trecea prin minte? Probabil că lovitura la cap îi afectase creierul. Fata şi băiatul erau una şi

aceeaşi persoană. Dacă unul era făţarnic, şi celălalt era la fel. Ea era o enigmă, iar el era un spărgător de cifruri. Avea s-o preseze până îi dezvăluia toate secretele.

Nu trebuia să se înmoaie. Fetei nu-i păsa ce se întâmpla cu el, ci voia pur şi simplu să-şi salveze pielea. Dacă îl lăsa să moară, avea să fie învinovăţită pentru crimă. Asta îi spusese acolitului ei, Dugald.

Gavin? Unde era Gavin? Dugald probabil că scăpase de urmărire, dar fiindcă Alex nu ajunsese la locul convenit, avea să-şi dea seama că dăduse de necaz. Acum îl căuta probabil.

Şi unde era muza lui? Ar fi trebuit să-i arate o cale de scăpare, nu să-l tenteze cu gânduri indecente. Pe toţi dracii, cât mai dura până să ajungă la Inver?

*

Căruţa se opri, iar Alex îşi înălţă capul şi ascultă. Caii băteau din copite şi nechezau, hăţurile zornăiau, nişte bărbaţi vorbeau. Prelata fu îndepărtată şi cineva îi desfăcu legăturile de la mâini. Rănitul se prefăcu inconştient, temându-se să nu primească altă lovitură în cap dacă ar fi încercat ceva. Fiindcă nimic nu se întâmplă, îşi îndoi degetele înţepenite, le strânse în pumni, apoi se rostogoli pe spate şi, făcând un salt straşnic, coborî din căruţă. Ochii nu îi erau obişnuiţi cu lumina, aşa că se legănă pe picioare.

— Vino, Kenneth, dă-mi o mână de ajutor cu sărmanul om, rosti o voce necunoscută.

O mână prietenoasă îl ajută să-şi recapete echilibrul. Alex clipi pentru a-şi limpezi privirea şi se uită în jur pentru a se lămuri unde se afla. Era în curtea grajdului unui mic han, înconjurat de un grup de rândaşi. Nu răspunse la niciuna dintre întrebările care năvăleau spre el din toate părţile. Cercetă cu privirea curtea grajdului şi împrejurimile în căutarea băiatului sau a lui Dugald. Nu se zărea nici

urmă de ei.

— Eu sunt Jock Ogg, proprietarul acestei cârciumi, spuse bărbatul care îl susţinea de cot. O să vă reveniţi imediat. Haideţi înăuntru, să vă încălziţi. O căzătură de pe cal nu-i de glumă.

Alex deja îşi revenise şi era nerăbdător să plece după fată.

— Unde sunt cei doi? vru el să ştie. Bărbatul şi puştiul. Încotro s-au dus?

Domnul Ogg se încruntă şi clătină din cap.

— N-a fost niciun bărbat, doar un băiat, iar acesta a plecat călare să aducă un doctor. Aveţi noroc că nu v-aţi rupt gâtul în cădere. Nimeni dintre cei care cunosc terenurile astea mlăştinoase n-ar sări orbeşte peste un zid de piatră. Nu se ştie niciodată ce se află de partea cealaltă.

Deci asta era povestea pe care le-o îndrugase ea, că ar fi căzut de pe cal. Dar cum de reuşise să dispară atât de repede?

Domnul Ogg încă vorbea, însă Alex încetase să mai asculte. Ea zisese că se ducea după un doctor, dar el se îndoia că aşa stăteau lucrurile. Faptul că fusese lăsat la această micuţă cârciumă, printre ţărani prietenoşi, reprezenta singurul ajutor medical pe care era probabil să-l primească. Iar fata plecase călare. Ar fi pariat şi ultimul firfiric din buzunarul său că şi Dugald era călare. De unde îşi procuraseră caii?

— Zici că băiatul era călare?

— Nu când a sosit. V-a adus cu căruţa, de care era legat un căluţ scoţian. Flăcăul era atât de supărat, încât ne-a spus foarte puţine înainte de a pleca în grabă. Cel mai apropiat doctor e în Ballater, aşa că va trece destulă vreme până să ajungă aici. Haideţi, intraţi şi mâncaţi ceva. N-ar strica să vă cureţe cineva hainele şi să vă primeniţi. Domnul Ogg chicoti: Cotiga asta pe care aţi împrumutat-o a cărat la viaţa ei o grămadă de turbă. Aşa că…

— Am nevoie de un cal, rosti Alex întrerupându-i monologul, închiriezi cai, nu-i aşa?

— Da, dar sunteţi sigur că vă simţiţi destul de bine ca să călăriţi?

— Da.

Bărbatul îi dădu instrucţiuni lui Kenneth şi reluă conversaţia:

— Aţi auzit de necazul de la Balmoral?

— Am auzit.

— Ei bine, n-o să ajungeţi prea departe. Au instalat blocaje pe toate drumurile de la Braemar la Aboyne şi îi interoghează pe toţi cei care încearcă să treacă. Am fost avertizaţi să n-o luăm pe drumurile alea decât dacă avem un motiv foarte întemeiat.

— Blocaje? Lucrurile începeau să arate mai bine, se gândi Alex. Fata era prea vicleană pentru a fi prinsă astfel, însă măcar i se restrângeau drastic traseele posibile. Ea şi însoţitorul ei puteau fi urmăriţi destul de uşor. O să-mi încerc şansa, zise el cu glas tare. Sunt cunoscut la castel.

Se clătina pe picioare, nu atât din pricina loviturii date de pumnul vânjos al lui Dugald, ci pentru că mâncase foarte puţin în ultimele douăzeci şi patru de ore. Stătu la cârciumă doar cât să-şi satisfacă foamea şi setea, apoi sări în şa şi o luă spre est, către castel. *Spera* să dea peste un blocaj pe drum. Bărbaţii de acolo aveau să fie de partea lui şi le putea cere să formeze o poteră care s-o vâneze pe fată. Se dusese la hanul din Braemar, unde el dăduse prima dată de tânărul Thomas. Cu siguranţă, aceasta era ruta plănuită pentru a scăpa de urmăritori. Dincolo de Braemar nu erau decât landă şi munţi, cu excepţia unui drum care ducea spre sud, la Pidochry, iar apoi, la Perth.

Avea să fie uşor de prins în landa deschisă, dar el spera s-o facă mult înainte de asta.

*

Zări o barieră în faţa lui, căruţa unui fermier pusă de-a curmezişul drumului. Ajunsese la un blocaj. Lovi cu călcâiele, iar calul o luă la goană.

Cei patru bărbaţi care păzeau postul de control îl tratară cu politeţe până când îşi rosti numele. În clipa următoare, expresiile de pe chipul lor deveniră din şocate ostile, iar patru pistoale se îndreptară către el.

— Trebuie să veniţi cu noi, spuse şeful, care nu avea mai mult de douăzeci de ani. Colonelul Foster vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Alex nu-l plăcea pe Foster mai mult decât Dickens. Colonelul îi avea în subordine pe soldaţi şi era foarte pătruns de poziţia sa ierarhică, însă nu era şeful lui Alex şi nici al lui Dickens. Şeful lor era comandantul Durward, iar în absenţa acestuia se coordonau între ei.

— Despre ce-i vorba? Întrebă Alex.

— N-aş putea să vă spun, domnule. Ştiu doar că domnul colonel Foster vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Alex îi măsură cu privirea. „Flăcăi cu caş la gură”, se gândi el. Cu toate acestea, armele care-l vizau ar fi avut acelaşi efect letal şi în mâinile unor ţângăi, şi în ale unor veterani. Încercă din nou:

— Eu nu-i dau raportul colonelului Foster, ci domnului Dickens.

— Eu doar dau ascultare ordinelor, replică şeful ridicând din umeri.

Ceva era total în neregulă, o simţea în firicelele de păr de la ceafă. Erau practic perpendiculare pe piele.

— Bine, atunci duceţi-mă la colonel.

Şeful poliţiştilor, părând uşurat de răspuns, îi desemnă pe doi dintre tovarăşii săi să-l escorteze la castel. Aceştia se postară de o parte şi de cealaltă a lui Alex, iar bariera fu dată la o parte pentru a le permite să treacă.

Gândurile legate de Foster şi de fată se estompară, dar mintea lui era perfect limpede. La început, abia dacă îşi dădu seama ce se petrecea. Tot ce simţea era o prezenţă: Gavin. El nu avea darul fratelui său. Spre deosebire de acesta, nu putea strecura gânduri în minţile oamenilor. Oare ce încerca Gavin să-i spună? Ascultă…

Nu existau cuvinte. Tot ce ştia era că se îndrepta spre o primejdie, iar Gavin dăduse deja de ea.

Tinerii poliţişti care îl conduseră în biroul lui Foster avură grijă să nu zăbovească deloc acolo. Şi cine să-i învinovăţească? Colonelul radia toată căldura unui aisberg, nemaivorbind de cei doi soldaţi cu chipuri de piatră, în uniforme scoţiene de luptă, postaţi de o parte şi de cealaltă a uşii.

De îndată ce poliţiştii plecară, unul dintre soldaţi îi ordonă lui Alex să ridice mâinile, apoi se apucă să-l caute de arme ascunse.

— Nu este înarmat, domnule colonel, raportă acesta.

— Ia loc, Hepburn, ordonă Foster arătând spre scaunul aflat de cealaltă parte a biroului său.

Alex se conformă, fără a-şi dezlipi privirea de pe chipul colonelului. Foster, roşcat la păr şi la faţă, cu mâini mari, musculoase, avea puţin peste cincizeci de ani. Era la fel de voluminos ca un şifonier şi, asemenea majorităţii oamenilor ajunşi într-o poziţie înaltă datorită vechimii în serviciu, avea înclinaţii tiranice.

— N-ar trebui ca Dickens să fie aici? întrebă Alex pe un ton neutru. Am primit instrucţiuni să-i raportez doar lui.

— O, asta-i foarte bună, Hepburn, dar nu suficient de bună, zâmbi colonelul. Avem un martor, să ştii.

— Un martor la ce? întrebă Alex păstrând un ton politicos.

— La uciderea inspectorului-şef Dickens, replică Foster.

— *Poftim?*

Colonelul repetă.

Alex se holbă la celălalt fără să-l vadă cu adevărat. Mintea lui era năucită de oroare. Își amintea cât de mult îl plăcuse pe Dickens şi câtă încredere avea în acesta. Avansase exclusiv pe merit în ierarhia poliţiei. Peste un an, urma să se retragă alături de soţia lui şi să trăiască o viaţă de gentleman rural.

În vreme ce mintea începu să i se limpezească, se uită la Foster, pe care postura de comandant recent dobândită îl făcea să nu-şi mai încapă în piele de mândrie, şi îşi dori să-l strângă de gât.

— Spune-mi cum s-a întâmplat, rosti el întrerupându-i brusc discursul.

— Nu te juca, Hepburn. Ştii cum s-a întâmplat. Tu şi fratele tău sunteţi amândoi implicaţi în asta. El l-a înjunghiat pe Dickens în spate, cu un cuţitaş pentru scrisori, apoi tu l-ai ajutat să scape. Dar l-am prins, iar acum, te-am prins şi pe tine.

— *Fratele meu?* se răsti Alex furios. Fratele meu nici măcar nu-l cunoaşte pe Dickens. De ce ar fi dorit să-l omoare?

Colonelul îşi trânti palmele mari pe birou. Ochii mai aveau puţin şi îi ieşeau din orbite, iar respiraţia îi era anevoioasă.

— Pentru că făcea parte din complotul care urmărea uciderea reginei. Probabil că Dickens a devenit suspicios, iar fratele tău l-a omorât. Avem martori, aşa că nici măcar să nu te gândeşti să mă contrazici. El l-a ucis pe Dickens, după care tu ai făcut rost de cai pentru a-l ajuta să fugă. Asta te face complice, Hepburn.

Alex râse fără veselie şi clătină din cap.

— Ai înţeles greşit. Fratele meu mă ajuta. Unde se află? Ce-ai făcut cu el?

Colonelul îşi împleti degetele şi le strânse cu putere – un gest foarte sugestiv, în opinia lui Alex. Furia îi învineţea

chipul.

— Fratele tău este la carceră. De ce nu faci lucrurile uşoare pentru voi amândoi? Spune-ne ce vrem să ştim şi îl lăsăm în pace. Asta până îl spânzurăm, desigur.

Alex trebui să facă un efort pentru a nu se năpusti asupra colonelului şi a nu-i rupe gâtul. Îşi ridică degetele şi se sili să-i surâdă cu superioritate.

— Te întreci pe tine însuţi, Foster. Eu nu-ţi dau ţie raportul. Comandantul Durward este şeful meu. Îi voi raporta lui şi nimănui altcuiva. Presupun că ai trimis o telegramă la Whitehall pentru a-i informa în legătură cu situaţia noastră.

— Eu sunt şef aici! Răcni Foster. Ţi-a mers cu insubordonarea faţă de Durward, dar al naibii să fii dacă-ţi va merge cu mine. Îşi strânse degetele încleştate până când se albiră şi urmă scrâşnind: Uite ce cred că s-a întâmplat. Fratele tău a făcut parte din complotul care urmărea uciderea suveranei. Nu ştia că o înlocuiserăm cu o sosie. Glonţul lui s-a dus aiurea şi l-a nimerit pe unul dintre oaspeţi, pe domnul Ramsey, ca să fiu exact. Poate că ştiai ce avea de gând să facă fratele tău sau poate că nu ştiai, dar, din momentul în care a tras, te-ai dat de partea lui. Aţi inventat o poveste despre o femeie blondă. În sfârşit, când am vorbit cu domnul Ramsey în dimineaţa aceasta, el a zis că n-a văzut-o. Eu nu cred că blonda există. Dickens a intrat la bănuieli. Fratele tău l-a înjunghiat mortal, apoi aţi fugit amândoi.

— Ai înnebunit de-a binelea! strigă furios Alex.

Foster lovi brusc biroul, cu pumnul încleştat.

— Atunci, spune-mi, agent Hepburn, unde naiba ai fost? Şi, te rog, nu-mi irosi vremea cu poveşti cu zâne. Nu a existat nicio femeie blondă care să fi tras în regină. N-ai urmărit-o, aşa cum vrea fratele tău să credem. Pur şi simplu fugeai.

Alex îşi ţinu gura închisă. Nu voia ca fata să cadă în

mâinile acestui oportunist lipsit de scrupule căruia nu-i păsa pe ale cui cadavre calcă pentru a ajunge în vârf. Lui Foster nu i-ar fi păsat nici de tinereţea lui Thomas.

Thomas? Cine naiba era Thomas? Alex tot trebuia să-şi reamintească faptul că Thomas şi fata erau una şi aceeaşi persoană, iar fata era o enigmă.

— Ai face mai bine să-mi spui ce ştii, sau voi avea grijă ca lucrurile să devină foarte neplăcute pentru tine, zise colonelul.

— Îţi spun pentru ultima oară, replică Alex cu o voce plictisită, când Durward se va întoarce, îi voi raporta lui.

Vorbele lui avură asupra colonelului efectul scontat.

— Daţi-i o lecţie de bune maniere, le spuse Foster soldaţilor care-l păzeau.

Aceştia erau bărbaţi masivi, cu pumnul greu, dar Alex ştia că îi putea doborî într-o luptă. Spre deosebire de el, nu cunoşteau trucurile unui asasin profesionist. Nu voia însă să-i scoată din circulaţie. Trebuia să ajungă la fratele lui, astfel încât să poată ticlui un plan de evadare. Singura cale era să încaseze o bătaie, convingându-l în acest mod pe colonel că era inofensiv.

Îi atacă pe soldaţi de parcă ar fi fost un gentleman-boxer obişnuit să respecte regulile marchizului de Queensberry[5]. Soldaţii râseră, dar încasară câţiva pumni înainte ca el să le permită să-l lovească. Pumnul primit în plexul solar îi scoase aerul din plămâni; în clipa următoare căzu în genunchi şi se întinse zvârcolindu-se şi gemând.

Abia atunci, Foster se ridică de la birou şi veni deasupra lui.

— Iată, domnilor, tot ce au mai bun de oferit Serviciile Secrete ale Maiestăţii Sale, rosti el lovindu-l zdravăn pe Alex în spinare. Un stagiu în armată le-ar trebui acestor

---

5 Regulile boxului au fost publicate la Londra, în 1867, fiind scrise de John Graham Chambers. Au fost denumite regulile Queensberry, după marchizul cu acelaşi nume, care le-a aprobat public, (n.tr.)

flăcăi fermecători. Duceţi-l alături de fratele său.

Lovitura în spate îl făcu pe Alex să se zvârcolească de-adevăratelea. Se simţi ameţit, dezorientat şi îi era teribil de greaţă. Soldaţii îl luară pe sus şi îl sprijiniră trecându-şi braţele pe sub ale lui, apoi îl târâră de-acolo.

*

Mahri dorea să pună cât mai repede cât mai mulţi kilometri între ea şi Hepburn. Erau încurcaţi de blocajele de pe drum, care îi sileau să meargă prin pădure – o întindere nesfârşită de conifere care acoperea pantele munţilor. Le asigura o protecţie excelentă, însă le încetinea înaintarea. Străbătuseră abia şase kilometri şi mai aveau alţi şase până la Braemar. Era obosită, era flămândă, iar starea ei de spirit era tot mai proastă. Încă se gândea la Hepburn, întrebându-se dacă îşi revenise sau dacă nu cumva, în ciuda opiniei lui Dugald, intrase în comă.

După părerea lui Dugald, lordul Hepburn…

N-ar fi trebuit să fie numit „lordul Hepburn”, deoarece nu era şeful clanului său. „Domnul Hepburn” era tot ce i se cuvenea. Dugald îl înălţase în rang ca semn de respect. Îl numise „războinic” ţinând cont de cele povestite de ea despre întâlnirea cu acel om. Chiar răsese când îi spusese că o bătuse la fund. Şi ea care crezuse că pândarul avea să fie de partea ei!

Mahri nu se gândea la Hepburn ca la un războinic, ci ca la un adversar demn de respect. Poate, un războinic cumsecade. Cu siguranţă, unul care avea onoare. Asta putea jura. Când o dezbrăcase de hainele băieţeşti şi descoperise că era femeie, nu încercase s-o seducă.

Însă dorise s-o facă.

Doar gândindu-se la expresia de pe chipul lui când o văzuse goală, i se chirceau degetele de la picioare. La momentul respectiv simţise o teamă cumplită. Oare avea

să uite vreodată felul în care ochii lui se întunecaseră atunci când o privise? Pentru o clipă se gândise la viol, agresivitate, seducţie cu de-a sila. Apoi, el se transformase într-un stăpân de sclavi furios şi-i căutase nod în papură.

Un zâmbet îi tremură în colţurile gurii.

Zâmbetul păli treptat. Nu avea să-l mai vadă niciodată, nu dacă soarta nu-i dădea o mână de ajutor, iar soarta îi fusese potrivnică în ultimul timp. Dar dacă aveau să se întâlnească din nou, într-un viitor nu prea îndepărtat, oare Hepburn o să-şi aducă aminte de ea?

O rafală de vânt făcu ca brazii înalţi să se legene ameninţător, smulgând-o din reverie.

— Taci! Şopti Dugald ridicând o mână.

Mahri îşi struni calul şi privi în josul pantei, spre drum.

— Nu văd nimic, spuse.

— Au îndepărtat barierele. Nu se mai zăreşte niciun poliţist.

— Asta-i bine pentru noi, nu-i aşa?

— Hai să vedem.

*

Ajunseră la un şir de case aflate chiar lângă drumul principal. Erau prea puţine pentru a fi un sat, dar fireşte că, printre ele, exista o cârciumă. Spre surpriza lui Mahri, sala de mese era plină; se întrebă de unde veneau toţi aceşti străini bine îmbrăcaţi.

— Poliţişti, remarcă Dugald în şoaptă. Aş zice că ei s-au ocupat de blocajele de pe drumuri, iar acum şi-au încheiat programul. A, iată pe cineva cunoscut. Stai aproape de mine şi ai grijă să nu scoţi nicio vorbă.

Ceru două porţii de mâncare şi o halbă cu bere, apoi o conduse pe Mahri la o masă mică şi îi ceru să aştepte. Ea îl urmări cum se apropie de bar şi îl bate pe umăr pe unul dintre clienţi. Străinul era tot numai zâmbete şi îl bătu, la

rându-i, pe Dugald pe spinare.

Cina lui Mahri sosi – obişnuita supă scoţiană şi o felie de plăcintă cu carne. Era atât de înfometată, încât nici dacă ar fi izbucnit un incendiu nu s-ar fi ridicat de la masă până nu termina ultima îmbucătură.

Frânturi de conversaţie ajungeau până la ea. Auzi cuvântul „Balmoral”, dar tema principală o constituia starea vremii. Cu excepţia ultimelor zile fusese o lună fierbinte, iar situaţia era îngrijorătoare. Bărbaţii mai în vârstă vorbeau despre marele potop care le luase casele şi mijloacele de trai. Cei mai tineri ascultau respectuoşi, dar Mahri îşi dădea seama că nu erau cu adevărat interesaţi.

La câteva momente după ce Dugald se întoarse, cina fierbinte îi fu adusă la masă.

— Uite cum stă treaba, spuse el. Nu mai sunt blocaje pentru că Hepburn a fost arestat. Pe el îl căutau. Se pare că poliţistul-şef de la Balmoral a fost înjunghiat în spate şi sunt martori care afirmă că fratele lui Hepburn a făcut-o. Amândoi sunt închişi la castel.

Rotiţele minţii lui Mahri începură să se învârtească nebuneşte.

— M-ai auzit? Cred că am scăpat.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă ea lăsându-şi jos tacâmurile. Când a fost ucis bărbatul acela?

— Nu la mult timp după ce musafirii au început să fie interogaţi.

— Este imposibil. Noi ştim că nu poate fi adevărat. Ei ne urmăreau pe noi. E imposibil să fi ucis pe cineva.

Mâna mare a lui Dugald o acoperi pe a ei şi o strânse cu putere.

— Potoleşte-te, fetiţo! Ia-ţi cuţitul şi furculiţa şi mănâncă-ţi cina. Nu atrage atenţia asupra ta. După ce ea se supuse, continuă: Puteau să-l omoare pe omul ăla înainte să pornească după noi.

— Nu crezi asta!

— Nu-l cunosc, ştiu doar ce mi-ai spus tu despre el. Şi se ştie că destui tâlhari fermecători s-au dovedit a fi criminali.

— Ei bine, eu îl cunosc. Cu toate că vocea îi era joasă, tremura de indignare, gândindu-se că Hepburn n-ar fi înjunghiat niciodată pe cineva în spate. Cine spune că el a făcut-o?

Dugald sorbi îndelung din bere înainte de a-i răspunde.

— Nimeni nu ştie sau, dacă ştiu, nu spun.

— Ronald Ramsey, rosti ea pufnind dispreţuitoare.

— Nu ştim asta.

— Ei bine, nu Hepburn l-a înjunghiat pe omul acela. Îmi pun chezăşie viaţa că nu-i aşa.

Urmă o tăcere prelungită. În cele din urmă, Dugald suspină:

— Deci aşa stau lucrurile.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, care o făcu pe Mahri să se bosumfle.

— Nu e ce crezi. Dugald, el nu ar fi ajuns în atenţia lui Ramsey dacă n-aş fi fost eu. Nu ştiu de ce Ramsey l-ar fi ucis pe acel poliţist, dar, dacă îşi închipuie că voi sta deoparte şi-l voi lăsa pe Hepburn să fie învinovăţit pentru asta, se înşală amarnic.

— Fetiţo, te pripeşti cu concluziile. Nimeni nu l-a acuzat pe Ramsey că ar fi ucis un poliţist.

— Eu spun asta, replică fata înălţându-şi hotărâtă bărbia.

Sprâncenele stufoase ale lui Dugald se ridicară.

— Chiar dacă e adevărat, ce poţi să faci?

— O să mă duc la castel şi o să le zic o poveste care o să-i convingă să-i dea drumul lui Hepburn. O să le spun că am avut o întâlnire amoroasă şi că el era cu mine când celălalt bărbat a fost ucis. O să mă gândesc la ceva, încheie Mahri clătinând din cap.

— Nu-i aşa de simplu cum crezi, spuse Dugald cu ochii la poliţistul cu care vorbise mai devreme. Din câte am auzit, Hepburn şi-a făcut un duşman puternic la castel, cineva cu funcţie de comandă care abia aştepta ocazia să-l discrediteze.

— Şi Ramsey are prieteni puternici în zonă, adăugă ea posomorâtă. O, Dugald, ce vom face?

— O să ne mâncăm cina, apoi vom sta de vorbă.

Mahri îşi coborî privirea spre farfuria ei. Suculenta plăcintă cu carne nu o tenta, dar, pentru a-i face plăcere lui Dugald, înfipse furculiţa într-o bucăţică şi o vârî în gură.

Capitolul 7

Castelul original avea temniţe, dar nu exista niciuna în edificiul pe care prinţul Albert îl construise pentru regina sa cu doar treizeci de ani în urmă. Alex îşi reveni în simţiri într-o pivniţă care fusese transformată în celulă. Sus în perete exista o fereastră cu gratii. Lumina pălea, iar el se întrebă cât timp îşi petrecuse trecând de la starea de conştienţă la cea de inconştienţă şi invers.

— Alex?

Vocea răguşită venea dinspre un pat pliant, singurul din celulă, aflat în colţul opus – vocea lui Gavin, slabă şi tremurătoare. Sunetul ei îl făcu pe Alex să se târască pe duşumea într-acolo. Abia dacă reuşi să desluşească faţa fratelui său.

— Ce-ai păţit, Gavin?

Gavin scoase un hohot de râs tremurător.

— Nu ştiam că meseria ta este atât de primejdioasă. Te aşteptam la cabana noastră de vânătoare când un ticălos cu faţa roşie a încercat să mă aresteze pentru crimă. M-am opus, iar el m-a împuşcat.

— Te-a împuşcat?

— Nu-ţi face griji. Nu m-a nimerit, dar mi-a stricat haina şi pantalonii. Spre norocul meu, glonţul a trecut direct prin buzunar. Câţiva centimetri mai la dreapta şi m-ar fi transformat în eunuc.

Alex fu cuprins de uşurare, nu pentru că Gavin rămăsese acelaşi dandy glumeţ, ci pentru că niciun rănit grav n-ar fi fost în stare să înşire atâtea vorbe coerente.

— Treaba este că tipului, colonelul tău, nu i-au plăcut răspunsurile pe care le-am dat când m-au adus aici ca să mă interogheze, continuă Gavin. Am încercat să-i zic despre femeia pe care o urmăream, dar n-a vrut să mă asculte. M-a acuzat că am încercat s-o ucid pe regină. Vocea lui îşi schimbă tonalitatea, devenind mai blândă când spuse: Ştii că Dickens a fost înjunghiat în spate?

— Ştiu, replică Alex.

— Îmi pare rău. Ştiu cât de bine vă înţelegeaţi. Îşi schimbă poziţia şi gemu. Nu-i nimic îngrijorător, rosti el. Colonelul i-a pus pe soldaţii săi să mă bată destul de rău. Cred că e posibil să-mi fi rupt o coastă.

— Lasă-mă să arunc o privire. Gavin trase aer în piept când Alex îşi apăsă cu blândeţe mâna pe partea laterală a pieptului său şi constată: Sângerezi.

— E posibil ca glonţul să mă fi zgâriat în trecere, dar nu-i cine ştie ce. Unul dintre sanitari mi-a pansat rana, un tip foarte cumsecade, pe nume Wilson. Nu cred că Foster este foarte popular la castel.

— Ai nevoie de un doctor!

— Sunt prizonier, Alex, nu oaspete, chicoti Gavin. Am avut noroc că un sanitar s-a ocupat de mine. Mă simt bine, serios.

Alex abia îşi putea stăpâni furia şi frustrarea. Într-un fel sau altul, aveau să iasă de-acolo, chiar dacă trebuia să-l care pe fratele său în spinare. Apoi intenţiona să se ocupe de colonel.

— La ce te gândeşti? se interesă Gavin.

— Nimic din toate astea nu are sens, zise Alex clătinând din cap. Dickens nu era ataşat la Brigada Specială sau la Serviciile Secrete. Răspundea de securitatea castelului. Era poliţist. De ce să fi vrut cineva să-l omoare?

— Habar n-am.

— Cum s-a întâmplat? Ştii?

— Tot ce mi-au spus este că Dickens se afla în biroul lui când a fost înjunghiat.

— Dar noi nu eram prin preajmă atunci. Alex încercă să vizualizeze desfăşurarea dramei. Ei se duseseră la grajduri pentru a lua cai ca să poată pleca în urmărirea femeii care îl împuşcase pe Ramsey. Nu auziseră nicio încăierare şi nici pe cineva ţipând. Răsuci problema pe toate părţile în minte şi în cele din urmă spuse: Cine a fost ultima persoană care l-a văzut pe Dickens în viaţă?

— Habar n-am, răspunse Gavin ridicând din umeri. L-am dus pe rănit să-l vadă un doctor, l-am lăsat cu el şi m-am dus direct pe terasă, căutându-te pe tine. Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea.

Alex încercă să se pună în locul lui Dickens. Văzuse sau auzise ceva ce făcuse obligatorie eliminarea lui. Unde se afla Ramsey în momentul crucial? Oare altcineva era implicat? Un membru al grupării Demos? Oare scopul fetei fusese să distragă atenţia?

Îi dăduse pelerina lui Dugald ca să nu-i fie frig. Pe drumul plin de hârtoape spre Inver, oprise căruţa aia împuţită ca să vadă cum se simţea. Orice altceva ar fi fost, nu era o ucigaşă cu sânge rece.

Dar făcea parte din Demos, dacă era să dea crezare viziunii lui.

— Ai prins-o pe femeia după care te-ai dus? vru Gavin să ştie.

— Cum? O, da, şi mă întrebam dacă spunea adevărul. A zis că Ramsey avea un revolver, dar eu nu l-am văzut.

— Crezi că e posibil ca Ramsey să-l fi ucis pe Dickens?

— E posibil.

— Atunci, de ce nu l-a împuşcat? A, pricep. Împuşcătura ar fi fost auzită şi toată lumea ar fi dat năvală acolo. Dar şi Ramsey a fost o victimă, nu? Şi de ce să-l fi omorât pe Dickens?

— Dacă aş cunoaşte răspunsul la întrebarea asta, aş fi un clarvăzător.

— Şi dacă fata a minţit? insistă Gavin.

— Ei bine, ştim că nu ea l-a ucis pe Dickens, replică Alex. Doar eram pe urmele ei, îţi aminteşti?

— Au, râse fratele lui. Îţi place femeia asta, îmi dau seama. Dar ce faci?

Alex se ridicase brusc şi explora cele patru colţuri ale temniţei.

— Caut o cale de ieşire.

— Cum e cu şeful tău? De ce nu se află aici, să ne ia declaraţiile?

— A trebuit să se ducă la Whitehall, la ordinele reginei, dar sunt sigur că, atunci când se va întoarce, o să-i vină de hac colonelului Foster.

— Poate că ar trebui să-l aşteptăm să sosească şi până atunci să ne comportăm ca nişte băieţei cuminţi.

— Foster nu joacă după reguli, Gavin. Nu sunt sigur că mai poţi îndura încă o bătaie. Iar dacă Durward întârzie, cine ştie ce va face Foster ca să ne determine să mărturisim? Dacă îşi mai asmute iarăşi soldaţii asupra noastră, jur că-l ucid! Atunci, Durward nu ne va mai putea ajuta.

Gavin nu avu nicio replică.

După câteva minute, Alex se întoarse şi se aşeză la picioarele patului, cu spinarea sprijinită de zid.

— Trebuie să ne hrănească, să ne aducă apă. Atunci vom încerca să ne recăpătăm libertatea.

— Foarte bine. Facem cum spui.

Acest răspuns nepăsător îl făcu pe Alex să izbucnească în râs.

— Simt consternat. Ai fost lovit de un glonţ şi ai încasat o bătaie sadică, şi cu toate astea pari foarte voios. Cum reuşeşti?

— A, ei bine, s-ar putea spune că îmi pun muza la încercare.

— Poftim?

— Darul pe care l-am moştenit de la bunica. Pot sădi gânduri în minţile oamenilor, iar acum m-am gândit că le-aş putea sădi şi în mintea mea. Şi a funcţionat. Durerea a devenit suportabilă. Pot să mă mişc mai uşor. Necazul este că n-am destul antrenament şi am fost distras.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu i-ai oprit pe soldaţii care te băteau?

— Sunt clarvăzător, nu magician, iar darul meu nu funcţionează în cazul oricui.

— În cazul meu merge? Poţi să-mi sădeşti gânduri în minte?

— Nu, din păcate.

Alex fu încântat să audă asta. Nu voia să se amestece nimeni în mintea lui. Abia îi veni acest gând că îşi aminti vaga senzaţie neplăcută pe care o avusese când se apropia de castel – avertismentul că-l aştepta o primejdie peste care fratele său dăduse deja.

— Desigur, continuă Gavin, dacă exersez, s-ar putea să-mi îmbunătăţesc tehnica.

— Ţine însă minte că suntem doi care putem juca acest joc.

Fiecare auzi zâmbetul din vocea celuilalt. După câteva clipe de gândire, Gavin întrebă:

— Deci, ce facem acum?

— Ne odihnim.

— Bine. Atunci, poţi să-mi spui ce ai ţinut pentru tine.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Haide, Alex! Nu sunt un imbecil. Durward se întâmplă pur şi simplu să fie la Whitehall din ordinul reginei? Durward şi regina sunt nedespărţiţi. Aşa că te întreb din nou: Ce se petrece cu adevărat? Unde este Durward? Unde este regina? Şi unde este femeia pe care am urmărit-o?

Alex stătu puţin pe gânduri, de parcă se afla la o intersecţie şi încerca să se decidă încotro s-o ia. În cele din urmă zise:

— Am vrut să te ţin deoparte ca să te protejez, dar nu se mai pune de mult problema asta. Ai dreptate, eşti implicat, fie că-mi place, fie că nu. Îşi schimbă poziţia pentru a-şi mai uşura durerea din spinare şi urmă: S-ar putea să îţi aminteşti că, acum câţiva ani, o grupare numită Demos a stârnit o oarecare agitaţie. Au detonat câteva bombe în Edinburgh şi Londra pentru a atrage atenţia asupra ţelurilor lor.

— Da, îmi aduc aminte. Voiau ca Scoţia să devină republică, nu-i aşa?

— Întocmai. Dar nu erau foarte răi, nu la început. Au bombardat clădiri goale, lucruri de genul ăsta. Nimeni nu a fost rănit şi nimeni nu i-a luat în serios până când…

— Până când…? îl presă Gavin cu blândeţe.

— Până când unul dintre oamenii mei, ales de mine, s-a infiltrat în grupul lor. În final s-a dovedit că nu era agentul meu, ci lucra pentru Demos. Femeia a aranjat lucrurile în aşa fel, încât trei agenţi au fost prinşi într-o ambuscadă şi aruncaţi în aer. Eu trebuia să fiu cu ei, dar percheziţionam o altă parte a clădirii. Este suficient să-ţi spun că, după asta, am început să-i luăm foarte în serios pe cei din Demos. De fapt, i-am vânat până la unul. Am crezut că s-a terminat cu ei.

— Ce s-a întâmplat cu agentul ales de tine? întrebă Gavin după o clipă de tăcere.

— A murit în circumstanţe misterioase.

— Înţeleg.

Alex îşi schimbă din nou poziţia.

— De vreun an de zile, Demos a renăscut şi caută răzbunare.

— Ei au pus bombele acelea de la Londra, de anul trecut?

— Irlandezii şi-au asumat răspunderea, aşa că s-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul. Ce ştim este că Demos s-a hotărât să facă acum ceva spectaculos, pentru a ne atrage atenţia tuturor. S-a decis s-o ucidă pe regină.

— Şi tu cum de ştii asta?

— Unul dintre membrii societăţii a schimbat tabăra şi ne-a informat printr-o scrisoare anonimă. De data asta am luat ameninţarea foarte în serios. N-am vrut ca vreun gură-spartă să-i prevină pe cei din Demos, aşa că am făcut înscenarea cu regina falsă.

— O regină falsă? Vrei să spui că la recepţie nu a fost regina?

— Nu, a fost cineva care a jucat rolul reginei. Am aranjat o capcană, sperând să-l prindem pe asasin.

O bună bucată de vreme, Alex răspunse numeroaselor întrebări pe care i le adresă fratele său. În cele din urmă, Gavin clătină din cap.

— Ce-i?

— Ce nu pot înţelege este cum de ai ajuns să fii implicat în asta. Am crezut că erai fericit să spargi coduri la Whitehall. Deci este o vendetă personală? Ţi-au ucis agenţii, iar tu vrei să-i faci să plătească pentru asta?

— Tu n-ai vrea dacă ai fi în locul meu?

— Sunt surprins, spuse Gavin părând iritat în ciuda cuvintelor sale. Joci rolul fratelui mai mare chiar şi în Serviciile Secrete. Nu te poţi învinovăţi pentru tot ce nu merge bine. Sunt sigur că agenţii au înţeles riscurile la care se expuneau. Cum Alex nu avu nicio replică, fratele lui oftă: Ce rol are în toate astea femeia care l-a împuşcat pe

Ramsey?

— Încă n-am stabilit. S-ar putea ca ea să fie cea care i-a trădat. Nu ştiu.

Gavin aşteptă, dar văzând că fratele său se rezumase la atât, rosti cu o urmă de enervare:

— Nu te poţi opri aici. Am dreptul să ştiu dacă ea este sau nu de partea noastră.

— Nu e de partea noastră.

— Atunci, este duşmanul.

— Nu e duşmanul nostru. Nu ştiu, e bine? oftă Alex. Nu m-am decis în privinţa ei.

— Începe cu începutul şi zi-mi ce s-a petrecut după ce ne-am despărţit, îi ceru intrigat Gavin. Încotro te-a dus? Ai pierdut-o? Spune-mi, Alex!

Alex rămase tăcut câteva clipe, pentru a-şi pune ordine în gânduri, după care făcu o relatare laconică. Prezentă succesiunea evenimentelor, dar acele senzaţii trăite în proximitatea fetei, scânteia de energie care păruse să se aprindă între ei când el lăsase garda jos erau prea personale şi prea enervante pentru a fi împărtăşite.

Când tăcu, fratele său îşi reţinu un chicotit.

— Ce-i? mormăi Alex, încruntarea care îi încreţea fruntea desluşindu-i-se şi în voce.

— Nimic. Absolut nimic. Care-i numele ei adevărat?

— Habar n-am.

— Fac pariu că e ceva care are legătură cu focul.

— De ce spui asta?

— Mă gândeam la bunica, exact înainte de a muri. Îţi aminteşti probabil ce a prezis pentru fiecare dintre nepoţii ei – eu, tu şi James.

Vocea lui Alex se îmblânzi, devenind un murmur:

— Da, îmi aduc aminte.

Se aflau la castelul Drumore, deţinut de familia vărului lor James, un edificiu impozant, chiar pe ţărmul Mării Nordului. Bunica Mcecheran, „Vrăjitoarea din

Drumore”, după cum o numeau localnicii, îşi chemase nepoţii la patul ei pentru le transmite moştenirea ocultă.

Nepoţii ei erau oameni de lume, dar, pentru că îşi iubeau bunica, îi făcuseră pe plac. Le spusese că, la moartea ei, aveau să devină membrii unui cerc onorabil şi cu o tradiţie îndelungată: clarvăzătorii din Grampian. Ei fuseseră extrem de sceptici, însă, după cum se dovedise, bunica avusese dreptate.

Fiecare primise un alt dar: James avea premoniţii care i se arătau în vise; Gavin avea puterea de a sădi gânduri în minţile oamenilor; Alex avea darul percepţiei senzoriale. Când ţinea în mână anumite obiecte, în mintea lui se formau imagini. El trebuia totuşi să interpreteze acele imagini, iar aici apărea o problemă. Uneori avea dreptate, însă alteori avea *parţial* dreptate, şi asta nu era suficient de bine.

Gavin îi întrerupse şirul gândurilor.

— Bunica i-a lăsat fiecăruia dintre noi un puzzle de rezolvat sub forma unei predicţii. Îţi aminteşti?

— Sigur că da.

Putea chiar să audă vocea bunicii lui de parcă i-ar fi şoptit la ureche: „Tu vei trece prin foc, dar acesta nu te va arde dacă ai încredere în intuiţia ta. Fă întocmai aşa cum simţi, Alex.”

Gavin intonă:

— Tu vei trece prin foc…

— Ştiu ce a spus bunica, ripostă Alex. N-am nevoie să-mi aminteşti. Dar nu văd ce legătură are asta cu femeia care l-a împuşcat pe Ramsey.

— Poate că niciuna, dar, dacă eram în locul tău, mi-aş fi dorit să-i cunosc numele.

Alex deschise gura pentru a-l lua la rost, însă cuvintele îi muriră pe limbă. Un alt gen de răbufnire lovi fereastra cu gratii, spărgând sticla, astfel că o ploaie de cioburi purtate de o feroce rafală de vânt căzu înăuntru.

După câteva clipe de tăcere stupefiată, Gavin spuse:

— Dumnezeule, ce naiba a fost asta?

— Cred că este furtuna pe care toţi localnicii au prezis-o în ultima săptămână.

Amândoi fraţii ascultară urletele unui derviş sălbatic la fereastra lor. Auziră caii nechezând şi oamenii ţipând, şi ceea ce păreau a fi copaci doborâţi la pământ.

— Nimeni n-o să ne dea de mâncare sau de băut pe urgia asta, opină Gavin. Vor fi prea ocupaţi să lege toate alea ca să nu le ia vântul.

— Ei bine, noi nu suntem legaţi. Ai încredere în mine, frăţioare. Într-un fel sau altul, o să te scot de-aici. Acum, dă-te jos de pe pat şi hai să vedem dacă nu putem confecţiona o armă din el.

În scurt timp, dezmembrară patul şi făcură o bâtă dintr-o stinghie.

*

Mahri, în vestimentaţia ei băieţească, se ghemui la adăpostul oferit de ambarcaţiunea cu vâsle pe care ea şi Dugald tocmai o trăseseră la ţărm, vârând-o sub nişte stânci. Nu fulgera şi nici nu tuna, dar ploua suficient de tare ca să scufunde chiar şi arca lui Noe. Totuşi, nu asta era cel mai rău. Furtuna era atât de puternică, încât smulgea copaci din rădăcinii. Brazi şi plopi cădeau ca popicele făcând deplasarea primejdioasă, dacă nu chiar imposibilă.

În faţă se afla castelul Balmoral. Îşi putea imagina haosul dintre zidurile fortăreţei, în vreme ce toată lumea alerga de colo-colo ca să aprindă lămpile şi lumânările. Ţipă pentru a acoperi urletul vântului:

— Acum, ce facem?

— Aşteptăm răspunse Dugald şi, în caz că nu-l auzise, o priponi apucând-o cu o mână de braţ.

Nu acesta fusese planul lor atunci când plecaseră din

Braemar. Ea îl plătise pe hangiul de la Inver Arms şi îşi luase toate lucrurile, inclusiv revolverul, după care merseseră pe jos până la Invercauld, unde Dugald aranjase să-i aştepte o barcă. Porniseră în amurg, nu chiar pe întuneric, dar pe-aproape. Speraseră să vâslească încă pe lumină spre Balmoral, dar norii sumbri care acopereau cerul transformaseră râul Dee în Styx.

Intenţiile lor erau simple. Aveau să se dea drept servitorii unuia dintre numeroşii seniori din clanul Gordon din zonă, aducându-i colonelului Foster două ulcele cu whisky împreună cu complimentele stăpânului lor. Un om precum Foster avea să fie flatat de gest, cu toate că era posibil să nu-şi aducă aminte ce anume făcuse ca să-şi merite răsplata. Apoi aveau să-l ia ostatic pe colonel şi să-l silească să-i elibereze pe prizonieri. După aceea, fiecare urma să se ducă în drumul său.

Acum, planul părea sortit eşecului.

— Nu ştiu, fetiţo, zise Dugald. Nu arată prea bine. Poate că ar trebui să renunţăm şi să încercăm în altă zi.

— Să renunţăm? Şi să-i dăm lui Foster ocazia să termine ce a început? Nici gând! Nu pricepi că furtuna ne înlesneşte sarcina? Nu avem nevoie de colonelul Foster. În pivniţe o să fie beznă. Tot ce trebuie să facem este să deschidem uşa şi să-i scoatem pe fraţii Hepburn.

— Uiţi ceva.

— Ce anume?

— Cheia de la uşă.

— Dacă nu vii cu mine, mă duc singură, oftă Mahri. Când îl simţi încordându-se, îşi muşcă buza de jos şi continuă pe un ton împăciuitor: Nu asta am vrut să spun. Ştii că n-aş face asta de capul meu. Spre deosebire de mine, tu cunoşti planul castelului.

El pufni, dar se relaxă.

— Urmează un moment de acalmie, îi zise la ureche. O să dureze doar câteva minute. Atunci, vom fugi cât ne ţin

picioarele spre zidurile castelului. Ai priceput?

— Da.

Trecu un minut, apoi încă unul. Pe măsură ce furtuna se domolea se lăsă o tăcere împovărătoare, de rău augur.

— Acum! ţipă Dugald.

Tânăra femeie se căţără pe stâncile de granit sub care se adăpostiseră şi o luă la goană spre castel. Picioarele ei nu se mişcaseră niciodată atât de repede. Respiraţia – rapidă, superficială, gâfâită – îi răsuna puternic în urechi. Se împiedică o dată sau de două ori, însă Dugald se afla chiar în spatele ei, susţinând-o cu o mână. Când ajunse lângă zid, se agăţă de el de parcă ar fi fost un iubit pierdut de mult timp. Nu voia să-i dea drumul, dar Dugald nu-i lăsă niciun răgaz. O înşfăcă de braţ şi o trase de-a lungul zidului, până când dădură colţul spre intrarea în faţa căreia se aflau grajdurile.

La fel de brusc cum se lăsase tăcerea, furtuna izbucni din nou, cu un răget de furie. Nu era nimeni prin preajmă, se adăpostiseră cu toţii, însă caii din grajd băteau din copite şi nechezau cuprinşi de teroare, iar câinii urlau ca nişte fiinţe supranaturale prevestitoare de moarte.

Dugald nu pusese niciodată piciorul la etaj, însă cunoştea bine nivelurile de jos ale castelului. Era vânător de cerbi, iar când avea treabă aici, intra pe uşa negustorilor.

O împinse pe uşă şi coborâră un rând de scări. În faţa lor, pe culoar, se mai afla cineva.

— Al naibii să fii, Willie! rosti un glas bărbătesc. Ţi-am zis să închizi uşa de-afară înainte s-o deschizi pe cea dinspre pivniţe. Uite ce-ai făcut! S-a stins lampa.

Auziră foşnetul unui chibrit aprins, îl văzură pălind şi apoi stingându-se. O umbră se mişcă, apoi începu să se apropie de ei.

— Willie?

De data asta, în vocea bărbatului se desluşi o urmă

vagă de suspiciune.

Mahri îl simţi pe Dugald încordându-se, gata de atac. Temându-se că celălalt s-ar fi putut să aibă o armă, îşi puse o mână pe braţul tovarăşului ei pentru a-l reţine, după care păşi în faţa lui.

— Vă rog, domnule? spuse ea pe un ton subţire. Nu vă supăraţi, m-am rătăcit. Mi-aţi putea spune care uşă dă spre bucătărie?

Urmară câteva clipe de tăcere, după care bărbatul chicoti, în timp ce se apropia încet de ea, auzi zgomot de metal lovindu-se de metal, ca o cheie pe un inel.

— O să-ţi arăt drumul dacă îmi dai o sărutare, zise el.

Se opri brusc când simţi apăsarea revolverului ei în coaste.

— Un singur cuvânt dacă scoţi, şi o să-l pun pe micul meu prieten să apese trăgaciul, îl avertiză Dugald. Acum, du-mă la Hepburn!

Urmă o clipă de tăcere în care temnicerul păru să cântărească opţiunile. Când îl auzi scoţând un suspin resemnat, tânăra femeie începu să respire din nou, dar încă era tensionată la culme.

Temnicerul îi conduse spre capătul coridorului.

— Aici sunt.

Lui Mahri, tăcerea i se păru stranie. Se aşteptase ca fraţii Hepburn să strige, să acţioneze cumva.

— Descuie uşa, ceru Dugald. Acum, intră tu primul.

Mahri era de-a dreptul alarmată de acea tăcere. Avea viziuni cu trupul frânt al lui Hepburn zăcând grămadă pe duşumea. De ce era atât de linişte în temniţă?

O voce dinăuntru şopti:

— Apă… te rog… apă!

Dugald îl împinse pe temnicer în celulă, moment în care un val de energie explodă în jurul lor. Auzi lovitura care îl izbi pe temnicer, şuieratul aerului care ieşea din plămânii acestuia, apoi bufnitura trupului său când căzu pe

podea.

— Opreşte-te imediat! răcni pândarul. Am venit să vă salvăm pe amândoi.

— Dugald? făcu Hepburn nevenindu-i să creadă.

— Da, Dugald şi domnişorul Thomas.

Capitolul 8

Cei care evadau din castel formau un grup ciudat de aliaţi. Alex nu avea mai multă încredere în ei decât aveau ei în el. Nu fusese vreme de explicaţii, acestea aveau să vină mai târziu. Dugald şi fata plănuiseră totul în amănunt, iar deocamdată el era dispus să-i lase să facă aşa cum doreau – însă doar deocamdată. Scopul lui era acelaşi. Ea reprezenta singura legătură cu Demos, dacă era să dea crezare viziunii sale, iar acum o avea în palmă. Simţea un singur regret – că nu o prinsese cinstit. Alungă ideea aproape în aceeaşi clipă în care îi veni. El nu era un cavaler în armură, iar ea nu era o domniţă la ananghie.

Cu toate acestea, fata îl nedumerea. De ce se mai întorsese să-l salveze?

Nu pierdu timpul zăbovind asupra întrebării. Era mai preocupat de fratele său. Acum, că se mişcau, Gavin nu mai era atât de voios, iar rezervele sale de energie păreau să se fi epuizat. Alex şi Dugald îl susţineau de o parte şi de alta, însă fiecare pas îi aducea un geamăt slab pe buze.

Fata mergea în faţă, luminându-le calea cu un felinar de modă veche pe care îl găsiseră în pivniţă. Chiar şi aşa, înaintau încet. Trebuiau să treacă peste trunchiurile copacilor prăbuşiţi şi să ocolească tot felul de obstacole pentru a ajunge la ambarcaţiunea care îi aştepta, după cum spusese Dugald. Erau nevoiţi să se aplece adesea, deoarece rafalele de vânt smulgeau ţigle de pe acoperişul

castelului şi le trimiteau în zbor ca pe nişte proiectile.

Pentru a-i chinui şi mai tare, ploaia reîncepuse. Veşmintele le erau lipite de trupuri, iar cizmele li se umpleau cu apă. Fata privea întruna peste umăr, de parcă se aştepta la necazuri, însă el nu credea că ar fi fost cineva atât de nebun încât să se aventureze afară până când vântul nu se mai domolea.

Trebuia să-i admire dârzenia. O fi fost ea tânără şi neexperimentată, dar nu se panica uşor. Oare ce era în mintea lui? Ştia al naibii de bine că această fată era un adversar formidabil, bine instruit. Îi dovedise asta atunci când îl împuşcase pe Ramsey la recepţia reginei, iar apoi le scăpase printre degete. O putea admira aşa cum un soldat îl admiră pe altul, dar trebuia să fie nebun să aibă încredere în ea.

De ce îşi riscase pielea ca să-l salveze?

Auzirăr râul cu mult înainte de a ajunge la el. Părea grăbit să ajungă la Aberdeen şi să se reverse în Marea Nordului. Gândul că îi aştepta o călătorie extrem de turbulentă cu barca îl făcu pe Alex să se opună.

— Este singura cale, strigă Dugald. Caii sunt inutili pe furtună.

— Care-i planul? ţipă Alex la rându-i, dar vântul îi risipi cuvintele.

Când ajunseră la râu, fata coti spre dreapta şi se împleticiră cu toţii până ajunseră la nişte stânci. Aici, în sfârşit, exista un adăpost. Alex îl lăsă pe Gavin sprijinit de un bolovan mare, în grija tinerei femei, iar el se duse împreună cu Dugald să verifice barca.

— Avem aici puţin whisky pentru toată lumea, anunţă Dugald; aplecându-se spre fundul bărcii, scoase o ulcică pe care şi-o puse pe umăr. Ne va alunga frigul din oase înainte să înfruntăm pericolele râului Dee.

— A pomenit cineva de *uisge heatha?* întrebă Gavin cu o voce tremurătoare.

Mica lui tentativă de voioşie îi făcu pe toţi să zâmbească.

Când Alex îi întinse ulcica fetei, ea clătină din cap. Era concentrată să examineze sângele de pe pantalonii lui Gavin.

— Mă mir că a fost în stare să meargă până aici, rosti ea pe un ton plat. Ar trebui să-l vadă un doctor.

— Cel mai apropiat doctor se află la castel, spuse Dugald.

— Nu la castel, protestă Gavin. Cei de-acolo nu mă plac.

— Ce-a păţit? întrebă Mahri.

Îngrijorarea amestecată cu furie aspri vocea lui Alex.

— Foster l-a bătut.

Cu aceeaşi voce seacă, fata zise:

— Sigur există un doctor în Ballater, dar asta înseamnă vreo treisprezece kilometri în aval.

Se uita la Alex, încercând să-şi ascundă îngrijorarea faţă de rănit.

Alex dădu din cap în semn că înţelesese mesajul, apoi se lăsă pe vine, cu spinarea sprijinită de stâncă, şi luă o înghiţitură zdravănă din ulcică înainte de a i-o da lui Gavin. Fratele lui nu putea merge pe jos prea mult şi, chiar dacă ar fi găsit cai, aceştia ar fi fost imposibil de strunit pe o asemenea furtună. Trebuiau să ia barca.

O privi pe fată urcând pe stânca sub care se adăposteau. Deci, ea avea să stea de pază. Oare nu obosea niciodată? Nu se odihnea niciodată? Ce o motiva oare?

Probabil că frica, nu de el şi nu de Foster, fiindcă altfel nu s-ar fi întors la Balmoral pentru a-l salva. Oare de pretendentul ei de odinioară se temea cel mai tare? Sau de cei din Demos?

Fusese viziunea lui despre Demos o farsă? O născocire a imaginaţiei sale?

I se adresă lui Dugald:

— Deci, care-i planul?

— Planul? Nu e niciun plan, doar acela că a trebuit să vă scoatem din castel. După aia, sunteţi liberi să vă duceţi unde doriţi, la fel şi noi. Nu era furtună când l-am pus la cale.

— Da, furtuna schimbă lucrurile, nu-i aşa? Şi există doar o barcă. Alex îşi coborî vocea pentru ca Gavin să nu-l poată auzi. Fratele meu nu poate pleca pe jos de-aici şi trebuie să-l vadă un doctor. Trebuie să mergem la Ballater. Acolo avem prieteni care ne vor adăposti.

— Care prieteni? interveni Gavin, dovedind că ştia ce punea fratele său la cale. Te referi la familia Cardno?

— Cine altcineva să ne adăpostească fără să ne pună întrebări?

— Presupun că aşa e, oftă resemnat Gavin.

— Şi puiul dumitale va fi în siguranţă acolo, Dugald, adăugă Alex.

Pândarul întoarse capul şi îl privi în ochi.

— Bine. Atunci, mergem la Ballater. Dar dacă te atingi chiar şi de un fir de păr de-al ei, o să-ţi rup gâtul, iar asta e o promisiune.

Fata coborî alunecând pe stâncă, făcându-i pe toţi să tresară.

— Ce-i în neregulă? strigă Dugald.

— Oameni cu felinare! Vin încoace.

Asta tranşă chestiunea.

Se ridicară grăbiţi şi se îndreptară spre barcă. Alex îl ajută pe Gavin să se aşeze la pupa, în vreme ce Dugald puse mâna pe vâsle. Fata rămase în urmă.

— Ce s-a întâmplat, fetiţo?

— Broşa mea cu cuarţ! Am pierdut-o. O aveam cu o clipă în urmă. Probabil că e sub stânci. Stai puţin.

O umflare bruscă a râului îndepărtă barca de ţărm.

— Mahri! Ţipă Dugald. Întoarce-te!

Fie nu-l auzi, fie nu vru să-l audă.

Murmurând o înjurătură furioasă, Alex sări din barcă şi fugi după ea. O prinse de talie, o târî spre barcă şi o aruncă înăuntru. Abia urcase şi el când curentul îi ridică şi îi duse la vale.

Alex se gândi că lucrurile nu puteau fi mai rele de-atât, dar se înşela. Cineva aflat în apropiere strigă:

— Iată-i, sunt pe râu!

— Ce facem? Ţipă fata.

— Ne luptăm să rămânem în viaţă.

*

Uşurarea lui Mahri că scăpaseră de urmăritori nu dură mult. Se simţea ca şi cum trecuse dintr-un coşmar în altul. Cu toate că vântul feroce se domolise, iar din cer nu mai turna cu găleata, râul curgea vijelios şi împingea printre valuri mica lor ambarcaţiune de parcă ar fi fost o piatră trasă cu praştia. Pentru a le spori teroarea, fulgerele de care furtuna îi cruţase până atunci explodară deasupra lor, luminând valea cu panglici de foc.

Dugald şi Hepburn făceau eforturi pentru a menţine barca stabilă. Sarcina ei era să folosească vâsla ca pe o prăjină pentru a îndepărta obiectele care fuseseră luate de ape: copaci smulşi din rădăcini, butoaie cu whisky, mobilier de grădină şi, cel mai trist, animale de la ferme, care nu reuşiseră să ajungă pe un teren mai înalt. Teama că urmăritorii s-ar fi putut afla aproape în spatele lor era cea mai nesemnificativă dintre grijile ei.

Nu ştia de cât timp se aflau pe râu când Gavin arătă undeva în faţă.

— Uitaţi! strigă el.

În ciuda rănilor, stătea ghemuit lângă ea şi arunca apa din barcă la fel de repede cum aceasta intra.

La următorul fulger, văzu podul Ballater de peste Dee. Podul de la Ballater avea o istorie tristă. La fiecare

inundaţie, copacii şi alte resturi aduse din amonte îi loveau cu atâta forţă picioarele, încât acestea cedau. Chiar şi acum, se afla în construcţie. Mahri avea impresia că acest pod era mereu în construcţie. Sub una dintre bolţi se formase un dop de buşteni, iar micuţa lor barcă avea să se zdrobească de el.

Dugald striga ordine, cerându-le să vâslească la viteză maximă spre mal. Până şi Gavin luase o vâslă şi îşi epuiza ultimele rezerve de energie pentru a se achita de partea lui. Pe Mahri o dureau braţele, simţea înţepături în mâini de la aşchii, era udă până la piele, însă dorinţa de a supravieţui îi alungă totul din minte, cu excepţia gândului că trebuia să ducă în siguranţă barca la ţărm.

Fu distrasă de la scopul ei de ţipetele unor bărbaţi de pe pod.

— Nu mai vâsliţi! le porunci Dugald. Ascultaţi!

Când făcură cum li se ceruse, mica lor barcă începu să se învârtească. Mahri se agăţă de Gavin, sprijinindu-l în vreme ce barca începu să se legene. Totul se derula prea repede pentru ca mintea ei să priceapă. Nu-şi dădea seama ce strigau bărbaţii de pe pod, dar Hepburn şi Dugald păreau să înţeleagă, în clipa următoare se apucară să vâslească precum nebunii.

— Lăsaţi-vă jos şi ţineţi-vă bine! Auzi ea vocea lui Hepburn.

Îl trase pe Gavin pe fundul bărcii şi se ţinu cu disperare. Simţi ca şi cum trecură peste o cascadă, iar mica lor ambarcaţiune începuse să zboare. Se încordă în aşteptarea impactului, dar barca trecu uşor peste suprafaţa apei, abia atingând-o în timp ce inerţia o purta mai departe. Izbitura finală îi dădu impresia că se năpustiseră într-un balot enorm de paie.

Când îşi înălţă capul, îi văzu pe bărbaţii de pe pod coborând în goană o pantă şi sărind în lacul în care ajunseseră. Dugald şi Hepburn se băteau unul pe altul pe

spate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce slabă.

— Se pare că oamenii cumsecade din Ballater au venit să-i salveze pe cei prinşi de potop, îi zise Gavin, care făcea eforturi să se ridice.

Hepburn se aplecă spre ea, o săltă din barcă şi o purtă în braţe până la ţărm. Gavin avea dreptate. Pretutindeni în jur erau felinare aprinse, iar localnicii cu feţe zâmbitoare le întindeau pături.

Abia în acest moment, Mahri văzu că lacul era câmpul inundat al unui fermier, iar balotul enorm de paie era o căpiţă de fân – de fapt, mai multe căpiţe de fân. Cascada era un canal săpat de oameni pentru a abate cursul râului în vreme ce se construia fundaţia pentru noul pod. Nu avu nicio îndoială că, dacă podul n-ar fi fost în construcţie, n-ar fi scăpat cu viaţă.

— Am avut noroc, reuşi ea să spună în ciuda uriaşului nod din gât.

Acum, că pericolul trecuse, începea să simtă toate chinurile suferite în timpul goanei lor nebune spre libertate.

Hepburn o puse jos şi o susţinu cuprinzându-i umerii în palme. Un zâmbet îi arcui buzele.

— Dacă n-ai fi fost îmbrăcată ca un băiat, te-aş fi…

Se opri brusc.

— Da? murmură ea cu inima cât un purice.

Se priviră în ochi. Mahri avu strania senzaţie că se aflau în ochiul furtunii. Totul în jurul lor se estompă, sunetele dispărură, oamenii se topiră în fundal. O străbătu un fior, apoi altul, dar nu era neplăcut. Oare de ce Hepburn o privea ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată? Oare de ce ea îşi dorea ca acest moment să dureze o veşnicie?

— Ce-ai vrut să spui? întrebă cu voce tremurătoare.

— Nimic, mormăi el încruntat. Ar fi bine să mă ocup de Gavin.

Mahri abia dacă băgă de seamă că unul dintre

salvatori îi pusese o pătură pe umeri. Ochii ei îl urmăriră pe Hepburn înaintând prin apă către ambarcaţiune şi simţi nevoia să bată din picior. Când îl zări alături de Gavin şi de Dugald, enervarea i se topi. În ciuda neînţelegerilor dintre ei, erau cu toţii oameni deosebiţi, de onoare. Ar fi putut fi prieteni în alte împrejurări. Chiar şi aşa, erau camarazi.

Satisfacţia ei nu dură mult. Barca lor nu era singura care găsise adăpost aici. Alte câteva fuseseră scoase din apă şi stăteau aliniate alături de căpiţe. Începu să cerceteze chipurile, sperând să nu vadă vreunul cunoscut.

Tresări când cineva îi atinse braţul.

— Pe cine cauţi? întrebă Hepburn.

El şi Dugald îl susţineau pe Gavin, care protesta spunând că nu avea nevoie de ajutor.

— Pe cine crezi? Doar fugim de mâna legii, nu-i aşa? Mă uit după poliţişti. Soldaţi. Ridică neajutorată din umeri. Ai de unde alege.

Privirea lui cercetătoare îi aminti fetei de prima lor întâlnire, la recepţia reginei. Ochii lui văzuseră prea mult.

— O să vorbim mai târziu, zise el. Acum avem altele de făcut. Hai să-l ducem pe Gavin într-un pat moale.

— Mai degrabă, aş prefera un pahar mare de *uisge beatha.* N-am nimic care să nu poată fi vindecat cu aşa ceva.

Dugald tranşă disputa.

— Flăcăiaşule, mi-ai luat cuvintele din gură. După ce ne vom încălzi şi ne vom usca, poţi să bei câtă *uisge beatha* pofteşti. Thomas, fă-te util. Ia raniţele şi ţine-te aproape de noi.

Ballater se afla pe malul celălalt al râului şi era accesibil doar trecând podul, însă drumul lor îi duse în direcţie opusă. Deşi Hepburn le spusese că acea casă se afla aproape de sat, epuizarea le făcea înaintarea lentă şi cu atât mai dificilă cu cât avură de urcat un deal abrupt. Singurul lucru bun era faptul că Hepburn părea să vadă

perfect pe întuneric, astfel că îi împiedică să se abată de la drum sau să cotească pe unde nu trebuia.

Până să ajungă la destinaţie, Mahri practic dormea de-a-n picioarelea, înregistrând ca prin vis impresii disparate. Auzi râsul unei femei şi replica morocănoasă a lui Gavin. Cineva încercă să-i ia raniţele, iar ea vru să i se opună. Îl auzi pe Hepburn strigând şi ţipă speriată, dar se opri când el îi şopti ceva liniştitor la ureche. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era prăbuşirea pe un pat moale, de puf, iar apoi cufundarea într-o bine-venită uitare.

*

Colonelul Foster umbla de colo-colo fără să se poată opri. Ticăloşii fugiseră. Era înconjurat de o gloată de incompetenţi! Cineva avea să plătească pentru asta, cu siguranţă.

În culmea furiei, aruncă în şemineu paharul din care băuse, iar acesta se sparse, spre satisfacţia lui, în mii de fărâme.

Spera că aveau să se înece precum şobolanii. Poate că îi făcuseră o favoare. Hepburn fusese întotdeauna favoritul comandantului Durward. Dacă exista vreo modalitate de a-şi scăpa favoritul de la şreang, o s-o găsească.

Poate că furtuna fusese mâna lui Dumnezeu. Durward îşi anunţase sosirea pentru a doua zi, dar acum era foarte puţin probabil să se întâmple asta. Inundaţia avea să ţină izolat Balmoralul şi împrejurimile înalte câtăva vreme de-aici încolo.

El încă era sef, şi aşa şi trebuia să fie. Provenea dintr-o familie de militari, fusese născut să comande. Iar până la sosirea lui Durward avea să se fi ocupat de Hepburn şi de fratele lui bun de nimic.

Doi indivizi îi ajutaseră să scape. Cu toate că paznicul

nu îi văzuse clar, auzise un bărbat şi o femeie vorbind. Avea să-i găsească şi pe ei şi să-i facă să regrete că îşi încrucişaseră spadele cu Bertie Foster.

Gândul la femeie îl făcu să se oprească. Nici măcar pentru o secundă nu crezuse că Hepburn pornise în urmărirea ei pentru a o da pe mâna justiţiei. Dacă ea îi ajutase să scape, însemna că era complice. Colonelul abia aştepta să vadă cum avea să-şi mai salveze Durward favoritul în aceste condiţii.

Gândul la Durward şi la echipa lui îl făcu să pufnească. Spionajul britanic. Agenţi ai Serviciilor Secrete! Spioni! Blestemaţi fie cu toţii! Unii dintre ei nici măcar nu-şi efectuaseră serviciul militar. Fuseseră recrutaţi din universităţi şi cluburi de gentlemeni. O adunătură de idioţi!

Ei bine, avea să le arate el lui Durward şi idioţilor săi cum îşi face treaba un soldat.

Se duse la uşă, o deschise şi strigă un nume. O clipă mai târziu, un căpitan în uniforma gărzii regale intră în biroul său.

— Am onoarea, domnule colonel! Îl salută băţos acesta.

Foster trecu direct la subiect.

— Vreau ca toată pădurea să forfotească de soldaţi. Îi vreau pe Hepburn şi pe fratele lui morţi sau vii. Vreau să aflu dacă s-au înecat în râu.

— Am înţeles, domnule colonel.

Căpitanul ezită.

— Ce-i? întrebă Foster cu asprime. Vorbeşte, omule.

— Îmi ordonaţi să-i ucid pe loc?

— Exact asta îţi ordon! Întrucât ofiţerul dădea în continuare semne de şovăială, Foster răcni: Ăsta-i război, căpitane! Aceşti oameni l-au ucis pe Dickens. Au încercat s-o omoare pe regină. Îmi asum deplina responsabilitate pentru ordinele pe care le dau, aşa că pleacă înainte de a pune să fii arestat pentru insubordonare.

Căpitanul salută grăbit şi părăsi încăperea.

Foster începu din nou să se plimbe dintr-un colţ în altul. Cinstit vorbind, Hepburn nu încercase s-o ucidă pe regină, căci ştiuse despre sosia acesteia. Iar ei încă păstrau secretul, lăsând să se creadă că regina se afla izolată în castel. Acestea erau ordinele lui Durward, însă el se îndoia că Durward avea să-i mai trimită telegrame cu instrucţiuni. Probabil că liniile telegrafice căzuseră.

În sfârşit, putea să se ocupe de toate aşa cum dorea.

Capitolul 9

Mahri se trezi din cauza zgomotului făcut de draperiile trase. Simţi lumina care îi desena modele pe pleoape. Vântul nu urla, tunetele nu mai bubuiau speriind-o. Îi era cald şi era uscată într-un pat moale, de puf, împăcată cu sine şi cu lumea.

Gândul o făcu să se încrunte. Probabil că visa.

Deschise încet ochii. O tânără femeie cu o aură de păr blond stătea în picioare lângă pat. Avea un zâmbet plăcut, iar ochii căprui îi erau luminaţi de veselie.

— Bună dimineaţa, Mahri, spuse ea. Numele meu este Juliet Cardno. Să nu te alarmezi. Eu şi mama te-am dezbrăcat aseară şi te-am băgat în pat.

Fiecare muşchi din trup o durea de parcă ar fi fost torturată. Mult mai rele erau însă băşicile şi aşchiile care-i pătrunseseră în pielea mâinilor atunci când folosise vâsla pe post de prăjină.

— E toată lumea teafără? întrebă ea repede.

— Alex şi omul tău, Dugald, sunt afară, deretică după furtună, îmi pare rău să spun, dar servitorii noştri ne-au părăsit din cauza inundaţiei. S-au dus la casele lor, să se îngrijească de familii, aşa că suntem singuri. Dar sunt

sigură că o să ne descurcăm. Cât îl priveşte pe Gavin, practic a fost necesar să-l legăm de pat. Cred că vrea să ajute şi el, dar încă mai tremură puţin pe picioare.

— Îmi pare rău, spuse Mahri clipind pentru a-şi limpezi privirea. Nu eram tocmai trează. Poţi să repeţi ce-ai zis?

Juliet zâmbi şi se aşeză pe marginea patului.

— Eşti alături de prieteni, ăsta-i lucrul cel mai important. Nimeni nu a venit să vă caute pentru că toată lumea are destule de făcut în propria ogradă. Da, Alex ne-a spus că aveţi necazuri cu legea. Ceva legat de zarva de la Balmoral, nu-i aşa? Ei bine, desigur, eu şi mama ştim că Gavin şi Alex n-au nimic de-a face cu tentativa de asasinare a reginei. Aveţi nevoie de un loc unde să vă ascundeţi până când Alex va lămuri această teribilă neînţelegere, iar eu şi mama suntem sigure că o va face de îndată ce liniile de telegraf şi trenurile vor funcţiona din nou. Atunci va trimite un mesaj la Whitehall şi-i va cere şefului său să rezolve problema.

Mahri îşi rezervă câteva clipe pentru a digera cele auzite, în cele din urmă, rosti:

— Ai fost la recepţia reginei?

— A, nu. Gavin s-a oferit să mă însoţească, însă există un gentleman pe care vreau să-l evit şi despre care ştiam că se va afla acolo.

Ochii ei erau foarte largi, foarte limpezi. Am fost logodiţi cândva, dar el m-a părăsit pentru altă femeie. *C’est la vie.*

Mahri nu ştiu cum să răspundă auzind această confesiune sinceră.

— Şi eu îmi doresc să nu mă fi dus, zise în cele din urmă.

— Sunt sigură de asta, spuse Juliet cu o licărire complice în privire.

Mahri îşi drese vocea.

— Ce a spus doctorul despre Gavin?

— O, doctorul nu l-a văzut. Bătrânul Mac, cum îl numim noi, este prea ocupat să-i îngrijească pe oamenii aflaţi într-o stare mult mai gravă decât Gavin. Probabil că nu-ţi dai seama câte pagube a provocat furtuna, nu doar în Ballater, ci în toată regiunea Deeside. Drumurile sunt impracticabile. Nimeni nu poate veni sau pleca. Alex a bandajat coastele lui Gavin şi a stat cu el aproape toată noaptea. Gavin se simte bine, nu ai de ce să-ţi faci griji.

Nu avea de ce să-şi facă griji? Juliet Cardno nu ştia nici jumătate din toată povestea.

— Nu pricep. Când am plecat de la castel, Gavin abia dacă putea să meargă. Pierduse foarte mult sânge. Iar acum, tu îmi spui că se simte bine?

— El zice că e un caz de supremaţie a minţii asupra materiei, îi explică Juliet ridicând din umeri. Îşi repetă insistent că nu-l doare, iar durerea dispare. Nu mă întreba cum o face, însă pare să funcţioneze. Înclinându-şi capul într-o parte, adăugă: Alex mi-a zis că tu şi Dugald i-aţi scos din închisoare, seara trecută. A fost un act de mare curaj, Mahri.

— În cea mai mare parte e meritul lui Dugald.

Stânjenită, îşi schimbă poziţia, întrebându-se ce îi spusese gazdei sale înainte să ajungă în pat. Juliet îi cunoştea numele. Ce altceva îi mai zisese?

Juliet văzu mişcarea.

— Sper că nu ţi-am făcut prea mult rău azi-noapte, când eu şi mama te-am dezbrăcat.

— Să-mi faceţi rău?

— Te-ai opus cu înverşunare când am încercat să-ţi scoatem hainele. Sărmanul Alex. Îl strigai să te ajute şi nu voiai să-i dai drumul. Toată casa răsuna.

Mahri fu complet şocată. Vedea că fata cealaltă se amuza copios.

— Este o glumă?

— Ce mai pereche sunteţi tu şi Alex! râse Juliet. În

dimineaţa asta e la fel de solemn ca tine. Sunteţi amândoi prea mândri pentru a recunoaşte ce simţiţi unul pentru celălalt, cel puţin faţă de străini.

— Nu simt nimic pentru Alex. Vreau să zic, domnul Hepburn.

— Te-ai dus înapoi la Balmoral şi l-ai scos din temniţă. Dar nu mă băga în seamă, zise Juliet ridicând mâinile. Toată lumea îmi spune că sunt teribil de sâcâitoare. Schimbăm subiectul?

Mahri nu putu decât să fie încântată de propunere. Urmă o tăcere în vreme ce ea îşi scormonea creierul în căutarea unei noi teme de discuţie. Era evident că Juliet nu avea de gând s-o ajute.

— Alex. Numele îi scăpă înainte de a se putea controla, dar ea continuă fără pauză: Alex mi-a vorbit foarte puţin despre tine şi despre mama ta. Nu ştiu de ce sunteţi atât de bune cu mine, dar te rog să mă crezi că vă sunt profund recunoscătoare.

— Pur şi simplu, oricine e prieten cu Alex este şi prietenul nostru. Nu, nu te încrunta. Nu te tachinez. Familiile noastre se cunosc dintotdeauna. Noi venim aici în fiecare vară. Hepburnii au o casă la răsărit de aici. Cu toate astea, l-am văzut foarte rar pe Alex după ce s-a dus să lucreze la Ministerul de Interne. Desigur, asta s-a întâmplat după tragedia aceea teribilă cu Ariel, când el a devenit… ei bine… foarte retras. Nu mai este deloc acelaşi om, dar cine îl poate condamna?

— Ariel?

— Fata cu care urma să se însoare. A murit într-un accident, acum vreo patru sau cinci ani. Juliet se opri. Nu ţi-a pomenit de ea?

— Nu.

— Atunci, nici eu n-ar trebui s-o fac. Alex este o persoană foarte discretă. Urmă o perioadă de tăcere, după care Juliet începu să râdă molipsitor: Aiureli! Ar trebui să ştii

cu ce te confrunţi. După părerea mea, Ariel a fost o frumuseţe adevărată, genul de femeie după care bărbaţii îşi pierd capul. Avea gusturi impecabile şi o siluetă care-i puneau desăvârşit în valoare hainele scumpe. Era bogată, născută într-o familie bună şi nu se temea să-şi exprime opiniile. Ca să lămurim lucrurile, nici eu, nici vreo altă femeie din câte cunosc nu o puteam suporta pe individă. Tăcu brusc, apoi exclamă: O, Doamne, ţi-am adus o cană cu ciocolată fierbinte şi am pus-o pe aici pe undeva! Privi în jur, o zări pe o masă de lângă fereastră şi se duse s-o ia. Presupun că pare o cruzime din partea mea, dat fiind faptul că fata e moartă, dar niciodată n-am considerat că pe morţi trebuie să-i vorbim numai de bine, zise ea dându-i ceaşca lui Mahri. Da, am un motiv bun. Am avut un admirator pe care Ariel mi l-a furat, nu cel pe care l-am pomenit mai devreme, dar asta a fost înainte ca ea să-l cunoască pe Alex. Ce încerc să-ţi spun este că suntem cu toţii foarte bucuroşi că Alex pare să se fi împăcat cu pierderea sa şi revine la o viaţă normală.

Mahri îşi dori ca Juliet să nu fi pomenit de dragostea pierdută a lui Alex. Acum era cuprinsă de o curiozitate avidă, dar, dacă începea să pună întrebări, gazda ei şi-ar forma o impresie greşită.

— Şi cu tine cum e? se interesă Juliet. Ai crescut în Deeside?

— Nu. Nu voia să spună prea multe, deoarece mintea fetei era ascuţită ca briciul, iar ea avea multe de ascuns. Îşi alese cuvintele cu grijă: Mama s-a născut aici, iar după ce s-a măritat, vizita casa părintească în lunile de vară. Tata nu putea veni întotdeauna. Mie şi fratelui meu ne plăcea foarte mult aici, dar asta era înainte de moartea mamei. După aceea, pentru tata a fost foarte dureros să revină într-un loc unde totul îi amintea de mama.

Era adevărul, dar nu pe de-a-ntregul.

— Unde se află acum tatăl şi fratele tău?

Pentru a-şi oferi timp să reflecteze, Mahri luă o gură zdravănă de ciocolată, dar aproape se înecă din cauza cocoloaşelor care pluteau în ea. Înghiţi cu vitejie şi răspunse:

— Tata a murit la puţin timp după mama, iar eu şi Bruce am locuit la bunici. Dar şi Bruce a murit. A murit în Africa în războiul contra zuluşilor.

Regreta că trebuia s-o mintă pe fata care fusese cumsecade cu ea, însă nu putea să procedeze altfel. Tot ce îi spunea readucea discuţia cum-necum la Alex Hepburn. Când îşi lăsă umerii să cadă, Juliet pricepu mesajul.

— Ţi-am adus nişte haine care cred că ţi se vor potrivi. Am impresia că avem aceeaşi mărime. Probabil că îţi este foame... Se opri brusc şi exclamă: Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat cu mâinile tale? Mahri îşi ascunse involuntar mâinile, însă Juliet fu mai rapidă decât ea. Îi luă cana cu ciocolată, îi ridică o mână, apoi pe cealaltă şi le examină cu atenţie. Ei bine, Alex ne-a zis că ai fost curajoasă, dar, dacă aş fi ştiut că ai fost la război, ţi-aş fi îngrijit sărmanele mâini noaptea trecută. Arătă spre o uşă: Baia e acolo. Fă ce ai de făcut, iar eu mă voi întoarce cu o pensetă şi cu un unguent ca să mă ocup de băşici şi de aşchii.

Ajunsă la uşă, se răsuci spre Mahri:

— Şi mai am o vorbă pentru tine. Ai grijă cu Gavin. Îi place la nebunie să flirteze. N-are rost să-l dojeneşti pentru asta, prefă-te doar că îl iei în serios şi începe să faci planuri pentru nuntă, în cazul meu a funcţionat. Îţi jur că o va lua la sănătoasa.

Mahri o auzi pe Juliet râzând singură de cealaltă parte a uşii şi se pomeni că zâmbea la rândul ei. Fata aceea era de o voioşie molipsitoare.

Dădu pătura la o parte şi se aşeză la marginea patului. Îşi simţea picioarele moi ca nişte tăiţei, iar mâinile, de parcă şi le-ar fi băgat într-un cuib de viespi. Îşi lăsă

câteva clipe răgaz să se adune şi studie încăperea. Ordonată şi confortabilă, inducea o stare de mulţumire sufletească. Era posibil să fie camera lui Juliet? Juliet era sinceră, fără fasoane şi, după propria mărturisire, îi plăcea teribil să-i tachineze pe ceilalţi. I-ar fi plăcut să aibă o asemenea prietenă.

Se strâmbă. Ce sentimentalism prostesc! Nu-şi dorea şi nici nu avea nevoie de prieteni. Viaţa ei era prea complicată pentru a permite cuiva să se apropie de ea. Despre ce să vorbească? Despre modă? Cine se căsătorea cu cine? Arte?

Cu siguranţă, Juliet îşi formase o idee greşită despre ea şi Alex Hepburn. Poate că se întâmplase aşa cum povestise tânăra femeie. Îşi aminti vag cum i se opusese cuiva care încercase să-i ia raniţele. Dacă strigase numele lui Hepburn fusese pentru a-l face să se oprească, nu pentru a-i cere ajutorul.

De asemenea, Juliet avea ideea greşită cum că se întorsese pentru a-l salva pe Hepburn din închisoare. El nu-şi făcuse decât meseria când încercase s-o prindă după ce îl împuşcase pe Ramsey, iar ea practic îl dăduse pe mâna duşmanilor săi! Era o încurcătură teribilă, dar, după părerea ei, îşi plătise datoria şi cu asta se sfârşea totul.

Era momentul să nu se mai gândească la Alex Hepburn şi să se ocupe de propriile probleme. Cu un suspin adânc, se ridică anevoie de pe pat şi se îndreptă clătinându-se spre baie. În drum, se opri în faţa unei oglinzi înalte. Femeia din imagine era la fel de diferită de domnişorul Thomas ca ziua de noapte. Purta o cămaşă de noapte dintr-o ţesătură fină, cu nişte fundiţe roz risipite pe corsaj. Juliet o făcuse să arate superb.

Se întoarse şi privi patul. Nu se vedea nici urmă de hainele lui Thomas, dar pe spătarul unui fotoliu era întinsă o rochie de zi din tafta maro, iar pe măsuţa de toaletă de alături se aflau un jupon şi pantalonaşi din olandă fină. Din

moment ce era oaspetele familiei Cardno, nu se supăra să se îmbrace ca o lady, cu găteli împrumutate.

Cu toate că avea o educaţie corespunzătoare, nu se simţise niciodată confortabil în societate. Îi lipsise îndrumarea maternă. Fratele şi bunicul ei fuseseră cei care o învăţaseră să exceleze în deprinderile bărbăteşti. Tatăl fusese mult prea ocupat pentru a le acorda atenţie.

Fratele ei şi Dugald fuseseră singurii oameni de care se simţise apropiată. Presupunea că, într-un anumit fel, fusese un copil singuratic, mai ales după ce Bruce plecase la şcoală, dar niciodată nu se gândise că era nefericită. Aşteptase mereu cu nerăbdare vacanţele de vară, când Bruce se întorcea de la şcoală.

Întrebările lui Juliet îi stârniseră acele amintiri. Casa bunicilor se afla în Deeside, iar când tatăl ei era prea ocupat ca să aibă grijă de ea, o trimitea acolo. Dugald fusese cel care o consolase la moartea mamei. Era sigură că bunicii o iubiseră, dar, la fel ca majoritatea scoţienilor, nu prea se pricepuseră să-şi exprime sentimentele. Apoi, ei muriseră, şi murise şi Bruce, iar ea rămăsese numai cu Dugald.

Odată cu trecerea timpului, tatăl ei se înstrăinase şi mai mult de ea.

Îşi reprimă un fior. Casa bunicilor îi aparţinea ei acum. Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată. Când simţi că o podideau lacrimile, se strădui să-şi alunge gândurile negre. Nu avea timp să-şi plângă de milă, întrucât trebuia să chibzuiască la evadare.

Cu prima ocazie avea să se îndrepte spre dealuri. Mai întâi însă, trebuia să stea de vorbă cu Dugald şi să întocmească un nou plan. Avea nevoie de hainele băieţeşti. Un flăcău care călătorea prin Highlands nu ar fi atras atenţia nimănui. O lady bine îmbrăcată ar fi ieşit în evidenţă ca o balenă eşuată pe plajă. Dincolo de asta, îşi voia broşa. Era tot ce-i rămăsese de la mama ei şi nu avea

de gând să plece fără ea. O băgase în buzunarul hainei înainte ca Hepburn să o înşface şi să o salte în barca pornită în sălbaticul drum spre Ballater.

După spusele lui Juliet, liniile de telegraf căzuseră şi trenurile nu circulau. Acesta ar fi putut fi un avantaj, căci Dugald cunoştea zona mult mai bine decât tatăl ei. Profesorului nu avea să-i ia mult timp să-şi dea seama că ea fusese cea care dejucase planul de asasinare a reginei. În ochii lui, Mahri era o trădătoare ce trebuia găsită de îndată. Era posibil să reuşească, dar nu o să-i facă niciun rău, nu pentru că o iubea, ci pentru că ea avea ceva care putea să-i distrugă pe toţi.

Înghiţi un nod. Nu, tatăl ei nu i-ar fi făcut niciun rău. Nu era un ticălos, ci un om care o luase pe căi greşite. Iar el, la rândul lui, îi îndrumase pe alţii pe căi greşite. Fratele ei fusese unul dintre aceştia. Alţii erau studenţi pe care îi cunoscuse la universitate. Mahri nu crezuse niciodată cu adevărat că el urma să ducă la bun sfârşit planul de asasinare a reginei. Unde aveau să se sfârşească toate astea?

Închise ochii în vreme ce frustrarea începu să crească în ea. Viaţa nu era nimic altceva decât un joc de noroc. Dacă mama ei n-ar fi murit, tatăl ei nu ar fi căutat să-şi umple timpul în compania unor fanatici. Fratele ei poate că ar fi fost încă în viaţă, iar familia ei şi-ar fi petrecut vesele luni de vară în Deeside.

Nu putea să dea ceasul înapoi. Cu acest gând amar, intră în baie. Nu pierdu vremea îmbăindu-se, ci doar se stropi cu apă rece pe faţă şi pe mâini. Noaptea trecută avusese parte de mai multă apă decât putea suporta pielea ei sensibilă. Tocmai atunci auzi uşa de la dormitor deschizându-se. Juliet venise să-i îngrijească mâinile.

Capitolul 10

Când intră în dormitor, se opri brusc. Hepburn se afla acolo, şezând pe un scaun pe care îl trăsese aproape de pat. Pe o tavă se afla un vas cu apă aburindă şi alte obiecte pe care ea le zări în treacăt.

— Nu baţi niciodată la uşă, domnule Hepburn?

Sprâncenele lui se ridicară.

— Ţi-a pus cineva un mărăcine sub şa? Eşti mereu atât de nervoasă când te trezeşti? Sub privirea ei severă, continuă: Mă numesc Alex. Dacă vei continua să-mi zici „domnul Hepburn”, familia Cardno se va întreba ce se petrece.

— Unde-i Juliet? A zis că îmi va obloji mâinile.

— Mama ei a ars porridge-ul pentru micul dejun, aşa că Juliet pregăteşte altul. M-a rugat să mă ocup eu de mâinile tale, şi chiar asta voi face.

Ea îşi ascunse mâinile în faldurile halatului şi, pentru a-i distrage atenţia, deschise un subiect care o preocupa.

— Ce i-ai zis mai exact lui Juliet pentru a explica prezenţa mea aici? A fost foarte vagă, iar eu n-am vrut s-o încurajez înainte de a vorbi cu tine.

Ochii lui deveniră mai luminoşi, iar buzele i se arcuiră.

— I-am spus, extrem de confidenţial, că eşti unul dintre agenţii mei şi că am fost obligat să te iau cu mine pentru a-ţi asigura protecţia. Dugald este ghidul nostru.

Ea începu să râdă, încet la început, apoi, fără să se poată controla, cu atâta forţă, încât umerii începură să i se zgâlţâie. Clătinând din cap, spuse:

— Mă mir că ai reuşit să-ţi păstrezi seriozitatea când i-ai zis o asemenea minciună.

— Nu a fost uşor, dar ne va fi de folos, zâmbi el. Întrucât ştie că activitatea ta e secretă, nu te va bombarda cu întrebări.

— Dacă tu crezi asta, înseamnă că n-o cunoşti pe

Juliet. „Curiozitate” e numele ei mijlociu.

— Mă gândeam la tine. Ori de câte ori îţi pune o întrebare, tot ce trebuie să spui este că ai jurat să păstrezi secretul. Dincolo de asta, ne trebuie o altă acoperire pentru a le explica localnicilor prezenţa ta. Povestea la care ne-am gândit este că tu şi Gavin sunteţi veri care au venit în vizită şi au fost prinşi de furtună. Pentru a fi în siguranţă, am zis că te numeşti Robson. Nu mă aştept să avem necazuri. Mă îndoiesc că îşi va aminti cineva din Ballater de mine, dar pe Gavin îl cunosc. El vine în fiecare an să pescuiască aici. Încearcă să ţii minte că eşti Mary Robson, iar dacă apare cineva, fă-te nevăzută. După o scurtă pauză, continuă: Nu vrei să-mi spui numele tău real, nu? Adică, numele de familie. Noaptea trecută, lui Dugald i-a scăpat numele de botez, Mahri.

Tânăra femeie îl privi fix, calmă, dar rămase tăcută.

— Mă gândeam eu că nu vrei, suspină el.

— Dar tu? întrebă ea. Eşti şi tu unul dintre veri?

— Nu, eu şi Dugald suntem simpli angajaţi, iar aceştia n-au nume. Acum, aşază-te pe pat şi arată-mi mâinile.

Mahri se aşeză pe pat şi, îmbufnată, îi permise să-i examineze mâinile. Alex le privi atât de mult, încât ea deveni oribil de conştientă de faptul că arătau ca mâinile unui muncitor. Unghiile îi erau rupte, iar unele băşici începuseră să se spargă. Nu se putea împiedica să nu se gândească la divina Ariel. Îşi imaginã că Ariel avea degete lungi şi unghiile delicat colorate.

Dori să şi le ascundă pe ale ei sub pătură şi se simţi ruşinată de acest impuls. N-avea decât să creadă ce voia.

— N-ai purtat mănuşi noaptea trecută? i se adresă el pe un ton blând.

— Le-am scos când am descoperit că îmi pierdusem cuarţul. Văzându-i privirea surprinsă, adăugă: înainte de a ne urca în barcă. Am descoperit că îmi dispăruse broşa şi mi-am scos mănuşile pentru a pipăi pământul.

— Acesta a fost motivul pentru care aproape că ne-am înecat din cauza ta? Vocea lui se ridică la fiecare cuvânt rostit: Faptul că ţi-ai pierdut broşa?

Ea scoase un sunet batjocoritor.

— Nu ne-am înecat, nu-i aşa? Iar broşa aceea înseamnă foarte mult pentru mine. A fost a mamei mele.

El îi privea mâinile, aşa că Mahri nu-i putu ghici gândurile.

— Unde este broşa acum?

— Trebuie să fie în buzunarul hainei mele. Adică, în buzunarul hainei lui Thomas. Presupun că Dugald mi-a luat straiele să le usuce.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce avea el de gând să facă, Alex îi turnă pe mână un pahar plin cu un lichid înţepător. Mahri nu ţipă, însă lacrimile îi umplură ochii.

— Antiseptic, spuse el scurt. Imediat, continuă cu întrebările: Şi cum e cu pumnalul pe care ţi l-am luat? Şi el înseamnă mult pentru tine?

— Pumnalul?

— Cuţitul pe care îl ţineai în cizmă.

— Nu, nu înseamnă nimic.

El o privi cu atenţie, apoi se uită repede în altă parte şi îi luă cealaltă mână.

— Juliet mi-a spus că, atunci când erai mică, tu şi familia ta vă petreceaţi verile în Deeside.

Nu se înşelase! O fi fost el fugar, dar asta se putea schimba într-o clipită, şi atunci alianţa lor avea să ia sfârşit. Alex încă era agent al Serviciile Secrete, încă încerca să-i smulgă secretele.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, răspunse ea sec.

Era pregătită pentru următoarea doză de antiseptic turnat pe mână, aşa că strânse din dinţi. El se folosi de pensetă pentru a-i scoate aşchiile una câte una. O duru, însă era prea mândră pentru a lăsa să se vadă.

— Şi câţi ani aveai când a murit mama ta? se interesă el fără să-şi ridice privirea.

— Şapte ani.

— Şi fratele tău?

— Sunt dezamăgită de Juliet, replică ea eliberându-şi mâinile. Am crezut că e mai discretă, nu că va da fuga la tine să-ţi toarne povestea vieţii mele.

— Hai să nu ne enervăm, răspunse Alex cu blândeţe. Nu i-ai spus prea multe.

— Iar pe viitor, o să-i zic şi mai puţine.

— Eu aş fi încântat să răspund la orice întrebare de-a ta.

Ei îi răsări în minte numele lui Ariel, dar îl îndepărtă repede.

— Foarte bine, se răsti. Unde-i Dugald?

— Se întoarce la Balmoral, să facă puţină recunoaştere pentru mine. Ar trebui să se întoarcă până mâine.

Ea nu fu dezamăgită, ci de-a dreptul îngrozită. Voia să se ridice şi să plece. Voia să se furişeze de acolo înainte ca tatăl ei să-i dea de urmă. Nu putea s-o facă fără Dugald. El era ghidul ei.

— Recunoaştere? Ce înseamnă asta?

Gândurile ei se risipiră când Alex îi cufundă întâi o mână, apoi pe cealaltă în vasul cu apă caldă, iar în cele din urmă le şterse cu un prosop alb şi pufos.

— Ce-i mai rău a trecut, spuse.

Îşi cufundă degetele într-un borcan de unguent, după care îi frecă palma cu migală. Ea fu surprinsă de felul cum degetul lui mare îi alina durerea. Când trecu la mâna cealaltă, ochii ei începură să se închidă. Venindu-şi însă rapid în fire, tresări şi se îndepărtă.

Totul era o prefăcătorie. Nu trebuia niciodată să uite cine şi ce era el. Unui agent al Serviciilor Secrete nu-i pasă ce metode foloseşte pentru a obţine informaţiile dorite.

Alex îşi reveni mai repede decât ea.

— Te-a durut? Îmi pare rău.

— Îmi spuneai ce-ai făcut cu Dugald, îi aminti ea încruntată.

— El s-a oferit. Trebuie să ştim în ce situaţie ne aflăm, iar el are o libertate de mişcare mai mare decât mine. Până nu aflăm ce are de gând Foster, vom rămâne aici, aşa că să nu-ţi vină vreo idee să pleci de capul tău.

— Şi dacă Dugald ne spune că e sigur să plecăm, ce facem atunci?

— Atunci plecăm, zise el ridicându-se şi punând tava pe măsuţa de lângă fereastră.

— Fiecare pe drumul lui?

El se răsuci ca s-o privească.

— N-am spus asta. Ascultă, Mahri! Nu suntem duşmani. Ai dovedit asta întorcându-te să mă salvezi când eram închis în temniţa aia. De ce ai venit după mine?

— Ştiam că era imposibil ca tu să-l fi ucis pe domnul Dickens, replică ea înălţând nepăsătoare din umeri. Pur şi simplu, nu e genul tău să faci aşa ceva. Şi n-ai fi fost prins dacă nu te-aş fi lăsat la cârciuma aia. M-am simţit responsabilă.

Alex se aşeză pe marginea patului şi îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor. Ea ar fi trebuit să se ferească, dar niciodată nu simţise o asemenea dorinţă de a-şi lăsa capul pe pieptul lui larg şi de a-şi vărsa toate ofturile.

— Mi-aş dori să-mi spui ce necaz ai, rosti el domol. Poate că am cum să te ajut. N-o să fug mereu de mâna legii. Tu m-ai ajutat. Aş vrea să fac acelaşi lucru pentru tine.

Momentul de nebunie trecu. Trebuia să-şi aducă aminte că se aflau în tabere diferite.

— Ţi-am spus deja. N-am de gând să mă repet.

— A, te referi la faptul că ai rupt logodna cu Ramsey, iar el te-a ameninţat că va face ceva oribil pentru ca tu să

regreţi?

— Ţi-am zis că e nebun. N-o să renunţe la mine.

— N-ai de ce să te temi, o asigură el privind-o gânditor. Nu voi permite să ţi se întâmple nimic rău. Ai încredere în mine!

O deruta cu atâta blândeţe. Era speriată de moarte, nu doar pentru sine, ci pentru ceea ce declanşase. Însă el era ultimul om în care să se încreadă. Era prea bun în meseria lui. N-ar fi trebuit să-şi facă griji din pricina lui, n-ar fi trebuit să-l salveze. Oricum s-ar fi salvat singur.

Se întări în aşteptarea momentului în care el avea s-o întrebe despre scrisoarea pe care i-o trimisese domnului Dickens, scrisoarea prin care îl avertiza că Demos plănuia s-o ucidă pe regină. Ce proastă fusese să creadă că vor anula recepţia! Povestea că Ramsey voia s-o facă să regrete că-i dăduse papucii fusese o improvizaţie, dar Alex Hepburn nu era prost. Dacă nu o făcuse încă, foarte curând avea să adune doi şi cu doi. Avea să-şi dea seama că ea era autoarea scrisorii şi că doar un membru al societăţii Demos putea să ştie atât de multe. În momentul acela, soarta ei avea să fie pecetluită.

Era imperios necesar să-şi păstreze mintea limpede şi nervii ca oţelul.

— Mi-e foame, spuse, aşa că, dacă nu te superi, aş dori să mă îmbrac şi să cobor.

Buzele lui se strânseră.

— Adică vrei să faci propria recunoaştere? Ai grijă să nu-ţi vină vreo idee, Mahri. I-am promis lui Dugald că te va găsi aici când se va întoarce, iar eu sunt om de cuvânt. Ridicându-se, adăugă: Juliet a zis că ar trebui să porţi mănuşi de bumbac alb pentru a-ţi proteja mâinile. Le găseşti în sertarul de sus al măsuţei ei de toaletă.

Astea fiind spuse, părăsi încăperea.

Îl înfuriase. Dacă n-ar fi ştiut că era de fier, ar fi zis că-i rănise sentimentele. Oricum, el se lămurise cu cine avea

de-a face. Trebuia să coboare şi să cunoască împrejurimile în caz că trebuia să fugă degrabă. Asta învăţase să facă.

Se ridică de pe pat şi începu să se îmbrace. Abia când îşi legă şnururile juponului îşi dădu seama că mâinile n-o mai dureau. Le răsuci şi îşi examină palmele. Probabil că folosise o alifie fermecată, fiindcă roşul aprins devenise roz.

„Probabil că este un joc al luminii”, gândi ea luându-şi rochia de tafta.

*

„Ştiam că era imposibil ca tu să-l fi ucis pe domnul Dickens. Pur şi simplu, nu e genul tău să faci aşa ceva.”

Cuvintele ei îl făcuseră să se clatine pe picioare. Avuseseră o forţă mai mare decât lovitura pe care o suferise atunci când, copil fiind, căzuse în cap din căsuţa din copac. În meseria lui, o asemenea încredere era rară.

Atunci, de ce să-şi fi riscat ea viaţa pentru a-l salva, pentru ca mai apoi să se poarte cu el de parcă era cel mai mare duşman? Acesta era gândul care nu-i dădea pace lui Alex în vreme ce urca scările spre podul grajdului, unde Dugald preferase să se cazeze.

Ştia că era bravă şi ingenioasă, dar mai era şi încăpăţânată. Nu-şi dădea seama că lucrurile se schimbaseră între ei? Ştia că era băgată în necaz până la gât. Îi putea simţi frica. Povestea ei era mult mai complicată decât le spusese lui Juliet sau lui. El începea deja să îmbine piesele pe care le avea, însă dorea ca Mahri să-i mărturisească adevărul din proprie voinţă.

„De ce?” răsuci acest gând în minte. Pentru că îi stârnise imaginaţia din clipa în care dăduse cu ochii de ea pentru prima oară? Cu doar câteva momente în urmă, simţise din nou acel şoc al recunoaşterii. Oare ea ştia cât de atrăgătoare era în acea cămaşă de noapte din muselină care mai multe lăsa la vedere decât ascundea? Cum

reuşise oare să ascundă acele linii delicate, feminine, sub hainele băieţeşti? Imaginea care i se formă în minte îi făcu bărbăţia să împungă dureros materialul pantalonilor.

Înjură cu sete. O dorise pe Ariel, dar nu în felul acesta. Ariel era toată numai foc şi pasiune. O distra să-i stârnească gelozia, era încântată să flirteze cu alţi bărbaţi. Se îndoia că Mahri ştia să flirteze. Farmecul ei era subtil, o combinaţie de inocenţă şi spiritualitate. Un bărbat nu şi-ar fi pierdut niciodată capul pentru ea, aşa cum păţise Alex cu Ariel, dar ar putea să-i dăruiască foarte uşor inima lui. Gândul îl făcu să se încrunte.

Nu spusese nimănui adevărul despre Ariel sau despre „accidentul” în care îşi pierduse viaţa. Îi lăsase pe toţi să creadă că după moartea ei, zdrobit, se retrăsese din lume. Aşa făcuse, însă din alt motiv: aflase că sentimentele provocau prea multă durere. Sentimentele puteau fi înşelătoare. Iar el era prea isteţ pentru a cădea din nou în aceeaşi capcană, sau cel puţin aşa îşi spusese. Însă asta se întâmplase înainte s-o cunoască pe Mahri.

Se opri locului. O cunoscuse cu doar patruzeci şi opt de ore în urmă. Nu avea de gând să permită sentimentelor stârnite de ea să-i controleze mintea. Avea nevoie de o minte limpede pentru a scăpa cu toţii din necazul în care se aflau.

Trebuia să reflecteze la modul în care putea să-şi folosească puternicele daruri ca să aducă un trădător şi un ucigaş în faţa justiţiei. Şi chiar asta avea să facă, însă ţinând-o pe Mahri deoparte.

Camera lui Dugald era mobilată spartan, dar constituia un punct de observaţie excelent şi, desigur, caii se aflau aproape, în caz că trebuiau să plece rapid. Ce legătură era între un pândar şi o femeie precum Mahri? Devotamentul, loialitatea lui şi, da, limba lui ascuţită atunci când stăpâna îşi asuma riscuri inutile stârneau tot felul de întrebări în mintea lui Alex. De un lucru era sigur. Dugald

avea încredere în el, fiindcă altfel nu şi-ar fi lăsat niciodată puiul în grija lui.

Veşmintele lui Thomas erau atârnate la uscat pe spătarele unor scaune. Alex nu pierdu prea mult timp scotocind în buzunarele hainei din piele de căprioară. Peste câteva clipe ţinea în palmă o broşă de cuarţ fumuriu într-o montură de aur cu lucrătură complicată, broşa pe care o purta ea la beretă.

Nu avea nicio reţinere să-i afle secretele. Mahri refuzase să aibă încredere în el, însă n-o putea ajuta decât dacă ştia cu cine are de-a face.

Strânse broşa între palme; suprafaţa rece şi muchiile ascuţite i-o aduseră în minte pe Mahri frământând-o între degete de parcă ar fi fost talismanul ei secret.

Diverse imagini începură să i se formeze pe retină. Putea simţi căldura soarelui pe chip. Capul i se învârtea, un caleidoscop de culori iscându-se în valuri în jurul lui şi apoi risipindu-se treptat.

Formele estompate începură să devină mai clare. Văzu o fată pe un cal şi un băiat – fratele ei? — cu un an sau doi mai mare călărind alături de ea. Se aflau pe o pajişte, iar un bărbat şi o femeie îi priveau, aşteptând ca fata să sară peste un gard.

— Du-te, Mahri! Poţi s-o faci.

Fata se răsuci.

— Tata! Gardul e prea înalt.

— Prostii! Du-te! Fă-mă să fiu mândru de tine.

Femeia – mama lui Mahri? — atinse mâneca bărbatului.

— William, Mahri are dreptate. E doar o fetiţă.

— Ei bine, s-o lăsăm pe ea să decidă, replică el.

Alex era consternat. Teama lui Mahri venea spre el în valuri. Nu voia să sară gardul. El dori să-i strige să n-o facă, dar era ţintuit locului. Simţi încordarea fetei. În clipa următoare, se năpusti pe pajişte. După ce sări gardul,

izbucni în râs.

— Ţi-am spus că poate s-o facă, zise bărbatul. Nouă, scoţienilor, ne plac provocările.

Îşi dorea să-l strângă de gât pe individ, pe tatăl lui Mahri – dacă era tatăl ei.

Nedumerirea nu i se risipise. Nimic din scena aceea nu aruncase vreo lumină asupra puzzleului care era Mahri. Se temuse să sară gardul, dar în cele din urmă, după ce izbutise, fusese în culmea fericirii.

Ce trebuia el să priceapă din asta?

Trebuie să fi existat un amănunt care îi scăpase, altfel de ce avusese viziunea aceea?

Asta îi aduse în minte scena în care Mahri accepta pumnalul. Simţise veneraţia ei. Acum, pumnalul nu însemna nimic pentru ea. Dacă se dezisese de Demos, de ce nu voia să răspundă la întrebările lui?

Încă se gândea la acest lucru când se întoarse în casă.

Capitolul 11

Mahri îşi întinse spinarea îndureratã. Se afla în bucătărie, încropind cina. Nu era o sarcină prea împovărătoare, deoarece nu erau multe guri de hrănit. Toată lumea încă era ocupată să facă ordine după inundaţie. Niciunul dintre servitori nu se întorsese, iar familia Cardno se dusese la Ballater – presupunând că podul se deschisese – pentru a aduna cât mai multe informaţii posibile despre ce se petrecea la castel. În plus, astfel aveau ocazia să ia legătura cu doamna Dickens şi cu familia ei pentru a le prezenta condoleanţele lor.

„Doamna Dickens şi familia ei.” Gândul o făcu să tresară. Părea de necrezut ca altcineva decât un membru al societăţii Demos să fie implicat în uciderea lui Dickens.

Devenea însă extrem de limpede că oricine avea legătură cu ea era în primejdie. Îi târâse pe toţi într-o plasă de minciuni, chiar şi pe Alex, şi pe Gavin. Colonelul Foster încă încerca să dea de urma lor. După spusele lui Dugald, colonelul era convins că se ascundeau pe-aproape şi era hotărât să-i găsească şi să aresteze pe oricine le-ar fi oferit adăpost.

Nu puteau să mai stea acolo mult timp, însă Gavin nu era suficient de întremat ca să călătorească. Ea şi Dugald se puteau fofila, dar i se părea o laşitate să-i abandoneze pe ceilalţi.

Deprimată, amestecă absentă în vasul de pe masă. Ea nu putea pleca pentru că Alex Hepburn nu i-ar fi permis. Uneori avea impresia că ei doi erau camarazi, dar când se gândea mai bine, ca acum, se simţea mai mult ca prizoniera lui.

Lovi aluatul cu atâta forţă, încât mici stropi zburară din el şi o loviră în faţă. Icni, apoi luă o cârpă umedă pentru a şterge mizeria. Nu-şi putea revărsa furia asupra aluatului de clătite, însă bărbatul acela chiar îi punea răbdarea la încercare. După cum singur recunoscuse, Foster şi oamenii lui îl cunoşteau foarte bine; cu toate acestea, în ultimele trei zile lucrase afară, arătându-şi cu tupeu chipul în vreme ce îl ajuta pe Dugald să repare stricăciunile pricinuite de furtună. Avea o barbă de trei zile şi credea că asta va prosti pe oricare vizitator nedorit, făcându-l să creadă că era un lucrător de rând, dornic să câştige câţiva şilingi în plus.

Şi funcţionase. Chiar în acea dimineaţă apăruseră doi soldaţi care îşi vârâseră nasul peste tot şi puseseră întrebări. O luaseră drept o servitoare bună la toate. Ea se agitase pe lângă ei şi le turnase câte o halbă de bere pentru a le alunga suspiciunile. Avusese parte de şocul vieţii ei când Alex intrase în încăpere.

Cu un curaj ieşit din comun, spusese că venise să bea nişte apă, iar după ce schimbase câteva cuvinte în scoţiană

cu soldaţii, plecase.

Omul avea un noroc diabolic.

Pe de altă parte, norocul ei era pe terminate. Cât avea să mai treacă până când o găsea tatăl ei?

Mintea îi ameţi de atâtea speculaţii. Sarcina ei era să facă nişte mâncare comestibilă din cele câteva alimente care mai rămăseseră în cămară, aşa că mai bine se apuca de treabă. Dacă nu şi-ar fi asumat această misiune, ar fi rămas înfometaţi cu toţii.

Cu excepţia ei şi a lui Dugald, nimeni nu ştia să prepare de-ale gurii, iar Dugald era ocupat. Nu o deranja să facă asta. Îi plăcea să gătească. Cele mai dragi amintiri din copilăria ei erau legate de clipele când îşi ajuta mama să facă pâine în zilele libere ale bucătăresei. Mama credea că fiecare femeie ar trebui să ştie să gătească.

Nu voia să se gândească la asta, aşa că se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Pregătise o plăcintă cu legume, iar acum făcea clătite cu sos fierbinte de căpşuni.

Aluatul era prea gros, aşa că trebuia să-l subţieze cu lapte. Ţinând vasul lipit de trup, se îndreptă spre cămară şi deschise uşa. Îi luă câteva clipe să adauge lapte, amestecând cu grijă aluatul cu lingura de lemn. După ce termină, dădu să se întoarcă în bucătărie, dar se opri brusc.

Gavin se afla acolo, gustând alimentele pe care ea le pusese pe masă. Când o auzi, îşi ridică privirea şi rânji din colţul gurii. Mahri ştia totul despre rânjetele din colţul gurii şi viclenia masculină. Jucând rolul lui Thomas Gordon, avusese de-a face cu tot soiul de crai şi crăişori. Nu doar că învăţase destule observându-i, dar încercase şi câteva trucuri proprii pentru a fi mai convingătoare.

El era doar cu un an sau doi mai mic decât fratele lui, cu toate că părea mult mai tânăr, o idee mai frumos şi mult mai superficial. Şi, categoric, mai fermecător. Avea acel gen de zâmbet calculat să înmoaie inima oricărei femei.

Mahri îşi ascultă propria inimă. Bătea domol şi ferm,

exact precum ceasul de pe poliţa şemineului.

— Mahri, sau ar trebui să-ţi spun domnişoară Robson? Rosti el adresându-i un surâs orbitor.

— Vere Gavin, cred că ar trebui să-mi zici Mary, răspunse ea ridicând din sprâncene.

— A, da, uitasem. Îşi trase un scaun şi se aşeză încet. N-am avut ocazia să schimbăm mai mult de câteva cuvinte de când m-ai salvat din acel iad înfiorător de la Balmoral. Pot să spun, doamnă, că îţi voi rămâne dator pentru totdeauna?

Ei bine, poate că inima ei bătea un pic mai repede. Avea cu adevărat un zâmbet fermecător.

— Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dugald, zise ea. Eu doar i-am urmat ordinele. Când el se mişcă pe scaun şi gemu, începu să se agite: Te simţi bine? Să-ţi aduc ceva? Ar trebui să te odihneşti în pat.

— Cred că aş dori puţin whisky pentru a-mi alina durerea, murmură el apăsându-şi palma pe piept. Ca să zic adevărul, m-am plictisit de propria tovărăşie.

Mahri îi aduse whisky-ul cerut. El îl dădu gata dintr-o înghiţitură, zâmbi şi îi întinse paharul gol.

— Măcar dacă mi-ar citi cineva sau dacă ar vrea să joace cărţi cu mine, ca să treacă timpul mai repede.

— Sunt sigură că doamna Cardno va fi încântată să-ţi citească.

— Da, dar ea nu-i aici, nu? Şi are ideea asta ciudată în legătură cu mine şi cu Juliet. Mă tot întreabă când ne vom căsători.

După părerea lui Mahri, doamna Cardno fusese instruită bine de Juliet. O plăcea enorm pe stăpâna casei. Părea tânără, plină de viaţă şi dornică de noi experienţe. Mama şi fiica se completau de minune şi reprezentau un obstacol redutabil în calea unui donjuan experimentat. Necazul cu Gavin, crai sau nu, era că toată lumea îl plăcea, iar asta îl transforma într-o adevărată primejdie.

— Te-ai plictisit şi nu ai ce face? îl întrebă ea, toată numai compătimire.

— Aşa este, spuse el aruncându-i un alt zâmbet seducător.

— Ei bine, vere, ai venit în locul potrivit.

Niciuna, nici două, îi puse în poală vasul cu aluat şi îi ceru să amestece în continuare. Expresia de pe chipul lui o făcu să se prăpădească de râs. Un moment mai târziu, Gavin izbucni la rândul lui în hohote.

Zgomotul uşii de la bucătărie trântite îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Din prag, Alex îi scruta posomorât.

— Of, rosti Gavin doar pentru urechile ei, am impresia că am stat prea mult. Cu o voce preocupată, adăugă: Mă bucur să-ţi fiu de ajutor, Mahri, dar nu sunt atât de întremat cum credeam. Cred că o să mă duc înapoi în dormitor.

Îi dădu vasul cu aluat, îi zise ceva lui Alex când trecu pe lângă el şi ieşi din încăpere. Fratele lui, tăcut ca un mormânt şi dezbrăcat până la brâu, se îndreptă spre chiuvetă şi începu să-şi toarne apă peste ceafă. Când termină, îşi scuturâ picăturile strălucitoare de apă din părul negru şi luă un prosop.

Mărgeluşe de apă sclipeau pe umerii lui bronzaţi şi pe pieptul larg. Pântecele îi era tare ca piatra, la fel şi şoldurile şi picioarele lungi şi musculoase. Mahri trebui să recunoască faptul că era un animal magnific. Privirea i se îndreptă către chipul lui. Chiar şi ţepii negri de pe bărbie îi accentuau virilitatea.

Încruntarea de pe faţa lui fu cea care o smulse din reverie.

Ochii lui se îngustară privind-o.

— Ce crezi că faci?

Ce *făcuse?* O surprinsese cercetându-l ca pe un cal pursânge pe care voia să-l achiziţioneze pentru grajdul ei. Avea s-o dea pe glumă. Încercă să afişeze o expresie inocentă şi sofisticată. Ori asta, ori avea să moară de

ruşine.

— Şi o pisică se poate uita la regină, gânguri ea.

— Poftim? făcu el nedumerit.

Mahri puse vasul pe masă şi începu să amestece energic.

— E în regulă, Hepburn, spuse ea pe acelaşi ton amuzat. Eşti în siguranţă cu mine. Cât m-am prefăcut a fi Thomas Gordon, am văzut destui bărbaţi în pielea goală. Îţi promit că nu voi alerga ţipând din bucătărie.

Ochii lui sumbri se aţintiră asupra ei. Cu graţia unei feline sălbatice, se apropie de masă.

— Mă provoci să fac ce nu trebuie?

— Poftim?

De data asta, ea era cea nedumerită.

— Fugi, Mahri, fugi!

O ameninţa, iar asta o scoase din sărite. Omul ăsta era un bădăran! Şi mai avea şi o dispoziţie schimbătoare. Nu ştia niciodată în ce ape se scaldă. Îi îngrijise mâinile şi îi adusese broşa cu cuarţ. Se purtase de parcă dorise să-i fie prieten. Astăzi, lucrurile stăteau altfel. Se părea că nu reuşea nicicum să-i intre în voie. Ei bine, trebuia să aibă mare grijă cum se purta, fiindcă altfel avea să-i trântească vasul în cap. Pufni aşa cum spera că ar fi făcut o lady.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, Hepburn. Ar trebui să ştii deja că nu mi-e frică de tine.

— Pot schimba asta.

Răutatea din vocea lui o făcu să încremenească. Oare ce mai făcuse acum?

— Ce vrei să spui? întrebă ea supărată.

Alex îşi trânti palmele pe masă şi se aplecă spre ea. Rosti printre dinţi:

— Nu te-a învăţat mama ta să nu flirtezi cu bărbaţii care ţi-ar putea aduce necazuri?

— Să flirtez?

Simţi roşeaţa furiei urcându-i-se în obraji, deşi

recunoscu faţă de sine că era posibil să se fi purtat altfel decât intenţionase. Pentru a-şi disimula confuzia şi a-şi acorda un moment de răgaz, se îndepărtă de el şi puse vasul pe bufet. Acum nu se simţea doar ca o proastă, ci şi ca o laşă.

Se apropie cu paşi fermi de masă, dar avu grijă ca aceasta să rămână între ei.

— Măgar încrezut! N-am flirtat nicio clipă. Bărbaţii nu sunt atât de importanţi pentru mine.

— Îi făceai ochi dulci lui Gavin şi să nu crezi că n-am văzut cum cochetai cu soldaţii ăia azi-dimineaţă. Ai grijă, Mahri. Te joci cu focul. Şi, că tot veni vorba, lasă-l pe frate-meu în pace.

— Gavin? Îţi stă mintea numai la prostii! Sporovăiam cu el ca să treacă timpul. E invalid. Am vrut să-l ajut – asta-i tot.

— Îi făceai ochi dulci. Încearcă asta cu cine nu trebuie şi vei sfârşi cu fustele ridicate.

Vreme de o clipă, Mahri rămase fără grai, luată prin surprindere de cuvintele grosolane, apoi se aplecă de parcă s-ar fi pregătit să se repeadă la el.

— Unde ţi-ai deprins manierele? În casele de toleranţă de pe docurile din Londra, fără îndoială.

— Cred că mă confunzi cu Thomas Gordon, rânji el. Zâmbetul îi dispăru, iar vocea i se ridică o idee: Fii atentă ce-ţi spun! Încetează cu flirtatul, sau vei avea parte de consecinţe neplăcute.

Ea scoate un pufnet dispreţuitor.

— Ştiu cum să-mi port de grijă, după cum ar trebui să-ţi fi dat seama.

Alex se mişcă atât de repede, încât o prinse cu garda jos. Într-o clipită, ocolise masa şi o înşfăcase de braţe. Mahri se încordă, aşteptându-se să fie zgâlţâită. În loc de asta, el o strânse la piept şi îi acoperi buzele cu un sărut apăsat. Era atât de apăsat, încât o duru. Era atât de apăsat,

încât uită că avea lingura de lemn în mână, aşa că o lăsă să-i scape dintre degete, iar aceasta căzu cu zgomot pe podeaua din piatră. Era atât de apăsat, încât uită să respire.

El se îndepărtă puţin, scoase un murmur încrâncenat, apoi o sărută iarăşi şi iarăşi, de data asta nişte sărutări dulci ca o şoaptă, care o derutară şi mai tare. Încetă să se mai opună. Pe măsură ce sărutările continuau, toate frustrările şi furia dispărură ca prin farmec. Abia conştientă de ce făcea, se ridică pe vârfuri şi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

Când limba lui îi intră în gură, se gândi că avea să leşine de plăcere. Căldura i se întinse de la buze la coapse şi până în vârful degetelor de la picioare, apoi i se prelinse pe şira spinării, topind-o de parcă ar fi fost o păpuşă de ceară.

Pe neaşteptate, se desprinse de ea la fel de brusc cum o înşfăcase. Întors cu spatele, cu umerii aplecaţi, încercă să-şi recapete suflul.

— Îmi cer scuze, spuse el în cele din urmă, fără s-o privească. Vina este a mea, nu a ta. N-o să se mai întâmple.

Lui Mahri îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama că fusese respinsă, că sărutările care fuseseră pentru ea o experienţă fenomenală reprezentaseră pentru el doar o eroare de judecată. Buzele încă îi ardeau, respiraţia îi era neregulată, iar picioarele refuzau să asculte comanda creierului. Trebui să se sprijine de masă pentru a se susţine.

În ce hal se făcuse de râs! Dar dacă ea era o proastă, el era un ticălos.

— A, Dugald, rosti ticălosul, mi s-a părut că-ţi aud paşii.

Privirea ei se îndreptă rapid spre uşă. Dugald se afla în prag, uitându-se suspicios de la unul la celălalt. Oare de

când îi privea? Pentru a-şi camufla confuzia, ridică lingura de lemn şi o şterse cu o cârpă de vase.

Ticălosul nu era absolut deloc stânjenit de prezenţa pândarului. De fapt, părea uşurat să-l vadă. Adresându-i un rânjet ca între bărbaţi, îi spuse:

— Ţine-ţi puiul în lesă, Dugald, fiindcă, dacă mă mai provoacă o dată, s-ar putea să fiu tentat să-l pun pe genunchi şi să-i tăbăcesc fundul.

Suspiciunea de pe chipul lui Dugald dispăru instantaneu. Zâmbind trist, se îndreptă spre chiuvetă şi îşi turnă o cană cu apă. Până să termine de băut, Alex plecase la treaba lui.

Clătinând din cap şi uitându-se pieziş la ea, Dugald îi spuse:

— Fetiţo, fetiţo, ce trăsnaie ai mai pus la cale?

— Niciuna! N-am făcut nimic. A fost o neînţelegere, asta-i tot. De ce îi ţii partea?

Dugald scosese o batistă şi îşi ştergea sudoarea de pe frunte.

— Nu ţin partea nimănui, zise el. Am destulă minte ca să nu mă bag între un bărbat şi femeia lui.

Mahri nu avea răbdare cu acest soi de conversaţie şi nici nu dorea s-o prelungească.

— Dugald, rosti ea privindu-l rugător, trebuie să plecăm de-aici. Nimic nu ne opreşte să plecăm, nu?

— Hepburn ne va opri, replică el încruntat. Când ea dădu să protesteze, plescăi din limbă: Mahri, Mahri, nu avem destui duşmani şi fără să atragem mânia lui Hepburn asupra capetelor noastre? Ai răbdare, el îţi vrea binele, iar lucrurile s-au schimbat. Pădurea şi dealurile sunt pline de soldaţi. Noi suntem doar doi. Hepburn ar fi un tovarăş bun într-o luptă.

— O luptă? Pronunţă cuvântul de parcă ar fi fost o blasfemie. Eu nu vreau să lupt. Vreau să fug. Vreau să scap. Suntem prizonieri, nu-ţi dai seama de asta? Cine ştie

ce planuri are Hepburn cu noi?

Dugald o privi gânditor câteva clipe bune.

— O să stau de vorbă cu Hepburn, acceptă el, şi asta fu tot ce zise.

*

Neexistând slugi care să-i servească, mâncară la masa din bucătărie, cu excepţia lui Dugald, care stătea mereu primul de pază. Mahri n-ar fi trebuit să-şi facă griji în privinţa situaţiei dintre ea şi Alex. Erau destui oameni acolo care să acopere orice pauză în conversaţie, iar Alex nu-şi pierdu vremea cu discuţii inutile, ci începu să le chestioneze pe Juliet şi pe mama ei despre vizita la doamna Dickens, după ce apucaseră să ia doar câteva îmbucături din plăcinta cu legume.

La un moment dat, răspunzând unei întrebări puse de Gavin, Juliet spuse:

— Gavin, localnicii te cunosc prea bine pentru a crede că tu l-ai ucis pe domnul Dickens. Îi zâmbi scurt lui Alex: Din fericire, pe tine nu te cunosc, aşa că nimeni nu s-a grăbit să-ţi ia apărarea. Cu toate astea, domnul Stevenson de la bancă mi-a şoptit la ureche că toată lumea din Ballater e de părere că asta-i încă una din tâmpeniile colonelului Foster şi că afacerea se va lămuri repede.

— Este mai mult decât o tâmpenie, este o conspiraţie, o corectă Gavin. Foster are martori. Cine sunt aceştia? Asta aş vrea să ştiu.

Mahri fu şocată de oboseala care se citea pe chipul lui, cu toate că se odihnise aproape întreaga zi. Nu-l vedea călărind sau străbătând pe jos landa pentru a se pune la adăpost. Nu era de mirare că fratele lui nu se grăbea să plece. Gavin avea nevoie de timp pentru a se vindeca, însă tocmai timpul le lipsea. De ceva era sigură: Alex nu avea să plece fără Gavin. Acesta era un lucru pe care îl aflase

despre Hepburn. Le era loial prietenilor. Gavin îi era atât prieten, cât şi frate. Norocosul!

Conversaţia se îndreptase spre colonelul Foster, care şi el venise la doamna Dickens pentru a-i prezenta condoleanţe.

— L-am întrebat pe colonelul Foster despre martori, însă el s-a mulţumit să zâmbească superior şi să spună că totul va fi dezvăluit la vremea potrivită, povesti Juliet.

— Nu e un om prea plăcut, interveni doamna Cardno. Este atât de plin de sine!

— Mamă, eşti prea amabilă. E un cur de cal – am învăţat asta de la Dugald.

După ce râsetele se stinseră, Alex întrebă:

— Ce altceva a mai spus colonelul Foster?

— I-a spus doamnei Dickens că a aranjat ca o gardă de onoare să fie prezentă la înmormântarea soţului ei, şi că acesta va fi sub comanda lui, relată Juliet. A fost jenant – arăta de parcă se aştepta să aplaudăm cu toţii.

— O gardă de onoare? răbufni Gavin. Şi cum rămâne cu castelul? O lasă pe regină expusă unui atac? E un castel mare care trebuie păzit.

Cei doi fraţi schimbară o privire complice. Toată lumea trăia cu impresia că asupra reginei se comisese un atentat şi nu se aflase nimic despre dublura ei, iar Alex dorea ca lucrurile să rămână aşa. Astfel se decisese la Whitehall încă înainte ca atacul să aibă loc. Atâta vreme cât membrii societăţii Demos credeau că regina se mai afla la Balmoral, suverana era în siguranţă.

— Adevărat, replică Juliet, dar, din moment ce colonelul crede că voi sunteţi vinovaţii şi că acum fugiţi de lege, nutreşte probabil impresia că nu are de ce să se teamă.

— S-a spus ceva despre mine sau despre Dugald? Se amestecă Mahri în discuţie. Ne vânează şi pe noi colonelul?

— Nu în mod specific. După o clipă de gândire, Juliet

adăugă: Ei ştiu că o fată şi un bărbat i-au ajutat pe Gavin şi pe Alex să evadeze din castel, însă nu au mai multe informaţii.

— O fată?

În acel moment îşi aminti că îl păcălise pe temnicer prefăcându-se că era una dintre servitoare. Ar mai fi putut să păcălească autorităţile o scurtă vreme, dar nu de ele se temea cel mai tare.

Privirea lui Juliet zăbovi asupra lui Gavin.

— Nu arăţi deloc bine. În vocea ei se desluşi o urmă de enervare. Ar trebui să fii în pat. Se întoarse către Alex: Chiar ar trebui să-l vadă un doctor.

Gavin pufni zeflemitor.

— Nu te mai agita, femeie! N-am nevoie să fiu dădăcit. Tot ce-mi trebuie este o porţie de whisky care să-mi uşureze durerea.

Sprâncenele lui Juliet se ridicară.

— Ce s-a întâmplat cu supremaţia minţii asupra materiei? Ai zis că…

— Ştiu ce-am zis. Am fost distras, atâta tot.

Tânăra femeie murmură ceva ca pentru sine, însă toată lumea auzi:

— Cur de cal!

Buzele strânse ale lui Gavin se arcuiră treptat. În cele din urmă, izbucni în râs.

— Ai marcat de data asta, Juliet, dar îmi voi lua revanşa.

— Şi Henry Steele a fost acolo, interveni doamna Cardno cu un zâmbet ironic. E aşa un gentleman şi atât de înţelegător faţă de slăbiciunile unei femei în vârstă! Să ştii că e tot burlac. Vreo fată norocoasă o să pună mâna pe el cât de curând.

— Cine este domnul Steele? se interesă Mahri.

— O, este proprietarul domeniului aflat pe malul celălalt al râului, replică doamna Cardno aruncându-i o

privire piezişă fiicei sale, care stătea cu nasul în farfurie. Sunt foarte sigură că Dugald a lucrat pentru el la un moment dat. Şi-a transformat casa în hotel.

— Mamă! se răsti Juliet. N-o fi domnul Steele un cur de cal, însă caracterului său îi lipseşte ceva extrem de important.

— Da, răspunse mama ei pe un ton placid, cred că ai dreptate. Este uman, nu-i aşa? Şi are scăpări ca noi toţi.

Mahri privi rapid expresiile de pe chipurile celor din jur. Nimeni nu era stingherit şau ofensat. Cu toţii păreau să considere amuzante persiflările celor două. Ea nu era sigură că se simţea amuzată. Pentru o fracţiune de secundă, i se păru că desluşea un licăr de durere în ochii lui Juliet.

Zâmbetele păliră şi se reveni la problema curentă.

— Vă mai amintiţi ceva? întrebă Alex. Orice?

— Spune-i despre trenuri, zise doamna Cardno.

— Circulă din nou, anunţă Juliet. Au îndepărtat copacii şi resturile aduse de inundaţie pe şine, aşa că nu mai suntem complet izolaţi de lume.

— Eşti sigură că trenurile circulă? insistă Alex.

— O, da. Am văzut trenul de Aberdeen. Când am plecat de la locuinţa doamnei Dickens, i-am auzit fluieratul. A fost mare entuziasm în sat. Oamenii ieşeau din case şi se îndreptau spre Piaţa Gării. Eu şi mama am făcut la fel. Când pasagerii au coborât, toată lumea a izbucnit în urale.

— Existau străini printre pasageri?

— N-am băgat de seamă. De ce întrebi?

Alex ridică din umeri.

— Speram să fie cineva din Aberdeen care să preia sarcinile şefului meu, măcar ca măsură temporară, dar presupun că vestea despre atacul asupra reginei nu a ajuns la ei încă.

Mahri nu auzi următoarele replici. Se gândea că tatăl ei se aşteptase ca ea să se fi aflat în acel tren, dacă nu în ultimul tren de dinainte de inundaţie.

Era speriată, dar un alt sentiment începea s-o cuprindă. O furie amară clocotea la foc mic. Tatăl ei o înşelase, se folosise de ea şi abuzase de încrederea ei. O luase pe căi greşite, dar nu avea să recunoască niciodată acest lucru.

Alex îşi împinse scaunul îndărăt şi se ridică.

— Mă duc să-l înlocuiesc pe Dugald, ca să se poată bucura şi el de această cină gustoasă înainte ca frate-meu să înfulece tot.

Toată lumea râse şi o felicită pe Mahri pentru talentul ei la gătit. Până să intre Dugald în bucătărie, mâncarea se răcise, iar Mahri se întrebă ce avuseseră de vorbit el şi Alex atâta vreme.

*

John Murray îşi sprijini un umăr de rama ferestrei şi se uită la angajatorul său. Profesorul şedea la birou, nemişcat ca o statuie şi cu ochii închişi. Numai mâinile lui, atât de strâns încleştate, încât încheieturile i se albiseră, îi trădau starea de spirit. Profesorul era frământat de o emoţie puternică. Furie? Teamă?

Îşi scoase ochelarii şi îşi apăsă cu două degete la rădăcina nasului.

— Nu se afla în tren, spuse el încet, apoi cu asprime: Ar fi trebuit să sosească acum patru zile, înainte de inundaţie.

Murray nu răspunse. Se gândea că în alte vremuri, ca aducător de veşti proaste, ar fi fost omorât pe loc.

— Serveşte-te cu un pahar de whisky şi adu-mi şi mie unul, zise profesorul arătând spre bufet. Unul mare.

Murray se supuse. Avea vreo patruzeci de ani, nu era nici înalt, nici frumos, dar, la fel ca mulţi membri ai grupării Demos, fusese în armată, cu toate că lucrase mai mult în spionaj.

Nu făcea parte din grupul de la universitate. Nu avea bani şi nici nu credea în cauză. Accepta să fie angajat de cel care plătea mai bine, câte un contract pe rând. Iar asta îl făcea să fie străin de anturajul profesorului. Pe Murray nu-l deranja. Banii erau bani.

— Este o turnătoare, mormăi profesorul. Propria mea fiică, întrucât Murray sorbi din whisky fără un cuvânt, urmă: Toate piesele se aşază la locul lor. A existat o femeie implicată în incidentul de la castel. L-a împuşcat pe Ramsey în mână. Dickens i-a spus că ei ştiau de complotul care urmărea asasinarea reginei. Fraţii Hepburn au fost arestaţi, dar au evadat cu ajutorul unui bărbat şi al unei femei. Profesorul zâmbi slab. Dacă nu a fost Mahri, înseamnă fie că a suferit răni grave, fie şi-a pierdut viaţa.

Murray cunoştea valoarea tăcerii, aşa că îşi ţinu gura. Totuşi, văzând că tăcerea se prelungea prea mult, iar bărbatul mai în vârstă părea să fi uitat de prezenţa lui, spuse într-un târziu:

— Ce vreţi să fac?

Profesorul bătu darabana pe suprafaţa biroului.

— Găseşte-o şi adu-o la mine. Există un bărbat pe nume Dugald, e vânător de cerbi. Dacă Mahri e în zonă, atunci este cu el.

— Cum e cu fraţii pe care i-a ajutat să evadeze din temniţă?

— Dacă îi găsim pe ei, o găsim şi pe ea. Lăsându-se pe spate, profesorul îl instrui: Ai contacte. Foloseşte-le.

— O să am nevoie de mai mulţi bani.

— O să am grijă să-i capeţi. Dar, ţine minte, nu vreau ca ea să fie rănită. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu ceilalţi.

După ce rămase singur, profesorul se ridică şi dădu ocol încăperii. Încerca întotdeauna să pară calm şi stăpân pe situaţie. Rolul profesorului distrat îi servise de minune. Însă această trădare nu numai că îl îndurera profund, dar îl şi îngrozea. Ea ştia prea multe. Putea pune întreaga

misiune în pericol, şi asta nu era totul.

Cât de multe ştia şi cui îi spusese ce ştia? Ce făcuse cu documentele pe care ar fi trebuit să i le aducă?

Şi, pentru ca totul să fie şi mai rău, ce măsuri putea el să ia împotriva propriei fiice?

Capitolul 12

— Se pare că jumătate din garnizoană este la înmormântarea domnului Dickens, remarcă Dugald.

— Cu atât mai bine pentru noi, mormăi Alex.

Stăteau ghemuiţi printre brazii de pe dealul din spatele castelului, având o vedere perfectă asupra podului care lega reşedinţa de vară a reginei cu drumul spre Ballater. Soldaţii călărind, cu tunicile lor în verde şi auriu şi beretele împodobite, alcătuiau un tablou impresionant. Fireşte, în fruntea lor călărea colonelul Foster în uniformă de gală.

— Nu-mi place că am venit aici în plină zi, oftă Dugald.

— Ai încredere în mine, cu Foster şi jumătate de garnizoană plecaţi, treaba noastră va fi mai uşoară. N-am întâlnit niciun soldat pe drum încoace, nu-i aşa? Când Dugald scoase un mârâit neîncrezător, Alex continuă: Ştiu că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta. Cunoşti această vale şi pădurea ca pe propriul buzunar.

— Nu de asta îmi pasă, ci de planul ăsta al dumitale. Este o prostie.

Alex începea să-şi piardă răbdarea.

— Este riscant, însă n-am de ales. Gavin nu se

întremează, ci dimpotrivă, starea i se înrăutăţeşte.

Ce îl îngrijora nu erau coastele fratelui său, ci împuşcătura nefericită pe care o încasase în coapsă, aproape de articulaţia gambei. În fiecare seară şi dimineaţă, Alex îi schimba pansamentul, însă rana părea să arate tot mai rău. Se întreba dacă nu cumva glonţul se fragmentase, iar în jurul lui se forma o infecţie. Gavin trebuia să fie văzut de un doctor.

În Deeside erau câţiva medici, dar Alex nu se îndoia că aceştia n-ar fi ridicat un deget ca să-l ajute pe bărbatul acuzat că încercase s-o ucidă pe regină. După ce îşi cântărise opţiunile, decisese că lucrul cel mai bun de făcut era să-l ducă pe Gavin la Aberdeen, unde aveau prieteni. Nu era sigur să călătorească pe drum, iar rănitul nu era în stare să fugă de eventualii urmăritori, astfel că Alex se hotărâse să-l ducă de-acolo cu trenul.

Nu era imposibil. Avea un prieten la castel care putea aranja asta, dacă reuşea să-l convingă.

— Pe prietenul ăsta al dumitale, Miller, de cât timp îl cunoşti? se interesă Dugald.

— Ne-am cunoscut la universitate. Mungo era obsedat de clubul de teatru. El a regizat toate spectacolele noastre. N-a fost nicio mirare că şi-a ales o carieră în acest domeniu.

— Aşa că el a jucat rolul reginei în seara recepţiei.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

— Şi a păcălit pe toată lumea. Fiindcă Dugald murmura ceva în barbă, Alex rosti cu asprime: Sper că îţi vei ţine promisiunea. Nu ai voie să spui nimănui, nici măcar lui Mahri.

— Atunci, de ce mi-ai zis?

— În caz că mi se întâmplă ceva. Strângându-l de umăr, Alex spuse pe un ton ferm: Va trebui să-mi iei locul. Să ai grijă de ceilalţi. Nimeni altcineva n-o poate face. Ştii asta, nu-i aşa?

Porniră încet mai departe. După o vreme, Dugald

bombăni:

— O voi face oricum, dar, dacă vrei o promisiune, o ai.

— Mulţumesc.

— Mă rog doar să nu fii recunoscut de careva.

— În deghizarea asta? Nu arăt ca un pădurar?

Privirea lui Dugald îl măsură de la pantalonii din tartan la tolba ponosită din piele şi cizmele scâlciate. Când Alex ridică toporul pe care îl ţinea în mână, pândarul rânji:

— Cu blana aia pe faţă, propria mamă nu te-ar recunoaşte.

— Asta-i şi ideea. Acum, hai să ne vedem de drum.

Coborâră spre râu menţinându-se la adăpostul copacilor. Alex chiar credea ce-i spusese lui Dugald. Dacă se întâmpla ceva rău, unul dintre ei trebuia să preia conducerea şi să ducă lucrurile la bun sfârşit, iar el nu se putea baza decât pe Dugald. Lui Mahri era posibil să nu-i placă felul în care se înclinase balanţa, însă nu avea să plece fără bătrânul scoţian. Între timp, era foarte ocupată cu gătitul şi îngrijirea bolnavului. Bine măcar că Gavin nu era în stare să-şi exercite farmecul frivol asupra ei.

Simţi cum se crispează în sinea lui. De parcă era în măsură să-şi critice fratele. Gavin era cinstit. El le iubea pe toate femeile, în vreme ce Alex se năpustise asupra lui Mahri şi se folosise de ea de parcă ar fi fost o stricată – el, Alex Hepburn, care fusese educat să respecte sexul frumos. Şi cumplit era că abia aştepta s-o facă din nou.

„La naiba!” îşi simţi bărbăţia întărindu-i-se. „Uit-o! Concentrează-te asupra motivului pentru care ai venit aici!”

— O să meargă, zise Dugald.

Ieşiră din pădure, fiind vizibili de la castel şi de către soldaţii care stăteau de pază.

— Atunci, hai să-i dăm drumul! spuse Alex, ridicând toporul şi lovind cu putere trunchiul unui plop bolnav.

Doborâseră doi copaci înainte ca unul dintre soldaţi să vină să vadă despre ce era vorba. Nu-i dădură atenţie, ci îşi

văzură de treabă.

După câteva clipe, soldatul spuse:

— Nimeni nu mi-a zis că aceşti copaci urmează să fie tăiaţi astăzi.

— Nu ştiu nimic despre asta, răspunse Alex. Îşi şterse fruntea cu mâneca, dar abia dacă îi aruncă soldatului o privire. Unul dintre îngrijitorii domeniului ne-a angajat, însă i-am uitat numele.

Oşteanul îl privi cu ochii mijiţi pe Dugald.

— Nu te cunosc de undeva? Nu eşti vânător de cerbi?

— Ba da, sunt, dar acum nu e sezon de vânătoare, iar un om trebuie să câştige câţiva şilingi de unde poate.

— Ce-i în neregulă cu pomii ăştia? Se încruntă soldatul.

— Gândaci de plop. Dacă nu-i tăiem, gândacii se vor răspândi şi vor distruge toţi plopii de pe domeniu. Regina ţine foarte mult la plopii ei.

Soldatul se uită la copac, apoi la Dugald.

— Ei bine, nu pierdeţi timpul. Vedeţi-vă de treabă, zise el, după care se îndreptă spre postul său.

— Gândaci de plop? Întrebă Alex.

Amândoi chicotiră.

*

Se îndreptară spre mica rotondă de piatră de la marginea grădinilor aflate în dreptul sălii de bal. Ajunşi acolo, se retraseră în tufişuri, dar fără să se ferească. Pentru oricare privitor, voiau să dea impresia că n-aveau nimic de ascuns. Rotonda avea o singură intrare care dădea spre castel, însă pereţii nu erau mai înalţi de mijlocul unui om. Îşi lăsară topoarele într-un boschet, dar îşi păstrară tolbele şi săriră peste zidul din spate.

Alex scotoci în tolbă şi îşi scoase ceasul.

— Nu mai avem mult de aşteptat, vreo cinci minute,

poate zece. Mungo e un om care îşi respectă obiceiurile. Nu poate să reziste fără ţigări mai mult de o oră. Măcar să ne simţim bine cât îl aşteptăm.

Dugald vârî mâna în tolbă şi scoase un sendviş cu brânză şi murături. Îl clefăi fără să-i simtă cu adevărat gustul. Se gândea la povestea absurdă pe care i-o spusese Hepburn seara trecută, când făcuse primul de pază. Că regina nu era de fapt regina, ci o dublură. Gentlemanul care juca rolul ei era domnul Miller, pe care Hepburn îl cunoştea de la universitate şi care ulterior devenise agent. Regina adevărată nu părăsise nicio clipă castelul Windsor şi tot acolo se afla şi acum, sau acolo trebuia să fie dacă Serviciile Secrete îşi făceau meseria.

Prin urmare, fără s-o ştie, soldaţii nu păzeau pe nimeni. Domnul Miller mai juca un rol – pe al secretarului particular al Maiestăţii Sale –, şi nimănui nu i se îngăduia accesul la regină fără acceptul său, cu excepţia celor care ştiau ce se petrecea, cum era colonelul Foster.

Înghiţi o îmbucătură din sendviş şi se interesă pe un ton sumbru:

— Şi care-i rostul acestei aiureli elaborate? De ce să nu ştie toată lumea că regina e bine-mersi la Windsor?

— Gândeşte-te ce s-ar întâmpla. Vulturii s-ar putea să aterizeze la Windsor şi să încerce din nou.

Dugald scoase una din mormăielile lui neinteligibile. Se gândea la Mahri şi la felul cum încercase ea s-o salveze pe regină. Avea să fie distrusă când afla că totul fusese inutil. El nu-i putea spune. Îi dăduse lui Hepburn cuvântul său.

Zgomotul unor paşi care se apropiau de rotondă îi avertiză de apropierea cuiva.

Bărbatul care intră suflă un nor de fum. Păru surprins, dar nu deranjat să vadă doi lucrători în micul lui sanctuar. După părerea lui Dugald, Mungo Miller nu avea în comun cu regina decât statura măruntă şi oasele delicate.

— N-aveţi ce căuta aici, dar nu mă deranjează, doar dacă nu vă deranjează pe voi că fumez, le spuse Miller. Regina detestă asta, şi cel care e prins fumând în interiorul castelului riscă să fie concediat pe loc.

Alex se ridică în picioare. Cu o voce elevată, în contrast cu hainele pe care le purta, rosti:

— Deci tot mai continuaţi şarada asta, prefăcându-vă că regina e la castel?

Miller se holbă la el cu gura căscată.

— Alex? Tu eşti?

— Chiar eu.

Celălalt bărbat se uită repede peste umăr, către castel.

— Eşti nebun c-ai venit aici. Nu ştii că Foster e însetat de sângele tău?

— Aşa se pare. Stai jos şi savurează-ţi ţigara.

— Ai fost mereu un tip rece.

Miller se aşeză pe banca din piatră şi trase repede din ţigară de câteva ori. Dugald îşi dădu seama că omul avea nervii întinşi la maximum. La naiba, şi el se simţea la fel şi îşi dori să-şi fi adus pipa, chiar şi numai pentru a o roade. Hepburn, pe de altă parte, părea relaxat.

— Acesta este ghidul meu şi am totală încredere în el, zise Alex fără să şovăie.

— Deci aşa stau lucrurile, zâmbi Miller uitându-se la Dugald. Bună ziua, domnule Necunoscut! Trase adânc aer în piept. Pentru a-ţi răspunde la întrebare, află că nu pot să plec nici dacă aş vrea. Ştii asta. Numai grangurii de la Whitehall pot decide încheierea acestei operaţiuni şi, din câte am auzit, vor să aşteptăm până când se consultă cu ministrul. Asta, desigur, se întâmpla înainte să cadă liniile telegrafice. Trase din nou din ţigară şi expiră fumul. Bine, Alex. Ce doreşti? Ştiu că n-ai venit aici ca să mă întrebi de sănătate.

— Asta îmi place la tine, râse Alex. Nicio întrebare

despre vinovăţia sau nevinovăţia mea. Cuvântul meu ţi-a fost suficient întotdeauna.

— S-ar putea să nu-l cunosc pe fratele tău, însă nu pot crede că a făcut parte din conspiraţia care urmărea uciderea reginei şi nici că l-a omorât pe Dickens. Nu, şi nici pe tine nu te văd fiindu-i complice şi ascunzându-l, în condiţiile în care totuşi ar fi făcut-o.

— Foster are martori care afirmă că sunt amestecat până în gât.

— Rândaşi, pufni Miller, iar tot ce spun ei este că tu şi fratele tău aţi cerut doi cai la puţin timp după ce s-a dezlănţuit iadul în sala de bal. Fireşte că nu te-ai întors imediat. Cu toate astea, Foster s-a grăbit să tragă concluzii. Ar fi trebuit să aştepte până când avea toate informaţiile. Se uită cu ochii îngustaţi la Alex. De ce nu te-ai întors imediat?

— E o poveste lungă, de care n-avem timp acum. Să revenim la tine. Am nevoie să mă ajuţi.

— Asta era clar, fiindcă altfel nu te-ai afla aici.

— În primul rând, am nevoie de un cuţitaş de deschis scrisori, dar nu oricare. Va trebui să deschizi cutia cu probe şi să-l iei.

Urmă o tăcere lungă.

— Ai spus „în primul rând”. Ce altceva mai vrei?

— Două uniforme ale gărzilor reginei şi o scrisoare cu antet oficial care că ne asigure libera trecere.

— Ai mare curaj, trebuie să recunosc!

— O s-o faci?

— De ce nu? râse Miller. Mă plictisesc de moarte aici, fără să am nimic de făcut. Acum, dă-i drumul. Spune-mi despre ce e vorba.

*

În clipa în care atinse cuţitaşul de scrisori, simţi

senzaţia familiară. Dar imaginea amicului său fu cea care îi apăru în minte: Miller încântat ca un şcolar care face o poznă deschizând cutia cu probe. Alex nu se putu abţine să nu zâmbească. Miller fusese întotdeauna gata să facă o trăsnaie, chiar şi la universitate. Crezu că înţelegea. Miller era ultima persoană care atinsese cuţitaşul.

Alungă viziunea şi se concentră asupra persoanei dorite: ucigaşul lui Dickens. Lumea dispăru din jurul lui şi o imagine i se formă în minte, neclară, dar limpezindu-se treptat. Îl văzu pe Dickens lângă uşă şi sclipirea lamei cuţitului când Ramsey îl înfipse în spatele agentului. Ştia că era Ramsey deoarece se afla în mintea criminalului. Cu inima bubuind. Cu respiraţia anevoioasă. Panicat. Unde se afla Murray? Ce avea să spună profesorul…?

— Ce-ai văzut, flăcăule?

Viziunea se dezintegră, iar Alex clipi rapid. Expresia de pe chipul lui Dugald era un amestec ciudat de perplexitate şi alarmare. Se aflau într-o poiană pe drumul spre casă, iar el nu rezistase ispitei de a strânge în palmă cuţitaşul care îl ucisese pe Dickens.

— Cine este profesorul? vru el să ştie.

Expresia de pe chipul lui Dugald deveni instantaneu precaută.

— Profesorul? Care profesor?

— Asta te întreb eu pe tine.

— Ei bine, întrebi pe cine nu trebuie. Ce să ştie un vânător de cerbi despre profesori? De ce pierzi vremea când ar trebui să ne ducem acasă?

Dugald nu aşteptă să vadă dacă Alex îl urma sau nu, ci intră în pădurea reginei de parcă îi cunoştea fiecare centimetru pătrat, şi probabil că exact aşa era. Alex privi îndărăt. Lăsaseră totul de parcă ar fi fost nişte pădurari experimentaţi: trei copaci cu trunchiurile şi crengile aranjate pentru a fi urcate în căruţe. Probabil că administratorul domeniului o să se scarpine în cap

întrebându-se cine ordonase treaba, dar n-avea să-şi piardă somnul din pricina asta.

Îl ajunse rapid pe Dugald din urmă.

— N-o ajuţi pe Mahri având secrete faţă de mine. Probabil ţi-ai dat seama că sunt de partea ei. Ştii cine este profesorul, nu-i aşa?

— N-o s-o trădez pe fată, şi atât îţi spun despre asta, declară ritos Dugald fără să se oprească din mers.

Alex recunoştea un zid de piatră când dădea de el.

*

Mai târziu în acea seară, John Murray se afla la Black Sheep, o cârciumă situată la vreo cinci kilometri vest de Ballater. Din ajun se oprise la fiecare han din regiune, căutând informaţii despre fiica profesorului, şi începea să capete o repulsie profundă faţă de berea locală pe care se simţea obligat s-o bea, însă un bărbat fără un pahar în mână într-o cârciumă ar fi arătat ca un şoim printre porumbei, iar Murray nu voia să facă notă discordantă.

Când era întrebat, îşi explica prezenţa spunând că spera să-şi găsească de lucru la calea ferată, dar era silit să aştepte din cauza inundaţiei. Nu pomenea de fată, deoarece ştia că, dacă îl găsea pe Dugald sau pe fraţii Hepburn, cu siguranţă avea s-o dibuiască şi pe ea. În afară de asta, ultimul lucru pe care profesorul şi-l dorea era să atragă atenţia asupra ei. Dacă şi când era găsită, o să se ocupe de ea în particular.

Se gândise mult la legătura dintre fată şi fraţii Hepburn. La fel ca profesorul, şi el era convins că ea era femeia care îi ajutase să evadeze. De unde îi cunoştea? Era Hepburn contactul ei din Balmoral? Părea mai plauzibil.

Deocamdată renunţase să-l mai caute pe vânătorul de cerbi. Nimeni nu ştia unde locuia – presupunând că avea un domiciliu stabil – şi nici nu-şi aminteau când îl văzuseră

ultima oară. În lunile de vară îşi lua uneori slujbe ciudate, dar când începea sezonul de vânătoare era foarte solicitat şi făcea bani mai mult decât suficienţi ca să-i ajungă până în sezonul următor.

Zăbovea asupra unei halbe de bere la tejghea, gândindu-se că mulţimea era mai tăcută decât de obicei, probabil din cauza înmormântării de mai devreme. Părea că majoritatea clienţilor participaseră la funeraliile lui Dickens şi încă jeleau dispariţia unui om pe care îl respectaseră, dar şi modul brutal în care viaţa îi fusese curmată.

— O poveste tristă, comentă Murray adresându-se bărbatului de lângă el. Descoperise că remarcile generale îi erau mai utile decât întrebările precise atunci când încerca să obţină informaţii de la persoane care nu bănuiau nimic.

— Tristă, spuneţi? Rosti vecinul său. E tragică. Dickens trebuia să iasă la pensie înainte de Crăciun. Noi n-am mai pomenit aşa ceva în Deeside. Ascultaţi ce vă zic, englezii se află în spatele poveştii ăsteia.

Clientul aflat în partea cealaltă a lui Murray scoase un sunet gutural. Semăna remarcabil de mult cu primul: roşcovan şi solid. Ar fi putut fi fraţi.

Primul bărbat se simţi ofensat.

— Da' teoria ta care-i, Tam o'Shanter[6]?

— Tam Shackleton e numele meu, după cum foarte bine ştii! E limpede ce s-a întâmplat, nu? Dickens a fost înjunghiat în spate. El era un om prudent. N-ar fi lăsat niciodată un englez să se apropie dacă nu-i era prieten.

„Dacă ai şti", gândi Murray. De atât era nevoie, de o mică neatenţie, şi jocul se sfârşea, iar asta li se putea întâmpla şi celor mai buni. Când Dickens îi întorsese spatele lui Ramsey, el nu pricepuse că avea de-a face cu un fanatic. Un fanatic nu se gândea la consecinţe, ci ataca oricum.

Primul bărbat spuse:

---

6 Beretă scoţiană (cu pompon) (n.tr.)

— Tipul ăsta, Hepburn, e mai mult englez decât scoţian, nu-i aşa? Era prietenul lui Dickens. Cel puţin, aşa se pretindea. Veneau pe-aici câteodată. Nu mi-a plăcut niciodată de el.

— Nici mie, zise tovarăşul său. Nu era sociabil, nu ca tipul celălalt care venea uneori cu ei.

— Te referi la ăla care fuma ca un turc? Secretarul reginei?

— Da. Îşi spune Mungo Miller, dar eu tot aş zice că e mai mult englez decât scoţian. E destul să-l auzi vorbind.

„Sfinte Iisuse!” Ţărănoii ăştia păreau la fel de nebuni ca profesorul şi discipolii săi. Nu era de mirare că Scoţia reprezenta un focar de spirite aprinse. Însă asta nu-l deranja, nu când serviciile sale aveau căutare.

Se lăsă tăcerea în timp ce ambii gentlemeni sorbiră câte o gură zdravănă de bere. „Băutură de muieri”, gândi Murray, dar reuşi să înghită şi el încă o duşcă, numai ca să pară sociabil. Însă el nu era un animal social. Sentimentele nu aveau nicio legătură cu felul în care îşi trăia el viaţa. Şi nu era alegerea lui. Se născuse lipsit de sentimente. Nu le ura şi nici nu-i displăceau ţintele sale. Nu ţinea niciodată partea unuia sau altuia. Cine îl plătea îi era stăpân – pentru scurtă vreme.

Temperatura conversaţiei scăzuse; Shackleton rosti pe un ton încrezător:

— Nu m-ar surprinde dacă secretarul reginei i-ar ascunde pe fraţii Hepburn în pădure.

— Ce te face să zici asta, Tam?

Vocea lui Shackleton deveni o şoaptă:

— Cine altcineva l-ar ascunde pe Hepburn? Miller este singurul prieten pe care îl are.

— Cred că tipul a plecat de mult de-aici.

Temperatura creştea din nou.

— Ei, nu zău, asta crezi? Atunci, spune-mi: De ce se furişează secretarul reginei afară din clădire, la orice oră

din zi şi din noapte? Ai? Jack al meu lucrează la castel şi l-a văzut cu ochii lui. Pe ploaie sau pe soare, domnul secretar al reginei se strecoară printre tufişuri.

Celălalt bărbat râse batjocoritor.

— Iese ca să fumeze! Credeam că toată lumea ştie asta. Iar tu exagerezi. Nu se furişează printre tufişuri. Există un mic adăpost de piatră lângă zidul castelului. Acolo se duce. Şi nici nu este singurul.

Îşi goli halba şi o trânti pe tejgheaua barului. Shackleton făcu acelaşi lucru. Se uitară urât unul la altul. Murray avea senzaţia acută că era pe cale să descopere ceva. Nu dorea ca discuţia să se încheie sau să se transforme într-o ceartă, însă nici nu voia să pară prea nerăbdător ori prea curios. Străinii băgăcioşi erau adesea priviţi cu suspiciune în satele mici.

— Daţi-mi voie să vă ofer câte o băutură, spuse el.

Shackleton îi adresă o privire uşor întrebătoare.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. O să iau un whisky.

Celălalt încuviinţă afabil:

— Şi eu la fel.

Whisky-ul costa mult mai mult decât berea la halbă. „Poţi fi sigur că muntenii vor profita de un inocent scoţian de la câmpie gândi Murray. Băgă mâna în buzunar, scoase nişte mărunţiş şi îl trânti pe tejghea.

— Cârciumarule, vreau un whisky, şi la fel pentru prietenii mei.

Capitolul 13

Întârziară la cină, dar nicio cină nu-i aştepta, nu se simţea miros de somon copt, peşte pe care Dugald îl prinsese cu o zi înainte.

Juliet îi întâmpină la uşa din spate. Chipul ei era alb ca o coală de hârtie.

— A plecat, spuse ea. Mahri a plecat.

— A plecat? Unde a plecat?

Alex intră în casă şi se duse direct la bucătărie, ca şi cum s-ar fi aşteptat s-o găsească pe Mahri acolo. Era strălucitor de curat şi toate obiectele se aflau la locurile lor. Pe masă nu se afla nimic»

care să arate că se ocupase cineva de pregătit cina.

Ceilalţi se înghesuiră pe urmele lui. Dugald rosti:

— N-ar fi plecat fără mine.

Dar nu păru foarte convins de cuvintele sale.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Alex lui Juliet.

— Nu ştim. Eu şi mama am venit de la înmormântare şi am găsit casa aşa cum o vezi.

— Gavin?

— Mama e la el acum. Credem că Mahri i-a dat ceva de dormit. Când l-am întrebat, a bolborosit ceva, dar n-am priceput nimic.

Un val de emoţie îl sugrumă pe Alex. Să-l lase singur pe fratele lui într-o asemenea situaţie! Nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea ei. Conştiinţa nu i-ar fi permis să părăsească pe cineva care avea nevoie de ea. Asta crezuse în dimineaţa aceea, când plecase împreună cu Dugald. Avusese încredere în ea, iar ea îl dezamăgise.

Lăsând asta la o parte, îşi asuma un risc îngrozitor – o tânără femeie rătăcind singură pe dealuri.

— E vina mea, gemu Juliet disperată. I-am spus că eu şi mama ne vom întoarce într-o oră, însă au trecut aproape două până ne-am întors acasă.

Alex dădu din cap. Încă se gândea la situaţia în care se afla o tânără singură.

Se răsuci brusc şi se îndreptă spre scări, după care intră în camera lui Mahri şi începu să deschidă sertarele. Cele mai multe erau goale. În şifonier se aflau doar două

rochii, cea din tafta maro pe care o purtase în ziua următoare sosirii lor şi una gri pe care o purta la bucătărie.

— Thomas Gordon, rosti el cu glas sălbatic.

Îşi reluase rolul de băiat.

De acolo, se duse în camera lui Gavin. Doamna Cardno se afla lângă patul lui, ştergându-i fruntea cu o cârpă udată cu apă rece.

— Arde tot, spuse ea, iar mintea îi rătăceşte.

— Nici vorbă de aşa ceva, replică Gavin.

— Mie mi se pare suficient de lucid, zâmbi Alex.

— Triumful minţii asupra materiei, murmură fratele său.

— E vrăjitoare, Mahri mi-a spus.

Când păru că fratele lui era pe cale să adoarmă, Alex îl strânse de umăr.

— Gavin, ce ţi-a dat?

Niciun răspuns.

Îşi coborî privirea spre fratele lui. Când plecaseră în dimineaţa aceea, Gavin fusese palid şi avusese privirea tulbure, dar nu în halul ăsta. Schimbarea bruscă a stării sale îl şocă. El era cel mai mare dintre ei doi. El avusese mereu grijă de Gavin.

Asta nu era întru totul adevărat. După povestea cu Ariel, se închisese în sine. Cifrurile solicitau mai puţină atenţie decât oamenii. Putea avea încredere în ele. Se detaşase emoţional, devenise un lup singuratic. Ce prost fusese să creadă că va putea menţine intactă carapacea pe care o construise în jurul său! Aceasta se spulberase în mii de cioburi. Nu se simţise niciodată atât de neajutorat. Se confrunta cu o dilemă cumplită. Trebuia să aleagă între Mahri şi Gavin. Fratele lui avea nevoie de un doctor, nu peste cine ştie câte zile, ci chiar în acel moment. Mahri trebuia salvată de propria nechibzuinţă. Putea să se rătăcească pe dealuri şi să moară din cauza intemperiilor.

Coborî la parter.

— Dugald, nu soldaţii o îngrijorează pe Mahri. Ei nu sunt cu adevărat interesaţi de ea. De profesor fuge. Am dreptate?

— Da, răspunse vânătorul rostind cuvintele foarte lent, parcă anevoie.

— Poţi să dai de urma ei?

— Pot încerca.

— Unde te duci, Alex? vru Juliet să ştie.

— Mă duc la Ballater, să răpesc un doctor pentru Gavin. Nu-ţi face griji. Ştiu ce fac. Şi, Dugald... spune-i adio lui Mahri din partea mea. Îi doresc toate cele bune.

Juliet îşi frângea mâinile.

— Despre ce tot vorbeşti? Cu siguranţă, Dugald o va aduce pe Mahri înapoi aici.

Vânătorul de cerbi i se adresă lui Alex fără s-o bage în seamă:

— O să-i spun, flăcăule.

— Să ai mare grijă de ea, Dugald.

— Poţi conta pe asta.

Uşa din spate se deschise, lăsând să intre o pală de aer rece de munte. Se auzi zgomot de voci din hol. Alexie făcu semn celorlalţi să se ducă într-o parte a bucătăriei şi, cu revolverul într-o mână, se ascunse după uşă.

Intrară doi oameni, o femeie înaltă, musculoasă, pe la vreo patruzeci şi cinci de ani, şi un băiat care purta o beretă din tartan.

— Mahri! exclamă Alex o dată, apoi cu mai multă asprime: Mahri!

Dugald zâmbi larg.

— Domnişoara Napier, anunţă el, Vrăjitoarea din Pannanich Wells. Întorcându-se către Alex, îi explică: Mahri ne-a adus o vindecătoare.

*

Se schimbase din veşmintele băieţeşti în rochia de zi, iar Alex abia îşi putea lua ochii de la ea. Cu toate că domnişoara Napier se apucase de treabă şi curăţa rana infectată, Mahri se postase lângă ea, folosind un prosop curat de olandă pentru a şterge sângele rănitului. Rece, calmă şi competentă în condiţii de stres – asta era Mahri. Alex ştia însă că era mai mult de atât. Era ca unul dintre acele cifruri complexe care poposeau pe biroul lui. Puţin câte puţin, le descifra invariabil secretele, şi era ferm hotărât să facă acelaşi lucru şi în privinţa ei.

Se întrebă cât de multe îi spusese domnişoarei Napier. Aceasta era femeia cel mai puţin curioasă pe care o întâlnise vreodată. Nu pusese nicio întrebare. Nu ceruse nicio explicaţie. „Ai încredere în instinctele tale”, obişnuia să-i repete bunica lui, iar instinctele îi spuneau că vrăjitoarea le dorea tuturor numai binele.

Privirea i se îndreptă spre Gavin. Acum se odihnea tăcut, însă obrajii îi erau palizi şi avea cearcăne sub ochi. Mahri mărturisise că-i dăduse o mică doză de laudanum înainte de a pleca s-o aducă pe vrăjitoare. Nu-i înşelase încrederea. Nu-l abandonase pe Gavin, lăsându-l să se descurce de unul singur. Se dusese după ajutor. Făcuse ce trebuia făcut, după cum spusese ea, şi asta era tot.

— Mai mult, îi porunci Mahri sfredelindu-l cu privirea.

— Bine.

Era treaba lui să-i ducă pacientului la buze lingura cu ceaiul de plante al vrăjitoarei, menit să-i reducă febra. Aceasta adusese plantele cu ea, la fel şi apă din faimoasele fântâni de la Pannanich. Şi ceaiul părea să dea rezultate. Se gândi că avea probabil şi uşoare efecte sedative. Cu siguranţă, Gavin habar n-avea de nimic, ceea ce era mai bine. Alex nu credea că fratele lui ar fi fost încântat să ştie că două femei îl doftoriceau în condiţiile în care între ochii lor şi goliciunea lui se afla doar o pânză decent drapată.

Ea îi spusese că văzuse destui bărbaţi dezbrăcaţi.

Poate că nu era o glumă. Sincer vorbind, nu-i păsa. Sărutul lor fusese un fragment de cod pe care îl rezolvase. Mahri era inocentă faţă de pasiunea masculină, dar era ca o piersică pârguită, aşteptând parcă să fie culeasă.

Iar Alex ar fi frânt braţul oricărui bărbat care s-ar fi întins s-o culeagă, chiar dacă ar fi fost vorba de el însuşi.

— Mahri, adu-mi alifia, ceru domnişoara Napier.

Ascultătoare, fata căută într-o tolbă de iută şi scoase un borcănel pe care îl deschise şi i-l dădu vindecătoarei.

— Rana n-avea nicio şansă să se vindece, anunţă aceasta. Vedeţi cum o rodea pansamentul? Fratele dumneavoastră trebuie că s-a chinuit singur. Fie asta, fie puţină murdărie sau altceva a rămas înăuntru. Aveţi grijă să rămână curată, aplicaţi alifia ori de câte ori îi schimbaţi pansamentul şi nu-i daţi voie să se ridice.

— Supremaţia minţii asupra materiei, râse amar Mahri. Văzând privirea întrebătoare a domnişoarei Napier, o lămuri: Gavin a crezut că poate face rana să se vindece doar prin puterea voinţei. Ne-a păcălit pe toţi.

— Este ceva în spusele lui. O atitudine pozitivă poate ajuta vindecarea, însă este o prostie să nu te foloseşti de toată ştiinţa acumulată de doctori şi de botanişti de-a lungul secolelor.

Alex nu auzise niciodată de Vrăjitoarea din Pannanich, dar domnişoara Napier îi amintea de propria bunică, Vrăjitoarea din Drumore: educată, cu limbaj elevat şi cu daruri pe care muritorii de rând abia dacă şi le puteau imagina.

— Aveţi o atingere magică, îi spuse. Acesta este motivul pentru care localnicii vă numesc vrăjitoare?

Ea tocmai înfăşură un bandaj peste pansamentul proaspăt.

— Mă confundă cu mătuşa mea. Îşi ridică privirea şi zâmbi. Ea crede în magia străveche. Eu am încredere în plantele mele.

— Dacă aş fi ştiut că locuiţi în apropiere, aş fi trimis mai repede după dumneavoastră. Mahri, ar fi trebuit să-mi spui. Pannanich se află la doar trei kilometri pe drum, nu-i aşa?

— Dacă ţi-aş fi zis că m-aş duce să consult o vrăjitoare, ai fi râs în hohote, replică ea privindu-l pe sub sprâncene. Tu voiai un doctor, un doctor adevărat.

Buzele lui se arcuiră.

— Nu mă cunoşti nici pe jumătate atât de bine cât crezi.

Domnişoara Napier începu să-şi strângă lucrurile.

— Aveţi grijă să se odihnească o zi sau două, iar eu o să vă las alifie şi o pungă cu ierburi pentru ceai, în caz că îi revine febra. Mahri, ştii ce ai de făcut?

Tânăra femeie încuviinţă din cap.

Domnişoara Napier nu putu fi convinsă să rămână să ia cina cu ei sau să primească bani pentru treaba făcută, dar acceptă bucuroasă unul dintre somonii mari pe care îi prinsese Dugald. Acesta urma s-o însoţească acasă, dar ea zăbovi pe veranda din spate pentru a schimba două vorbe cu Alex între patru ochi.

— Înainte să plec, mătuşa m-a rugat să vă transmit un mesaj.

— Mătuşa dumneavoastră?

— Vrăjitoarea din Pannanich Wells.

Păru să ezite, dar el rosti cu seriozitate:

— Care este mesajul, domnişoară Napier?

— Nu sunt sigură că pot să iau în serios tot acest hocus-pocus, râse ea stânjenită.

— Vă rog, îi ceru el simplu.

Ea suspină.

— „Să-şi întrerupă călătoria în Aboyne”, asta a zis. „Să-şi întrerupă călătoria în Aboyne.”

*

— Domnişoara Napier este o femeie remarcabilă, comentă Alex. Cum ai ajuns s-o cunoşti?

Se uită la cărţile pe care le avea în mână şi le aranjă în ordine. El şi Mahri se aflau în camera lui Gavin, supraveghindu-şi pacientul. Doamnele Cardno se aflau la parter, strângând masa după ce savuraseră cu toţii deliciosul somon al lui Dugald, iar vânătorul, ca de obicei, supraveghea împrejurimile.

— Nu mă pot concentra, oftă Mahri azvârlindu-şi cărţile. Cât e ceasul?

— Abia a trecut de 10. N-ai răspuns la întrebarea mea.

Mintea ei verifică rapid povestea. Nu descoperi sincope, aşa că începu pe un ton firesc:

— Într-o vară, părinţii mei au închiriat o cabană lângă Pannanich Wells, pentru ca mama să poată face o cură cu acele ape faimoase pentru puterile lor tămăduitoare. Cu ocazia asta am cunoscut-o pe domnişoara Napier. Venise să aibă grijă de mătuşa ei. Bătrâna doamnă era bolnavă şi zăcea la pat.

— Vrăjitoarea din Pannanich Wells?

— Da. Ele sunt vrăjitoare de generaţii întregi, dacă e să te iei după spusele localnicilor.

— O, chiar îi cred. Continuă.

Mahri îi aruncă o privire tăioasă. El avu grijă să nu zâmbească.

— Eu eram doar un copil, dar mi s-a părut că vrăjitoarea avea o sută de ani. De fapt, avea doar vreo şaizeci. Avea o problemă gravă de sănătate, nu-mi amintesc exact care. În orice caz, domnişoara Napier era specialistă în plante. Nimeni nu poate spune ce a vindecat-o pe vrăjitoare, dacă au fost apele sau darul domnişoarei Napier, dar bătrâna doamnă este încă în putere.

— Ciudat.

— Ce anume?

El ridică din umeri.

— Este evident că domnişoara Napier e bine educată şi are nişte daruri ieşite din comun. De ce ar accepta să se îngroape în mijlocul pustietăţii?

— Pentru că era nevoie de ea, zise Mahri cu asprime. Este singura rudă în viaţă a mătuşii sale. Cine altcineva să aibă grijă de bătrâna doamnă dacă nu nepoata ei?

— Şi când starea ei de sănătate s-a îmbunătăţit?

— Se îndrăgostise deja de Deeside şi nici nu mai concepea să părăsească ţinutul.

El o privi pe deasupra cărţilor care formau un evantai în mâna sa.

— Pare că o cunoşti bine.

— Nu chiar. Am cunoscut-o prin intermediul mamei. Uitasem practic de ea până când starea lui Gavin s-a înrăutăţit. M-a apucat disperarea. Apoi, mi-am adus aminte de domnişoara Napier şi de mătuşa ei. Nici măcar nu eram sigură dacă mai locuiesc aici.

— Slavă Domnului că au fost aici.

— Da.

— Dar mama ta? S-a vindecat?

— Tata n-a fost niciodată încântat de leacurile băbeşti, oftă Mahri clătinând din cap. Spunea că vrăjitoarea şi nepoata ei sunt nişte şarlatane. A avut grijă ca mama să fie îngrijită de ceea ce el numea „un doctor adevărat”, dar acesta a zis că fusese chemat prea târziu.

— Trebuie să-ţi fi fost greu. Ştiu că, atunci când a murit mama, am fost de neconsolat.

Izbită de cuvintele lui, îşi ridică privirea spre el, apoi dădu încet din cap.

— Aşa m-am simţit şi eu.

— Vezi, nu suntem foarte diferiţi.

— În anumite privinţe, poate.

— Familia este importantă, nu eşti de acord?

Treaba asta ducea undeva, neîndoielnic, aşa că tânăra femeie se puse în gardă. Îşi luă cărţile şi se prefăcu a le studia.

— Presupun.

— Presupui? Pufni Alex lăsându-se pe spate. Mie mi se pare că familia ta înseamnă foarte mult pentru tine.

Strecurându-se cu grijă între adevăr şi ficţiune, ea răspunse:

— Ei bine, au însemnat, dar acum niciunul dintre ei nu mai este. Nu voi avea nici măcar o nepoată care să-mi ţină de urât la bătrâneţe.

Amuzamentul licări scurt în ochii lui.

— Asta e o aiureală. Vei avea un soţ şi copii, ţi-o garantez. Te-am sărutat, îţi aminteşti?

— Încetează imediat! ripostă ea cu înflăcărare. Să nu crezi că nu ştiu ce faci. Eşti un agent al Serviciilor Secrete, iar acesta este un interogatoriu. Încerci să mă tulburi ca să-ţi spun ce vrei să afli.

— De ce ai crede asta? Ţi-am făcut un compliment. Îmi pare rău că a început prost, dar nu-mi amintesc un sărut care să-mi fi făcut o plăcere mai mare.

Culoarea înflori în obrajii ei. Amintirea acelui sărut îi stârnea furnicături pe piele. Rosti printre dinţi:

— Dacă nu e un interogatoriu, atunci ce este?

— Încerc doar să-ţi înţeleg firea.

— Ţi-am spus tot ce trebuie să ştii!

— Prostia aia despre un pretendent îndărătnic care a atacat-o pe regină pentru a te face să regreţi că i-ai dat papucii?

— Deci *este* un interogatoriu. Ştiam eu!

Nu se mai prefăceau că-i interesa jocul de cărţi. Cu toate că îşi menţinură vocile coborâte, privirile lor se ciocniră şi se susţinură. El cedă primul.

— Ascultă, ştiu că ai fost membră a societăţii Demos. Îşi aminti viziunea cu Mahri acceptând pumnalul lângă o

cascadă. Nu cred că erai la curent cu telurile lor reale, iar când ţi-ai dat seama, ai fost distrusă. Îţi înţeleg loialitatea faţă de ei. Ei sunt familia pe care ai iubit-o şi pe care ai pierdut-o. Am văzut ce fel de om eşti, urmă el schiţând un zâmbet. Nu-ţi abandonezi prietenii, nu, nici măcar atunci când nu le datorezi nimic. Mă gândesc la mine şi la Gavin. Dar loialitatea faţă de cine nu trebuie este primejdioasă. Demos a încercat s-o asasineze pe regină. Vor mai fi şi alte ţinte. Poţi să rămâi nepăsătoare şi să te uiţi cum mor oameni inocenţi?

De parcă ea nu ar fi trecut prin chinurile iadului încercând să se decidă cum era mai bine să procedeze! Pornise cu cele mai bune intenţii, dar acum toată povestea se transforma într-un coşmar.

Tăcerea ei îi puse lui Alex răbdarea la încercare.

— Cum poţi să le fii loială acelor gunoaie? Ai măcar idee ce fac? Nu? Dă-mi voie să-ţi spun. Preţioasa ta societate secretă a ucis trei agenţi buni care întâmplător îmi erau prieteni. Au murit în urma exploziei unei bombe. Eu abia am scăpat cu viaţă, şi asta doar pentru că verificam o altă parte a clădirii. Ştii ce carnagiu poate pricinui o bombă? E mai rău decât la un abator.

— Încetează! Făcu o pauză până când simţi că îşi putea controla vocea. Dacă încerci să mizezi pe omenia mea, n-o să-ţi meargă, pentru că nu-ţi pot spune ce nu ştiu. Aşa că nu mă mai hărţui. Eu…

— Îţi spun pentru că vreau să te ajut, o întrerupse el cu asprime. Noi nu suntem duşmani, Mahri, suntem aliaţi.

— Atunci, lasă-mă să plec.

— Nu pot fi de acord cu asta.

Mahri se ridică de pe scaun, cu spinarea dreaptă, cu bărbia înălţată.

— Deci, acum ştim cum stăm. Noapte bună, domnule Hepburn!

— Cine este profesorul? O întrebă Alex; tresări când

Mahri trânti uşa în urma ei.

O luase razna. Nu ştia ce-l apucase. Nu vorbea niciodată despre ziua în care prietenii lui muriseră. Ce naiba îşi imagina că face?

Devotamentul ei faţă de Demos îl scotea din sărite, un grup de nebuni subversivi care nu dădeau doi bani pe justiţie sau lege, decât dacă servea scopurilor lor. Demos. Asasini. Ucigaşi. Inadaptabili. Cum de ajunsese cineva ca Mahri în acea fraternitate de trădători?

Mahri era prea loială şi avea prea multă onoare pentru propriul bine. De asemenea, avea o voinţă puternică, era plină de compasiune, altruistă şi o mincinoasă patentată.

Se încruntă. Intenţiona să-l părăsească la prima ocazie, însă el n-avea să permită să se întâmple aşa ceva. Dorea s-o ţină în siguranţă. Dorea s-o ţină…

Asta era problema. Dorea s-o ţină.

Cuprins de agitaţie, se ridică şi începu să umble prin încăpere. Dintr-odată observă o mişcare în pat. Se apropie, puse mâna pe fruntea fratelui său şi constată că febra îi mai scăzuse. Ochii lui Gavin se deschiseră puţin, apoi se închiseră deranjaţi de lumina lămpilor.

— Sete, şopti el.

Alex luă cana cu ceaiul domnişoarei Napier şi-i turnă cu grijă câteva picături pe buzele uscate.

— Mai vreau, rosti bolnavul, iar Alex îi dădu.

— De îndată ce te vei simţi în stare, o să facem o mică excursie. O să plecăm de-aici de îndată ce tu…

Gavin se cufundase însă din nou în somn.

Alex lăsă jos cana. Se simţea copleşit şi incapabil în faţa sarcinii de a-i ocroti pe toţi. Vrăjitoarea zisese că trebuia să-şi întrerupă călătoria la Aboyne, însă el nu voia să se oprească în Aboyne, dorea să se ducă la Aberdeen. Gavin trebuia să fie văzut de un doctor. La Aberdeen avea colegi care îi puteau ajuta. Îi puteau telegrafia lui Durward,

la Whitehall. Planul întocmit de el pentru a scăpa de-acolo era riscant, dar nu imposibil. Singurul inconvenient era Mahri. Cu prima ocazie, ea avea să fugă.

Se aşeză la loc şi închise ochii. Era clarvăzător, ceea ce ar fi trebuit să-i ofere un oarecare avantaj. Mintea i se goli şi o lăsă aşa un minut întreg, apoi o deschise încet către orice urma să i se arate.

Dincolo de pumnalul lui Mahri, sigura legătură pe care o avea cu Demos era cuţitaşul de scrisori pe care Ramsey îl folosise pentru a-l ucide pe Dickens. Ultima dată când văzuse peruca blondă fusese la White Stag, exact înainte ca Dugald să-l doboare.

Se ridică şi deschise şifonierul în care îşi ţinea tolba. Imaginea lui Miller îi veni în minte, la fel ca prima dată când ţinuse în palmă cuţitaşul de scrisori. Încercă iritat s-o alunge, deoarece el pe Ramsey îl dorea. Însă imaginea lui Miller nu se lăsă înlăturată, ci se aprinse în mintea lui ca o minge de foc. Nu mai era o imagine, ci un torent de emoţii şi un talmeş-balmeş de cuvinte.

Alex îşi deschise palma. Degetele îi tremurau. Nu se întrebă cum de îi apăruse această viziune sau de ce era diferită de altele. Darul pe care îl avea era nou pentru el, îl căpătase cu doar câteva luni în urmă. Avea multe de învăţat despre clarvăzători şi ce puteau şi nu puteau ei să facă. Tot ce ştia era că prietenul său Miller avea un necaz.

Cuvintele. Care erau cuvintele ce îi veneau din mintea lui Miller? Care erau cuvintele? Dar acum nu mai existau cuvinte, ci doar o tăcere îngrozitoare.

Totul în el, toate instinctele, toate simţurile, se ascuţi brusc ca lama unui brici. Era acum ori niciodată.

Capitolul 14

Alex îi trezi pe toţi la mijirea zorilor. Când Mahri se deşteptă de-a binelea, primul gând fu că i se întâmplase ceva lui Gavin în timpul nopţii. Îşi luă şalul, îl aruncă pe umeri şi străbătu grăbită coridorul spre camera lui. Când văzu că patul era gol şi nefăcut, inima îi stătu în loc.

În capul scărilor le întâlni pe Juliet şi pe mama ei. La fel ca ea, şi ele îşi puseseră câte un şal peste cămăşile de noapte. Nu erau sigure ce le trezise, aşa că zăboviră indecise până când o uşă se deschise la parter, iar o voce masculină le strigă să vină aşa cum erau şi să ia micul dejun.

Alex le întâmpină în prag. Părea foarte serios.

— Intraţi, doamnelor, spuse el. Micul dejun vă aşteaptă. Îmi pare rău dacă v-am alarmat, însă timpul e esenţial. Cu cât plecăm mai repede de-aici, cu atât mai uşurat mă voi simţi.

Pe Mahri o surprinseră câteva lucruri. Alex era proaspăt bărbierit şi îşi tunsese părul, la fel şi Dugald. Imaginea lui Gavin fu însă cea care o şocă. Cu toate că purta un costum şifonat, iar chipul încă îi era foarte palid, era evident că îşi recăpătase parţial puterile şi complet raţiunea.

După părerea ei, meritele domnişoarei Napier nu mai puteau fi puse la îndoială de nimeni.

— Alex îmi spune că o să luăm trenul şi că trebuie să plecăm de îndată, rosti el izbutind să zâmbească dureros de slab.

— Încotro? întrebă Juliet derutată.

— La Aberdeen, desigur, replică Gavin. Unde în altă parte merge trenul? Nu e nevoie să fii atât de mohorâtă, Juliet. O să călătoresc cu stil.

Mahri se trânti pe cel mai apropiat scaun. Ochii ei îl priveau neclintiţi pe Alex. Îi simţea graba vibrând sub calmul exterior, iar inima începu să-i bată cu putere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Cine pleacă?

— Noi toţi, o lămuri el aşezându-se la masă şi oferindu-le un urcior cu lapte. Porridge, anunţă, de parcă ei s-ar fi putut să nu identifice conţinutul castroanelor. Este singurul lucru pe care ştiu să-l gătesc.

Nimănui nu-i păsa de micul dejun. Toţi îl priveau întrebători pe Alex.

— Lucrurile stau în felul următor, zise el lăsându-şi jos lingura. Până în acest moment, norocul a fost de partea noastră, dar asta s-ar putea schimba. Inundaţia ne-a fost de ajutor, însă acum, că lucrurile aproape au intrat în normal, soldaţii se vor întoarce la îndatoririle lor. Pricepeţi ce înseamnă asta? Căutarea lui Gavin şi a mea – şi a ta, Mahri – se va relua cât de curând. În ceea ce mă priveşte, aş prefera să cad în mâinile colegilor din Aberdeen decât să fiu arestat de colonelul Foster. Uitaţi-vă ce i-a făcut deja lui Gavin.

— Doar nu te gândeşti să te predai, nu? interveni fratele său.

Alex clătină din cap.

— Doar dacă asta îmi ordonă şeful meu. Durward este un om bun, un om cinstit. Când vom ajunge la Aberdeen, o să-i telegrafiez şi o să-i spun tot ce ştiu.

Juliet părea mai confuză ca niciodată.

— Dar Gavin nu este în stare să călătorească. Ai auzit ce a spus domnişoara Napier. Are nevoie de odihnă şi…

Gavin o întrerupse cu blândeţe, dar ferm.

— Alex ştie ce face. Am încredere în instinctele lui.

Mahri se uită la Alex, apoi îşi coborî ochii spre bolul ei. Şi ea avea încredere în instinctele lui, dar era ceva ce nu le spunea, ceva crucial. Îl privi pe Gavin. El era excepţia. Părea la fel de calm şi de hotărât ca fratele său. „Da, gândi ea. Alex i s-a confesat lui Gavin.” Nu se simţi jignită sau lăsată pe dinafară. Alex Hepburn era un om bun, săritor. Toată lumea din încăpere ştia că se poate baza pe el.

Dar ea? Oare şi ea se putea baza pe el?

Ce conta dacă se putea sau nu baza pe el? Ea avea încredere în propriile instincte. Şi ce-i spuneau instinctele? Răspunsul îi invadă mintea ca o ceaţă din Highlands furişându-se într-o fortăreaţă. Nu-l putu alunga. „O, nu! Îşi zise cu asprime. Nu eşti atât de proastă, încât să laşi un sărut oarecare să-ţi zăpăcească minţile.”

Nu se îndrăgostea de el. La finalul acestei aventuri înfiorătoare, când avea să înceapă o nouă viaţă, Alex Hepburn urma să dispară treptat din amintirea ei.

— Eşti foarte tăcută, Mahri, remarcă el. La ce te gândeşti?

La ce se gândea? Înghiţi o gură de porridge plin de cocoloaşe în vreme ce se străduia să-şi adune gândurile. În cele din urmă, spuse:

— Mă întrebam de ce nu ai zis asta aseară. De ce ai aşteptat până acum ca să ne spui că trebuie să plecăm?

O umbră păru să treacă peste ochii lui, dar dispăru repede.

— A trebuit să văd dacă Gavin se simte suficient de bine pentru a întreprinde această călătorie. Răspunsul n-o satisfăcu, dar înainte de a apuca să formuleze o altă întrebare, el spuse: Acum, uitaţi care e planul.

*

Părăsiră casa în două grupuri. Primul era alcătuit din doamnele Cardno şi din Mahri, care se dădea drept vărul lui Juliet, fiind îmbrăcată ca un tânăr gentleman, în veşminte care îi aparţinuseră răposatului tată al lui Juliet. După părerea lui Alex, era o îmbunătăţire faţă de Thomas Gordon. Mahri se pricepea de minune să interpreteze roluri masculine. Abia îi venea să creadă în ce hal îl păcălise – dar nu pentru mult timp.

Al doilea grup era alcătuit din el şi Dugald îmbrăcaţi în tunicile verzi ale Gărzii Regale, iar Gavin, în costumul lui

boţit, se dădea drept prizonierul lor.

Avură parte de primul test la traversarea podului spre Ballater. La fiecare capăt al acestuia se aflau două santinele, dar pe pod mai erau şi oameni care reparau stricăciunile produse de inundaţie. Juliet îşi jucă bine rolul de cochetă. Era şi îmbrăcată corespunzător, într-o rochie maro strânsă pe bust, cu o fustă evazată care foşnea la fiecare pas. Mama ei, în negru, se sprijinea cu toată greutatea de braţul lui Mahri. Când doamna Cardno se împiedică şi căzu în genunchi, santinelele se grăbiră să-i ajute pe Juliet şi pe vărul ei să o ridice.

Fusese un spectacol pe cinste.

— Acum! ordonă Alex încet.

Păşiră pe pod, Gavin dând impresia că fusese bătut rău. Bărbia îi era coborâtă în piept şi abia îşi ţâra picioarele. Una dintre santinele veni în întâmpinarea lor, însă atenţia sa îi era pe jumătate îndreptată spre Juliet, care sporovăia despre faptul că se duceau la Aberdeen ca să facă nişte cumpărături. Într-o mână, Mahri strângea o geantă de călătorie din piele. În caz că era întrebată, avea să spună că vacanţa cu verii săi se sfârşise, iar acum, se întorcea acasă, în Aberdeen. Cealaltă mână îi era în buzunar, cu degetele strânse pe micul ei revolver.

— Începe necazurile! şopti Dugald din colţul gurii.

— Prostii, replică Gavin. Aminteşte-ţi cine a fost bunica noastră, i se adresă lui Alex. Am exersat. Nu-i deloc greu.

Se opriră când santinela ajunse la ei. Alex zise:

— Îl ducem pe acest om cu trenul la Aberdeen, pentru a fi interogat. Iată ordinele semnate de colonelul Foster.

Documentul pe care i-l întinse avea hârtia cu antet a reginei, şterpelită de către Miller pentru el. Ordinele şi semnătura lui Foster erau însă false, opera lui Alex. Imaginea era întregită de eghiletul de pe umărul lui stâng, care-i confirma gradul de căpitan.

Santinela cercetă documentul. Când îşi ridică privirea spre Alex, nu se zări în ochii lui nici urmă de suspiciune.

— Poate că veţi avea nevoie de cineva care să vă deschidă calea, domnule căpitan, rosti el.

— Mulţumesc.

— Veniţi pe-aici. Vă conduc eu la gară.

Gavin zâmbi cu superioritate, însă Alex se încruntă. Era prea uşor.

Traversară fără nicio problemă podul şi curând mergeau pe Bridge Street către Station Square. Lui Alex i se părea că fratele său se lăsa mai greu pe el şi începu să se întrebe dacă făcuse bine alegând acel itinerar. Viziunea primită de la Mungo fusese cea care îl pusese în mişcare. „Acum sau niciodată.” Acela fusese mesajul, dar ceea ce îl îngrijorase mai mult fusese tăcerea înfiorătoare care urmase.

Nu se putea gândi la Mungo în clipa asta. Avea nevoie de toată concentrarea pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit.

Mahri şi doamnele Cardno se duseră la ghişeu pentru a-şi cumpăra biletele. După aceea urmau să se ducă în sala de aşteptare a gării pentru se asigura, înainte de a urca în vagon, că lucrurile decurgeau conform planului. Trenul deja începea să scoată aburi. Existau doar câţiva pasageri pe peron, însă lucrurile aveau să se schimbe pe măsură ce opreau în fiecare sătuc de pe traseu. Erau doar vreo zece kilometri între gări, iar până să ajungă la Aberdeen, trenul avea să fie plin de călători.

Şeful gării se apropie şi se uită bănuitor la soldaţi şi la prizonierul lor. Alex îi dădu ordinele contrafăcute şi, din nou, fură lăsaţi să treacă. Aleseră ultimul vagon, destinat exclusiv pasagerilor de la clasa întâi, pregătiţi să împiedice intrarea oricărui călător, nu că ar fi încercat cineva. Un vagon în care se aflau soldaţi înarmaţi care păzeau un criminal primejdios era ceva ce toată lumea părea hotărâtă

să evite.

Aşteptară până când rămaseră singuri, apoi Dugald îi scoase lui Gavin cătuşele, în vreme ce Alex inspectă rapid şi celelalte două compartimente din vagon. Creierul lui înregistră totul automat: uşile, ferestrele, ieşirile. Atâta vreme cât trenul era în mişcare, puteau respinge un atac. Dacă era să aibă necazuri, acestea erau de aşteptat în una din numeroasele staţii dintre Ballater şi Aberdeen.

Se uită pe geam şi le văzu pe Mahri şi pe tovarăşele ei urcând în vagonul din faţa lor. Nu aveau cum să li se alăture. Fiecare vagon era complet izolat de celelalte. Până când trenul nu ajungea la Aboyne, nu aveau cum să comunice.

„Să-şi întrerupă călătoria la Aboyne.”

Nu dacă avea vreun cuvânt de spus. Acolo nu le-ar fi fost cu nimic mai bine decât dacă rămâneau în Ballater. Trebuiau să ajungă la Aberdeen. În afară de asta, multe femei în vârstă din Scoţia pretindeau că simt vrăjitoare. Cine l-ar fi putut lămuri dacă Vrăjitoarea din Pannanich Wells era autentică sau doar o bătrână superstiţioasă?

Tocmai el vorbea? Cine ar fi putut dovedi că era un clarvăzător autentic?

Cu o zguduitură, trenul se puse în mişcare. Clătinând din cap şi zâmbind puţin, se lăsă să cadă pe cea mai apropiată banchetă; gândurile sale se concentrară asupra obstacolelor pe care riscau să le întâmpine.

*

Mahri părea calmă, dar, sub exteriorul rece, nervii îi erau întinşi la maximum. Se gândea că totul era prea uşor. Santinela de la pod fusese prea îngăduitoare, iar acelaşi lucru putea fi spus şi despre şeful gării. Aceştia ar fi trebuit să pună mai multe întrebări, să ezite înainte de a-i lăsa să treacă. Se întrebă dacă nu cumva intraseră în vreo

capcană.

Nu avu prea mult timp să zăbovească asupra grijilor ei, deoarece Juliet şi doamna Cardno o tot atrăgeau în conversaţie. Vorbiră despre magazinele de haine din Aberdeen şi despre frumoasele peisaje pe care le zăreau de la fereastra trenului, clătinând din cap la vederea câmpurilor inundate şi la gândul privaţiunilor pe care urmau să le îndure fermierii şi familiile lor la venirea iernii. Cu toate acestea, pe măsură ce în fiecare staţie tot mai mulţi călători se urcau în tren, tensiunea din micul lor compartiment deveni aproape palpabilă.

După ultima oprire înainte de Aboyne, flecăreala se stinse cu totul. Mahri revedea în minte partea următoare a planului lui

Alex. El nu dorea să ajungă la Aberdeen îmbrăcat în uniformă. Voia să se piardă în mulţime cât mai repede posibil, în caz că se întâmpla ceva neprevăzut. Asta făcea necesară existenţa unui schimb de haine, iar ea le avea în geanta de voiaj, alături de leacurile pe care domnişoara Napier le lăsase pentru Gavin.

Ajunseră în Aboyne prea repede pentru gustul ei, când ea încă repeta în minte rolul fiecăruia. Metalul scrâşni pe metal, motorul făcu să izbucnească un nor de abur, iar uşile se deschiseră încă înainte de oprirea trenului.

— Eşti gata, mamă? vru Juliet să ştie.

În ochii vârstnicei doamne licărea o scânteie febrilă.

— Ultima dată când m-am simţit la fel de pregătită a fost în ziua când m-am măritat cu tatăl tău.

— Nu cred că vreau să mai aud ceva pe tema asta, râse Juliet făcându-i cu ochiul lui Mahri.

Aceasta zâmbi, dar ochii ei erau aţintiţi asupra peronului de dincolo de geam. Îl văzu pe Alex coborând din vagon. Vânzători ambulanţi mergeau pe lângă tren, oferind ziare din Aberdeen, chifle şi plăcinte fierbinţi de la brutăriile locale. Alex cumpără un ziar şi privi cercetător prima

pagină. Acesta era semnul prin care li se indica să coboare.

Mahri îi dădu lui Juliet geanta de voiaj şi deschise uşa vagonului. Odată ajunsă pe peron, cu politeţea unui adevărat gentleman, le ajută pe cele două doamne să coboare. Făceau o scurtă plimbare pentru a-şi dezmorţi picioarele, sau mai degrabă aceasta era impresia pe care sperau să le-o lase curioşilor.

Ajungând lângă Alex, Juliet se aplecă pentru a-şi scoate o pietricică din pantof. Când îşi îndreptă trupul, nu mai avea geanta în mână. Doamna Cardno îşi răsfirase voluminoasele fuste pentru a camufla transferul. Era sarcina lui Mahri să vegheze.

— S-a făcut, îi şopti Juliet la ureche. Alex a luat geanta.

Mahri dădu absentă din cap. Mintea ei funcţiona în acelaşi fel ca a lui Alex, aşa că îi categorisea şi îi evalua grăbită pe oamenii de pe peron. Toţi păreau inocenţi. Cu toate acestea, în timp ce se urca în vagon, se uită pe furiş peste umăr.

Şi încremeni. Câţiva pasageri care întârziaseră, gentlemeni bine îmbrăcaţi, unul într-o lungă haină maro, se îndreptau spre ultimul vagon al trenului, vagonul lui Alex. Îl recunoscu pe unul dintre ei, cu toate că el nu ar fi recunoscut-o. Era Murray, omul de încredere al tatălui ei.

Îi luă doar o fracţiune de secundă să ia o hotărâre. Sări pe peron şi trânti uşa vagonului în urma ei.

*

John Murray, bărbatul în lunga haină maro, fusese primul pasager care coborâse din vagonul său. Imediat în urma lui se aflau însoţitorii săi, trei pistolari care se răsfirară în vreme ce el se îndrepta agale spre partea din spate a trenului. Credea că se lămurise. Alex Hepburn făcea pe soldatul. Tânărul pe jumătate târât, pe jumătate cărat în

gara de la Ballater trebuia să fie fata, iar celălalt individ, care şi el se dădea drept soldat, probabil că era tovarăşul lui Hepburn, despre care Miller spusese că nu-i ştia numele. Ar fi trebuit să fie actori, la cât de bine îşi jucau rolul.

Murray nu se aşteptase ca Hepburn să se mişte atât de repede. Sub tortură, Miller îi spusese despre uniforme şi despre scrisoarea care îi dădea autoritatea să pună stăpânire pe un vagon de tren, dar jurase că nu ştia unde se afla Hepburn sau când intenţiona să plece. Bine că el, John Murray, avea mereu vigilenţa trează, fiindcă altfel l-ar fi putut rata pe agent.

Desigur, el nu pe Hepburn îl dorea, ci pe fată. Pentru el, Mahri valora o grămadă de bani. Dar nu-l subestima pe Hepburn. Acesta avea să facă tot posibilul pentru a o proteja. Fata era paşaportul lui pentru a-şi reabilita numele. Dacă era ostatică de bunăvoie sau nu, asta nu conta. Ea ştia prea multe. Hepburn trebuia oprit înainte s-o dea pe mâna autorităţilor. Odată ce fata ajungea înapoi la tatăl ei, sarcina lui Murray se încheia, iar el urma să-şi vadă de drum fiind cu mult mai bogat.

Era un om precaut. Cu toate că la Ballater avusese condiţii optime să-l împuşte, decisese că soldaţii din cazarmă aveau să scotocească pretutindeni la auzul focului de armă. Avea şanse mult mai bune să-şi doboare prada în acest orăşel liniştit.

Trenul era gata să se pună în mişcare. Dădu din cap spre cel mai bun trăgător al său, semnalându-i că trebuia să intre în vagon şi să se ocupe de Hepburn şi de bărbatul al cărui nume nu-l ştia. El avea să pună mâna pe fată.

— Stai pe loc sau trag!

Murray se răsuci rapid şi văzu un tânăr bărbat care aţintea spre el un revolver. Fisa îi căzu într-o fracţiune de secundă.

— Puneţi mâna pe ea! strigă din toate puterile. Asta-i fata!

Arma tremură, aşa cum ştia că avea să se întâmple.

— Noi suntem patru, rosti el pe un ton blând, iar tu eşti singură. Pe cine vei împuşca întâi?

— Pe tine, desigur, spuse ea, şi chiar în acel moment apăsă trăgaciul.

Se auzi fluieratul trenului, iar aburul izbucni din motor, acoperind zgomotul împuşcăturii. Singura victimă fu pălăria lui Murray, care îi zbură de pe cap şi ateriză pe şine. Cu armele scoase, bărbaţii se apropiară încet de Mahri. Era complet înconjurată.

*

Alex vârî mâna în geantă şi scoase pansamente şi unguent pentru rana lui Gavin, precum şi o sticlă cu apă de Pannanich.

— Eu nu beau mizeria aia, protestă fratele său când Alex îi puse sticla în mână. Cine ştie ce-i în ea?

— Cred că flăcăul se simte mai bine, constată Dugald rânjind.

Scotocea prin geantă, despăturind hainele una câte una.

Când trenul se puse în mişcare, Alex se tolăni pe bancheta moale. Gavin era întins pe cealaltă, folosind-o pe post de pat.

— Ei bine, cred că a mers destul…

Alex se ridică brusc în şezut. Văzu pe geam silueta lui Mahri, îmbrăcată în haine bărbăteşti îndreptându-se spre ieşire. Nu era singură, ci însoţită de trei gentlemeni bine îmbrăcaţi.

O ceaţă roşie se formă în faţa ochilor săi. Mahri nu avusese nici cea mai mică intenţie să meargă la Aberdeen. Îl păcălise să creadă că era docilă când, în tot acest timp, îşi punea la cale evadarea. Îl trădase. Le dăduse cumva de veste prietenilor ei că aveau să se afle în acest tren.

Sări în picioare exact în clipa în care un glonţ se înfipse în bancheta pe care stătuse. Un bărbat se afla în cadrul uşii. Înainte ca atacatorul să tragă din nou, Alex îi lovi cu antebraţul încheietura, iar arma zbură pe coridor.

Timpul se dădu înapoi. Nu mai era acel Alex Hepburn care stătea la un birou de la Whitehall spărgând coduri pe care nimeni altcineva nu le putea sparge. Era un agent de teren în Serviciile Secrete ale Maiestăţii Sale, având dreptul să ucidă.

Cei doi se repeziră unul la celălalt. Dugald sau Gavin nu-i puteau fi de niciun ajutor, deoarece lupta se dădea în micul culoar care făcea legătura între compartimentele vagonului, iar Alex se afla cu spatele la ei. Îşi repezi genunchiul în sus, ţintind pântecele adversarului. Acesta gemu, se retrase, apoi plonjă spre Alex, încercând să-i lovească gâtul cu muchia palmei. Alex îi prinse de cot braţul întins şi îl răsuci cât putu de sus. Se auzi un trosnet cumplit, iar bărbatul urlă de furie şi de durere.

Alex se relaxă şi plăti scump pentru asta, căci un cuţit apăru în cealaltă mână a necunoscutului şi îl zgârie pe umăr. Alex îşi repezi piciorul drept în genunchiul atacatorului. Se prăbuşiră amândoi, bâjbâind după cuţit. Un pumn îl izbi pe Alex în maxilar, năucindu-l. Amintindu-şi cele învăţate la antrenamente, se rostogoli ferindu-se de lama strălucitoare, dar nu putu ajunge prea departe pe coridorul îngust.

Tocmai se retrăgea într-un compartiment gol când atacatorul se aplecă spre el, gata să-i înfigă pumnalul în piept. Un zâmbet triumfător îi apăruse pe faţă. Acel zâmbet îl făcu pe Alex să-şi vină în fire. Nu era gata să moară încă. Când cuţitul coborî spre el, îşi îndoi genunchii şi îl lovi pe adversar cu picioarele în piept. Omul se împletici îndărăt, izbindu-se de uşa vagonului. Într-o clipită, Alex se năpusti asupra lui, deschise uşa larg şi îl împinse pe şine.

Când se răsuci, îi văzu atât pe Gavin, cât şi pe Dugald

privindu-l cu gurile căscate. Respira anevoie. După ce îşi regăsi suflul, spuse:

— Căzătura n-o să-l ucidă. Trebuie să mă întorc, îi informă el trăgând cu putere aer în piept.

— Pentru ce să te întorci? vru Dugald să ştie, supărat şi uimit în acelaşi timp.

Nu era vreme de explicaţii, iar Alex nu voia ca Dugald să afle că Mahri nu mai era în tren. Ar fi insistat să-l însoţească.

— Au fost probleme în gară. Respectaţi planul şi, dacă nu ne întâlnim la Aberdeen, căutaţi-mă la Feughside.

Deschise uşa vagonului, aşteptă până când trenul ajunse în dreptul unor tufe mari de grozamă, apoi sări. Dinţii îi clănţăniră în gură, aerul îi ieşi brusc din plămâni, dar nu-şi rupse niciun os.

Se ridică în picioare scuturându-se de praf. Încă purta uniforma gărzilor reginei.

„Să-şi întrerupă călătoria în Aboyne.”

Probabil că bătrâna vrăjitoare râdea în hohote.

Capitolul 15

încasase o lovitură zdravănă la cap şi se trezi dezorientată şi ameţită, descoperind că atârna peste şaua unui cal, cu mâinile şi picioarele legate de aceasta. Gândirea logică îi reveni încet, îşi aminti de tren, de peronul din Aboyne, de şocul recunoaşterii când îl zărise pe Murray. Îi privise rapid pe complicii săi şi îşi dăduse imediat seama că acei bărbaţi nu făceau parte din societatea Demos. La fel ca Murray, erau mercenari cu chipuri dure, brutali. Dumnezeule, cât de tare decăzuse tatăl ei?

Se gândi la Alex şi panica îi strânse pieptul până când abia putu să mai respire. Îşi aminti împuşcătura pe care o

auzise dinspre vagonul lui. Posibilitatea ca ei să-l fi ucis îi tortura mintea. Nu putea să creadă asta. Refuza să creadă. Era nevoie de mai mult decât de nişte ticăloşi cu mutre feroce pentru a-i veni de hac. „Alex trăieşte.” îşi repetă aceste cuvinte iarăşi şi iarăşi, ca o litanie. Alex trăia şi avea să vină după ea.

Între timp, tot ce putea face era să se lămurească în privinţa bărbaţilor care o răpiseră, pentru a-şi îmbunătăţi şansele atunci când avea să vină vremea. De îndată ce-i veni acest gând, se întrebă dacă nu o luase razna. Pe cine credea ea că prosteşte? Era lipsită de apărare, o ţintă sigură făcând planuri măreţe pe care n-avea nicio speranţă să le ducă la bun sfârşit. La gară dăduse greş. L-ar fi putut împuşca pe unul dintre ei, poate pe doi, dar în jur era plin de oameni – pasageri, negustori, băieţi care vindeau ziare –, şi ea n-ar fi riscat să rănească nişte inocenţi, aşa că o luase la goană având ideea nebunească de a-i atrage departe de-acolo, pentru a-şi salva prietenii.

Riscase să arunce o privire în urmă şi îl văzuse pe unul dintre asasini intrând în vagonul lui Alex. Când auzise împuşcătura se întorsese, moment în care Murray o doborâse cu o lovitură în cap.

Clipi repede pentru a-şi îndepărta ceaţa de pe ochi. Fiindcă aceasta nu dispăru, îşi dădu seama că, de fapt, era una din acele pâcle capricioase din Highlands care se ridicau din pământ şi învăluiau tot ce găseau în cale într-un giulgiu translucid.

Nu era de mirare că înaintau atât de încet. Caii mergeau la pas. Câţi cai erau? Câţi călăreţi? Se încordă pentru a desluşi fiecare sunet şi numără trei oameni călări. La gară fuseseră patru. Unul lipsea. Se simţi ceva mai bine. Unul fusese eliminat, mai rămâneau trei. Alex făcuse asta. Se agăţă de acest gând. Alex trăia. Venea după ea.

De-a lungul următoarei ore află şi mai multe. Călătoreau spre vest, întorcându-se spre Ballater. Ştia ce

însemna asta. Murray o ducea înapoi la tatăl ei. Prin urmare, era posibil să-i facă rău, dar nu avea s-o ucidă. Dacă o făcea, îşi putea lua adio de la recompensă.

Din când în când, se opreau la adăpostul copacilor. Mahri auzea trecând alţi călăreţi, soldaţi sau contrabandişti care înjurau copios când se abăteau din greşeală de la drum. Murray îi pusese căluş, temându-se probabil că avea să ţipe pentru a-i chema pe soldaţi în ajutor. Desigur, ea n-ar fi făcut aşa ceva. Se temea de soldaţi aproape la fel de mult cum se temea de Murray şi de ucigaşii lui, nu pentru sine, ci pentru Alex.

Urmi dintre răpitori menţionă numele lui Mungo Miller, iar ceilalţi chicotiră ca şi cum ar fi fost o glumă pe cinste. Dar, în general, rămaseră tăcuţi, tăcuţi şi vigilenţi.

Ieşiră de pe drum şi urmară o cărare care cobora spre râu. O colibă apăru din ceaţă. Privind-o cu mai multă atenţie, văzu că era abandonată, iar furtuna îi pricinuise mari stricăciuni – jumătate din acoperiş dispăruse, iar uşile şi ferestrele fuseseră smulse. Se opriră lângă ea. Nişte mâini aspre îi desfăcură legăturile şi o traseră jos de pe cal. Picioarele îi erau atât de înţepenite, încât cedară, iar ea se prăbuşi în genunchi. Ţipătul de durere, înfundat din cauza căluşului, fu întâmpinat cu râsete răguşite şi ameninţări obscene din partea unuia dintre răpitori, care îi povesti în detaliu ce aveau să-i facă dacă le pricinuia necazuri.

— Tăceţi din gură! şuieră Murray la oamenii lui. Vreţi să ne audă soldaţii? O săltă pe Mahri în picioare, avertizând-o sumbru: Lasă căluşul la locul lui!

O împinse, iar ea intră împleticindu-se prin spărtura unde ar fi trebuit să fie uşa. Înăuntru, ceaţa fusese risipită de curentul creat prin ferestre, aşa că reuşi să-şi vadă mai bine răpitorii. Îşi dori ca acelaşi curent să fi evaporat şi apa care îi plescăia sub picioare.

Doar doi dintre bărbaţi intrară în colibă cu ea, Murray şi un tip mai tânăr, cu tenul smead şi părul negru, care ar fi

putut să fie ţigan. Îşi zise că Murray, cu trăsăturile lui severe şi buzele subţiri, semăna cu un director de şcoală, iar al treilea individ, care, presupunea ea, avea grijă de cai sau stătea de pază, o ducea cu gândul la o bombă ce ticăia. Nu spunea multe, însă ochii lui erau extrem de expresivi.

— Stai jos! îi ordonă Murray arătând spre un scaun şubred.

Când ea se supuse, ţiganul veni în spatele ei şi o legă de scaun cu o funie. Ar fi putut s-o strângă mai tare, s-o facă s-o doară, aşa că îi aruncă o privire recunoscătoare, însă o regretă imediat văzându-i căutătura sugestivă.

Curând, motivul pentru care se opriseră deveni clar. Nu întâmplător aleseseră această colibă. Ascunseseră aici o ladă cu haine, pentru a-şi schimba înfăţişarea. Îi auzea pe Murray şi pe ţigan vorbind într-un alcov care servise drept dormitor. Erau îngrijoraţi în legătură cu un om numit Frenchie. Potrivit lui Murray, dacă acesta nu sosea curând, unul dintre ei trebuia să se întoarcă la gară ca să afle ce se petrecuse. Dar, indiferent dacă Frenchie apărea sau nu, de îndată ce se lăsa întunericul ceilalţi aveau să-şi continue drumul spre Ballater, împreună cu fata.

Lui Mahri îi fură necesare câteva clipe până să priceapă semnificaţia deplină a celor auzite. Deci avusese dreptate. Unul dintre oamenii lui Murray lipsea. Probabil că acela care intrase în vagonul lui Alex. Dacă n-ar fi avut căluş, zâmbetul i s-ar fi întins pe toată faţa.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe ţigan aplecându-se asupra ei. Gâtul i se uscă brusc. Unul câte unul, el începu să-i descheie nasturii cămăşii. Îl căută înnebunită din priviri pe Murray, dar acesta se afla în cealaltă încăpere.

Mâna ţiganului se strecură sub cămaşă. Legătura pe care o folosise pentru a-şi turti sânii alunecase spre talie, aşa că degetele lui îi atinseră pielea. Peste o clipă îi cuprinse în palmă un sân, apoi pe celălalt.

Spaima i se prelinse pe şira spinării şi aproape că se

transformă în panică. Fără să stea pe gânduri, fără să-i pese că era legată de scaun, sări în picioare. Aplecată, cu capul în jos, se năpusti în el şi amândoi se prăbuşiră într-un vârtej de mâini şi picioare. Scaunul avu cel mai mult de suferit. Se fărâmă în bucăţi, permiţându-i să se elibereze, astfel că Mahri îşi smulse căluşul şi o luă la fugă.

Murray o prinse când abia ce făcuse câţiva paşi pe potecă. O înşfăcă de păr, îi trase capul spre spate şi îi strânse obrajii în mână, silind-o să îngenuncheze. În cele din urmă o ridică din nou în picioare şi rosti printre dinţii încleştaţi:

— Fetiţele care se poartă urât trebuie să primească o lecţie.

Îşi imagina deci că era vina ei. Încercă să-i explice, însă el nu dori să asculte. O împinse spre o parte a colibei unde se afla o trapă, îndepărtă zăvorul şi o deschise.

— Intră! îi ordonă el cu aceeaşi voce dură. Te avertizez, dacă scoţi chiar şi cel mai mic sunet, te dau pe mâna lui Archie. Îi place să se joace cu fetiţele.

Ţiganul – Archie? — ieşise din colibă şi se îndrepta spre ei.

— Dacă avem vreme de irosit, de ce nu ne distrăm puţin? spuse el, însă Murray îl doborî dintr-o lovitură.

— Nu te-am avertizat să nu pui mâna pe marfă? N-ai fost niciodată în stare să-ţi ţii mâinile acasă. Încă o glumă ca asta şi tu vei sta în pivniţă, nu fata. Suntem plătiţi să i-o ducem intactă lui taică-său.

Ţiganul înjură în surdină, dar se ridică în picioare şi porni clătinându-se spre colibă.

— Mişcă! îi ordonă Murray.

Mahri îşi coborî privirea spre ceea ce părea a fi o groapă fără fund. În pivniţă era beznă, însă mai cumplită era duhoarea. Crezu că o să i se facă rău. Se uită la Murray. Pe chipul aspru nu se zărea nicio urmă de omenie.

Păşi ezitant pe prima treaptă, însă bărbatul o împinse,

făcând-o să-şi piardă echilibrul. Căzu cu o bufnitură, iar picioarele îi alunecară într-o grămadă de gunoi şi legume putrede. Auzi uşa trântindu-se şi zăvorul pus la locul său.

Opintindu-se, încercă să se îndepărteze de hazna săltându-se pe treapta superioară. Nămolul încă plescăia sub picioarele ei. Se împinse în călcâie şi, doar prin forţa voinţei, izbuti să se tragă şi mai sus. Se opri pe a patra treaptă. Nu mai avea unde să se ducă. Nu mai avea loc să stea în picioare decât dacă trapa era deschisă.

Se ghemui acolo, tremurând, strângându-se în braţe, nutrind tot felul de gânduri asasine la adresa lui Murray şi a acoliţilor săi.

*

Avusese dreptate în privinţa omului pe care îl aruncase din tren. Căzătura nu-l ucisese, dar nici teafăr nu era. Se ţâra anevoie prin tufişuri, ca un urs rănit. Alex nu trebui să-l vadă ca să ştie unde se afla. Tot ce trebuia să facă era să se ia după zgomotul înaintării lui.

Se lăsă în jos în spatele unui brad dezrădăcinat atunci când prada lui se opri fie ca să se orienteze, fie ca să se asigure că nimeni nu-l urmărea. Ceaţa era un dar de la Dumnezeu, ascunzându-i pe amândoi de urmăritori sau de vreo patrulă pe care era posibil s-o întâlnească. Nu era niciuna, din câte îşi dădea seama Alex. Doar contrabandişti.

De ce nu se urnea individul? Se gândi să-i rupă degetele unul câte unul până când îi spunea unde o duseseră prietenii săi pe Mahri, dar, dacă Demos îl trimisese, n-avea să cedeze prea uşor. În afară de asta, părea să ştie încotro mergea. Parcurseseră deja vreo cinci kilometri. Mahri trebuia să fie pe-aproape.

Încerca să-i acorde prezumţia de nevinovăţie, încerca să se convingă de faptul că nu-l părăsise din proprie voinţă, dar nu putea să uite că tânăra femeie nu-i ascunsese

niciodată intenţia de a scăpa de el la prima ocazie ivită.

Mai era un detaliu: avea revolverul la ea. Ar fi trebuit să tragă un foc, chiar şi numai ca să-l avertizeze. Poate că nu ştiuse de asasinul pe care el îl urmărea acum, dar prinsese de veste că se întâmpla ceva. O văzuse cu ochii lui părăsind gara împreună cu tovarăşii ei de arme.

Oare făcuse parte din complotul de asasinare a reginei? Să fie acesta motivul pentru care Demos era pe urmele ei – nu pentru a o pedepsi, ci ca s-o salveze? Îngăduise din nou să se lase păcălit de un chip frumos? Una peste alta, palmaresul lui în privinţa femeilor nu era deloc strălucit.

Îşi încleştă dinţii. Când o să dea de ea, nu se mai punea problema să se ghideze după codul onoarei. Avea să afle adevărul chiar dacă trebuia s-o bată.

Când auzi nechezatul slab al cailor, se topi în umbre, gândindu-se că era posibil să fie o patrulă. Bărbatul din tren auzise şi el, neîndoielnic, dar nu păru să se alarmeze. Ajunseseră într-o poieniţă. În faţa lor, Alex abia reuşi să desluşească o casă abandonată. La stânga, legaţi de stâlpul unui gard şi de singura parte a acestuia care rămăsese în picioare după inundaţie, se aflau trei cai, poate patru.

Cu revolverul în mână, Alex se încordă pentru a se repezi spre casă, însă pe neaşteptate se dezlănţui iadul. O ploaie de împuşcături se pomi din spatele lui. Gloanţele şuierară prin aer, iar bărbatul care traversa poieniţa căzu ca un bolovan. Alex plonjă spre cel mai apropiat tufiş şi se lipi de pământ.

— L-am nimerit pe unul, domnule comandant! strigă o voce.

Urmară alte împuşcături la care se răspunse din casă, apoi se lăsă tăcerea.

Soldaţii se adăposteau în spatele copacilor şi a orice găseau în drumul lor spre coliba dărăpănată. Alex se furişă după ei. Era în uniformă şi spera că, în semiîntuneric, aveau

să-l ia drept unul de-al lor.

Doi soldaţi năvăliră în colibă, urmaţi de Alex. Nu se zărea nimeni. Se uită la scaunul rupt, la funie, la eşarfa aruncată şi la o haină bărbătească trântită neglijent pe un scrin. Observă că era o haină maro.

Unul dintre militari fugi către uşă.

— Domnule comandant, nu e nimeni aici. Probabil că au ieşit prin spate.

— După ei! Nu se poate să fi ajuns prea departe.

Alex se furişă în penumbra unui mic dormitor. Parfumul lui Mahri păru să-i umple nările, gura, capul. Îi simţi prezenţa, dar nu putea nega ce îi spuneau ochii. Nu era nimeni acolo.

Potcoavele cailor răpăiră în poiană când patrula porni în urmărire. El aşteptă câteva clipe, apoi se strecură neauzit afară. Nu se zărea nicio uniformă, nici măcar o santinelă lăsată pentru a păzi caii legaţi de gard. Nu era de mirare că armata britanică dădea dintr-un dezastru în altul.

Dar unde se afla Mahri? Teama începu să se furişeze în mintea lui. Îi simţise prezenţa, încă o putea percepe, dar oare trăia sau...? Nu izbuti să-şi încheie gândul. Înnebunit, dădu roată casei şi nimeri peste intrarea în pivniţă. Îi era teamă să ridice trapa, teamă de ce avea să găsească înăuntru. Ea probabil că auzise împuşcăturile. De ce nu strigase?

Degetele îi tremurau când deschise chepengul. În clipa următoare fu trântit de o pisică sălbatică mârâind, muşcându-l, zgâriindu-l. Se rostogoli împreună cu ea pe pământ.

— Tu, mică furtună! izbuti el să îngaime. Nu credeai că o să dau de tine, nu?

Pumnul ei îl lovi în bărbie, aducându-i lacrimi în ochi. Opintindu-se, lovind orbeşte, se îndepărtă de el. Alex se rostogoli deasupra ei şi o prinse de încheietura mâinii înainte ca ea să-i poată zgâria faţa.

— Dacă nu te potoleşti, spuse el ferm, o să trebuiască să te leg şi să-ţi pun căluş.

Dintr-odată, zbaterile ei încetară.

— Alex, tu eşti?

— Cine altcineva să fie?

Încă era furios, nesigur în privinţa ei.

— Atunci, dă-te jos de pe mine, matahală ce eşti. Abia pot să respir!

O ajută să se ridice în picioare. Duhoarea care emana din hainele ei îi întorcea stomacul pe dos.

— De ce Dumnezeu te-ai ascuns în pivniţă? vru el să ştie.

— Nu m-am ascuns. Ei m-au băgat acolo. Scoţându-şi haina, Mahri se cutremură scârbită: Nu pot purta asta.

Veşmântul era îmbibat de mirosul cumplit al legumelor putrede şi al gunoaielor. Alex i-l luă şi îl azvârli cât mai departe.

— Ei te-au băgat acolo? Nu minţi, Mahri. Ai obiceiul să aterizezi în picioare când toţi cei din jur cad ca popicele. Ce aveai de gând să faci, să te furişezi afară după plecarea soldaţilor? Te-ai gândit măcar o dată la oamenii pe care i-ai lăsat în tren? Îmi vei spune probabil că ai fi găsit o cale să ne ajungi din urmă.

Tânăra femeie nu părea să înţeleagă în ce necaz era.

— Ei bine, sigur că aş fi făcut-o. E toată lumea teafără?

— Din cale-afară de fericită! replică el cu sălbăticie.

Înşfăcând-o de încheietură, o trase în colibă.

— N-avem timp pentru asta, protestă ea. Murray s-ar putea întoarce în orice clipă. La fel şi soldaţii.

— Cine-i Murray?

— Şeful lor. Adăugă repede: Am auzit pe cineva rostindu-i numele.

Alex luă haina maro. Buzunarul stâng era umflat. Scoase o pungă groasă, o băgă în buzunarul propriu şi o

înfăşură pe Mahri în haină.

— Acum, putem pleca, zise el.

Dar încă mai erau o sumedenie de întrebări la care dorea răspuns.

Când trecură pe lângă cadavrul omului care fusese împuşcat, îi întoarse faţa. Se petrecea ceva ciudat acolo. Soldaţii ştiuseră de colibă. Nu stătuseră să-i aştepte, însă fuseseră suficient de aproape pentru a-i lua pe răpitorii lui Mahri prin surprindere. Nu-i ceruseră bărbatului pe care îl urmăreau să se oprească sau să se predea. Deschiseseră focul şi trăseseră în tot ce mişca. Ce-i scăpa?

Zgomotul împuşcăturilor înspăimântase caii. Trăgeau de frâie, se dădeau îndărăt şi băteau din picioare în încercarea de a fugi de-acolo. Alex dezlegă doi dintre ei şi îi bătu pe crupe pentru a-i îndemna s-o ia la goană.

El şi Mahri încălecară pe ceilalţi doi şi porniră la pas, scrutând împrejurimile. Părul de pe ceafă începu să i se ridice, aşa că îşi întoarse capul pentru a se uita la colibă. O siluetă se mişca în umbră. Peste o clipă se auzi scârţâitul trapei de la pivniţă.

— Murray! şopti Mahri.

— Să mergem, replică Alex.

Lovi cu călcâiele coastele calului, îmboldindu-l la un galop uşor. Mahri îl urmă.

Capitolul 16

Tot ce avea de făcut era să-l urmeze.

Mahri îşi închise strâns ochii, apoi îi deschise larg, într-un efort de a rămâne trează. Nu ştia de când erau pe drum, dar se gândi că trecuseră ore bune. Cu toate că lumina pălea, nu era nicio ceaţă care să-i împiedice privirea. Nu că avea mare lucru de văzut – nu erau munţi, nu erau castele,

doar dealuri şi, din când în când, câte o colibă. Era evident că se îndepărtaseră bine de râu, deoarece nu se mai zărea nicio urmă a stricăciunilor făcute de inundaţie.

Când simţi că alunecă din şa, îşi îndreptă repede trupul. N-avea să-l lase pe domnul agent al Serviciilor Secrete să vadă că era epuizată. El abia dacă îi adresase două vorbe de când porniseră la drum. „Ţine pasul” păreau să fie singurele două cuvinte din vocabularul lui. Nu voia să creadă nici măcar o vorbă de-a ei, iar asta o înfuria la culme. După tot ce făcuse pentru ca ei toţi să fie în siguranţă, n-ar fi stricat câteva cuvinte de apreciere.

Mai exista însă un motiv pentru nefericirea ei. Încă puţea din pricina mizeriei din pivniţă. Duhoarea îi îmbibase hainele, pielea, părul. De ce nu se putea ca el s-o vadă, măcar o dată, dichisită şi în cea mai bună formă? Pufni. N-ar fi avut nicio importanţă, doar pentru vanitatea ei. După spusele lui Juliet, cu toate că ar fi putut s-o aleagă pe oricare dintre femeile frumoase şi realizate pe care le întâlnea în saloanele londoneze, inima lui încă îi aparţinea lui Ariel.

Oare chiar avea o inimă? Nimeni n-ar fi crezut aşa ceva dacă ar fi putut să vadă cum o maltrata pe ea.

Simţi din nou că o lua somnul. „Stai trează. Nu te văita. N-o să facă decât să-ţi zică iarăşi, pe tonul lui insuportabil de superior, să ţii pasul.”

*

Alex se uită îndărăt pentru a vedea cum se descurca Mahri. Se descurca foarte bine. Nu cunoştea o altă femeie care să fi rezistat atât de mult. Stabilise un ritm istovitor. Nu se aştepta să întâlnească multe patrule atât de departe de Balmoral, însă în privinţa celor din Demos lucrurile stăteau altfel. Aceştia o voiau pe Mahri, fie pentru a o salva, fie pentru a o pedepsi că se dezisese de ei. Care era

adevărul? Întrebarea îi frământa mintea, făcându-l, alternativ, suspicios faţă de ea şi nervos faţă de el însuşi.

O auzi murmurând pentru sine.

— Ce mai e acum? O întrebă.

— Ce mai e acum? Îl imită ea, părând că era pe cale să izbucnească în lacrimi. Îţi spun eu ce e. Ultima mea masă a constat dintr-un bol cu porridge plin de cocoloaşe. Am fost răpită de asasini, urmărită de soldaţi şi capturată de un agent al Serviciilor Secrete ale Maiestăţii Sale. Iar el mă întreabă „Ce mai e acum?”

Opri calul şi descălecă bombănind.

— Ce crezi că faci?

— Trebuie să mă duc la toaletă!

— Unde? Fruntea lui deveni iarăşi netedă. A, pricep. Se opriseră lângă un pod de lemn peste un râu care se rostogolea năvalnic pe pietre. Luându-i hăţurile din mână, o avertiză: Eşti în pădurea mea acum, şi îi cunosc fiecare centimetru pătrat.

O auzi iarăşi murmurând pentru sine în vreme ce cobora sub pod. O clipă mai târziu, Mahri scoase un ţipăt speriat.

Lui Alex îi sări inima din piept. Legă repede caii de balustrada podului şi se năpusti spre malul râului. Mahri ţopăia de pe un picior pe celălalt, lovindu-şi cu mâinile cămaşa şi pantalonii. Haina ei era pusă pe un tufiş. Din câte îşi dădea el seama, nu era în primejdie. Pentru că îl speriase, vocea lui fu aspră:

— Pe Hades, ce-i în neregulă cu tine?

— Viermi! ţipă ea. Hainele mele colcăie de viermi. Pfui!

— Viermi? Cu mâinile în şolduri, se încruntă la ea. Asta-i tot?

Cuvintele lui nu avură niciun efect asupra ororii care părea s-o fi cuprins, o oroare iraţională după părerea lui. După toate prin câte trecuse, cum puteau câţiva viermi

inofensivi să stârnească o asemenea criză de isterie feminină?

Cu mişcări repezi, nerăbdătoare, îşi scoase pantofii, apoi ciorapii şi intră grăbită în apă. O urmări cufundându-se iarăşi şi iarăşi, de parcă hainele i-ar fi luat foc.

— Mahri! rosti el cu asprime, sperând că tonul vocii lui o va face să-şi vină în fire. Eşti o femeie matură. Comportă-te cum trebuie, te rog.

Ea icni, bolborosi şi ieşi din apă, apoi se apropie de el. Alex nu putu să nu remarce că avea cămaşa albă descheiată până la talie, dezvăluind umflăturile lăptoase ale sânilor. Fu fascinat de felul în care sfârcurile întărite împungeau ţesătura fină. Talia ei nu era mai groasă decât braţul unui bărbat, iar pantalonii din care picura apa i se mulaseră pe coapse şi pe picioare.

Simţi cum i se usucă gura şi inevitabilul se întâmplă. Bărbăţia i se întări, împingându-se dureros în materialul pantalonilor. Era epuizat, fiecare muşchi al trupului îl durea, avusese o zi infernală. Cum era posibil să aibă aceste fantezii carnale faţă de o femeie care îşi manifestase dispreţul faţă de el în toate modurile posibile? Probabil că era nebun. Îşi spuse că era un tip raţional, însă întărirea bărbăţiei sale îi arăta cât de primitiv era în realitate.

Un cuvânt penetră ceaţa din creierul lui.

— Ce-ai spus?

Cu ochii scuipând foc, Mahri îl privea stăruitor.

— Nu putem fi toate ca Ariel, cu părul mereu impecabil aranjat, se răsti ea. Presupun că n-a văzut un vierme în viaţa ei.

— Ariel? Făcu el ca şi cum n-ar fi auzit numele în viaţa lui. Nu-şi putea lua ochii de la sânii lăptoşi care tresăltau la fiecare respiraţie furioasă. Îşi încleştă pumnii pentru a se asigura că mâinile lui nu aveau să se întindă spre ea şi întrebă: Ce treabă are Ariel cu toate astea?

Ea se îndepărtă un pas, apoi se răsuci din nou ca să-l

înfrunte.

— Te aştepţi ca fiecare femeie să-i semene. O, Juliet mi-a spus totul despre ea, că arăta perfect şi că întotdeauna era desăvârşit îmbrăcată. Ei bine, nu toate suntem atât de norocoase. Ajungem să fim răpite şi închise în pivniţe infestate cu viermi, iar după aia, un bădăran îşi bate joc de noi. Valul de cuvinte secă dintr-odată. Privindu-l cu ochii îngustaţi, se interesă: îţi râzi de mine?

— Nu. Jur! Strâmbă din nas. Miroşi de parcă te-ai îmbăiat într-o canalizare.

Clocotind de mânie, îi dădu lui Alex un brânci puternic. El se cătină pe marginea unei pietre, dar nu reuşi să-şi regăsească echilibrul şi căzu greoi în şezut. În acel moment, tânăra femeie ţâşni cu o iuţeală nemaivăzută.

— Mahri! Întoarce-te! strigă el.

Ea fugea ca o căprioară înspăimântată, sărind peste micile obstacole din cale. Era prea furioasă pentru a gândi limpede încotro se ducea sau ce avea să facă dacă izbutea să scape de el. Îl ura atât de mult, încât nu mai voia să-i vadă nicicând chipul arogant.

Se cocoţă pe un pinten de piatră, clipă în care ceva rece şi ondulat i se mişcă sub piciorul gol. Sări de pe stâncă la fel de repede cum ajunsese pe ea. O viperă îşi înălţă capul şi îşi descolăci trupul sinuos. Era gata să atace. Încet, cu grijă, se îndepărtă de ea, apoi făcu o eschivă bruscă spre stânga. Când vipera atacă, se repezi şi o apucă de gât. Alex ajunse tocmai la timp pentru a o vedea aruncând creatura într-un petec de iarbă-neagră aflat departe de potecă.

— Doamne, Dumnezeule! rosti el îngrozit, dar şi cu respect. Cine te-a învăţat asta?

— Fratele meu, răspunse ea simplu.

— Te-a muşcat?

— Nu cred. Nu se aştepta să dau peste ea.

— Lasă-mă să văd. Muşcătura de viperă poate fi fatală. Îndepărtă din minte gândul înspăimântător şi se lăsă

într-un genunchi. Îi ridică un picior şi îl pipăi cu degetele. Spune-mi dacă te doare, îi ceru.

N-o durea, însă atingerea lui îi dădea fiori. O ameţea. Îi dădea ghes să plângă. Cuprinsă de sfârşeală, îşi puse o mână pe umărul lui ca să-şi păstreze echilibrul. Alex era cel mai pervers om pe care îl întâlnise vreodată şi nu ştia de ce părerea lui bună ar fi trebuit să conteze pentru ea, dar conta.

— Nu mă doare, spuse în cele din urmă pe un ton glacial.

Pe măsură ce iritarea i se potolea, deveni conştientă de gravitatea situaţiei. Nu ştia unde era sau încotro să se îndrepte pentru a cere ajutor. O femeie singură, fără bani, fără haine, cu excepţia celor împuţite pe care le purta, ar fi atras atenţia. Trebuia să rămână cu el. Nu avea de ales.

— Dă-mi celălalt picior.

Vocea lui sună straniu în urechile ei, răguşită, de parcă îl păştea o răceală.

— Nu, spuse ea, nu ăla a fost piciorul cu care am călcat pe viperă.

Scânci când el scoase un hohot de râs şi o ridică pe neaşteptate în braţe.

— Nu te temi de şerpi veninoşi, dar tremuri ca o piftie la vederea câtorva viermi inofensivi. Explică-mi cum vine asta.

— Nu-i nimic de explicat, bombăni ea. Unii oameni se tem de păianjeni. Eu mă tem de viermi. Mi se încreţeşte pielea când îi văd. Tu nu te temi de nimic?

— Mă tem de tinerele inocente care cred că mă pot atrage cu farmecele lor, replică el fără să stea pe gânduri. Nu reuşesc niciodată, să ştii.

Vreme de o clipă crezu că-i făcuse un compliment. Dându-şi seama de greşeală, rosti pe un ton caustic:

— Ai o părere foarte bună despre tine. Nicio femeie în toate minţile n-ar încerca să te cucerească. Eşti tot atât de

fermecător ca un bloc de marmură. Ei bine? Ce facem acum? Eu sunt udă până la piele şi nici tu nu eşti într-o stare cu mult mai bună. Trebuie să găsim un adăpost. Trebuie să ne uscăm hainele. Mi-e foame, dar mai rău decât asta e că sunt obosită, atât de obosită, încât aş fi în stare să mă duc la prima puşcărie şi să-i rog să mă închidă. Cel puţin mi-ar da un pat.

— Ceea ce vom face va fi să ne oprim la primul han care ne va apărea în cale, unde ne vom odihni, ne vom spăla şi vom mânca. Apoi, vom pleca mai departe.

— Şi cine va plăti pentru toate astea?

— Vai, dar eu voi plăti, Mahri, din punga cea groasă pe care am găsit-o în buzunarul hainei tale. Ştii tu, haina pe care unul dintre oamenii lui Murray a lăsat-o în colibă.

Energia i se epuizase; Mahri se resemnă, în măsura în care cineva putea să se resemneze în acele circumstanţe. Se găsea într-o situaţie foarte proastă, dar nu era singură.

Bărbatul care o purta atât de încrezător în braţe, în vreme ce străbătea poteca, o făcea să se simtă în siguranţă şi protejată. Căldura trupului lui alungă răceala din membrele ei îngheţate. Poate că se agăţa cu prea mare disperare de el, dar avea nevoie de acea căldură. Avea nevoie de forţa lui.

Îşi înăbuşi un suspin. Măcar dacă n-ar fi fost încăpăţânat ca un catâr! Atunci ea n-ar fi fugit de el şi n-ar fi trebuit să fie purtată în braţe.

— Mulţumesc, spuse când el o ajută încă o dată să îmbrace haina maro. A fost amabil din partea ta să mă duci în braţe. Nu cred că aş fi putut umbla desculţă pe o potecă unde pândesc vipere.

O săltă în şa; ridicându-şi privirea, îi zise:

— Dacă n-ai fi fost încăpăţânată ca un catâr, n-ar fi fost nevoie să te car. Nu ştii că muşcătura de viperă poate fi fatală?

Urmă un moment de tăcere, după care Mahri chicoti.

Chicotitul se intensifică şi se transformă în râs.

— Încăpăţânată ca un catâr, izbuti ea să îngaime, după care adăugă: O, asta-i bună!

Gândul că Mahri râdea dintr-un motiv ascuns îl făcu să simtă o înmuiere ciudată în partea de mijloc a trupului. Ignorând-o, rosti posomorât:

— Dacă ai terminat cu acest acces de nebunie, îţi sugerez s-o luăm din loc.

— Pare un déjà-vu, remarcă Alex.

Se aflau la etaj, într-un dormitor care dădea spre grajdurile de la Feughside Hotel. Mahri se îmbăiase şi îşi spălase părul, iar parfumul pielii ei ajunsese în fiecare colţişor al încăperii.

Alex ştia foarte bine de ce ea folosise toată apa de lavandă din sticla de pe lavoar. Acum mirosea la fel de proaspăt ca o dimineaţă de primăvară.

Lăsă jos tava pe care o avea în mâini – o cină târzie cu friptură rece, pâine proaspătă cu unt şi o plăcintă cu rubarbă.

— Déjà-vu?

Mahri clătină din cap. Era îngenuncheată în faţa focului, fluturându-şi părul pentru a-l usca.

Alex nu-şi putea lua ochii de la ea. Mici bucle de păr negru strălucitor încadrau un chip care avea puritatea şi delicateţea unei camee. Părea fragilă, însă el ştia cât de înşelător îi era aspectul. Cu toate că nu se putea măsura cu el ca forţă, era la fel de alunecoasă şi de agilă ca vipera pe care o călcase.

Iar el, şi numai el, avea s-o îmblânzească. De unde îi venise acel gând nebunesc?

Încruntându-se, se concentră asupra împărţirii cinei lor pe două farfurii. Îi dădu una însoţită de o furculiţă.

— Nu e deloc acelaşi lucru, spuse Mahri. Acesta este un lux dincolo de orice imaginaţie.

Şi chiar era. Deşi mică, încăperea era mobilată cu

piese de bună calitate; în cămin ardea focul, primiseră haine curate, iar proprietăreasa le adusese o cină minunată pentru a-şi umple stomacurile goale.

Mahri luă un copan de pui şi muşcă plină de graţie din el. Nu ştia ce poveste inventase Alex pentru a explica situaţia lor, dar o aproba din toată inima. Acum era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte elegantă, cu un şal călduros pe deasupra. Întinse pe un scaun se găseau veşminte femeieşti pe care putea să le poarte până ajungeau la următoarea oprire din călătoria lor – totul mulţumită proprietăresei, care zisese că hainele fuseseră uitate acolo de nişte oaspeţi nepăsători care nu se întorseseră după ele.

Şi Alex se schimbase. În vreme ce Mahri se lăfăise în lux, el fusese afară ca să se ocupe de cai, să stea de vorbă cu proprietarul şi să-i ofere ei răgaz pentru baie. Haina violetă şi pantalonii strânşi pe picior erau mai potriviţi pentru un dandy decât pentru un agent al Serviciilor Secrete. Tânăra femeie îşi înghiţi un chicotit.

El o silise să bea un mic păhărel de whisky, de îndată ce ajunseseră acolo, pentru a-i stăvili tremuratul continuu. Poate că acesta era motivul pentru care îi venea să chicotească.

— Hotelul acesta nu se află pe un drum principal, dar, cu toate astea, e plin de oaspeţi, remarcă ea. De ce?

— Au venit pentru jocurile locale, în care atleţii se întrec pentru a putea participa la Braemar Gathering[7].

— Şi dacă te recunoaşte cineva?

— N-am genul de chip pe care oamenii îl ţin minte, zâmbi el. În afară de asta, n-am mai fost la Feughside de ani de zile. După ce am plecat la şcoală m-am întors foarte rar.

Mahri nu intenţiona să-i spună că avea genul de chip

7 Eveniment constând în întreceri sportive care datează din secolul al Xl-lea, de pe vremea regelui Malcolm Canmore (n.tr.)

pe care o femeie şi l-ar fi amintit – nu tocmai frumos, dar cu sprâncene negre şi drepte, cu ochi albaştri inteligenţi, cărora nu le scăpa nimic, cu o gură şi o bărbie puternice – deoarece ar fi acuzat-o că se folosea de aşa-zisele ei farmece pentru a-l cuceri. Ca şi cum ea ar fi putut face aşa ceva! Acest bărbat era cu totul inaccesibil.

— Nu te mai încrunta şi mănâncă-ţi cina, o îndemnă el.

Mahri luă un copan şi începu să-l ronţăie pe îndelete.

Capitolul 17

O bătaie în uşă anunţă venirea servitoarei care aducea un ceainic. Era foarte tânără, cu obrajii trandafirii şi abia dacă îşi ridică ochii spre ei până când Alex îi strecură o monedă în mână. Apoi le ură o viaţă frumoasă împreună, făcu o plecăciune şi ieşi repede din cameră.

Acum, lui Mahri nu-i mai veni să chicotească.

— Ce le-ai spus hotelierului şi soţiei sale despre noi? Întrebă ea pe un ton ameninţător.

— Că tocmai ne-am căsătorit, răspunse el pe un ton neutru. Era singura modalitate de a fi sigur că voi căpăta o cameră. Ai văzut expresiile de pe chipurile lor când au dat cu ochii de noi. Arătam ca doi vagabonzi.

— Puteai să le zici că suntem frate şi soră.

— N-ar fi ţinut. Ne-ar fi refuzat. Pe de altă parte, toată lumea vrea ca doi tineri căsătoriţi să aibă un pat în prima lor noapte, mai ales după ce au fost atacaţi de tâlhari şi jefuiţi de toate bunurile lor. Apropo, asta le-am spus.

— Şi cum ai explicat punga doldora de bani?

— Ei bine, asta a fost o lovitură de geniu. Le-am zis că tâlharilor le-a scăpat pentru că se afla ascunsă într-un obiect intim al vestimentaţiei soţiei mele. Proaspăt

căsătoriţi şi cu o pungă doldora – ce poate fi mai atrăgător pentru un scoţian romantic şi pragmatic?

Cu cât ea se încrunta mai tare, cu atât rânjetul lui se lăţea mai mult.

Mahri muşcă feroce dintr-o coajă de pâine şi o mestecă gândindu-se la cele auzite. În cele din urmă, spuse:

— Aş prefera să am o cameră a mea.

— N-am vrea cu toţii asta? Dar n-ar fi potrivit în cazul nostru. Dacă apar necazuri – nu că m-aş aştepta la vreunul –, vreau să te am aproape. Nu vreau să-mi risc viaţa şi picioarele urmărindu-te din nou.

O suspecta deci că ar fi încercat iarăşi să fugă. Fireşte, n-ar fi făcut-o. În primul rând, nu cunoştea zona şi pericolele care o puteau pândi. În al doilea rând, voia să afle ce se întâmplase cu Dugald şi cu ceilalţi. Alex părea încrezător că erau în siguranţă şi că urmau să se întâlnească acolo unde stabiliseră, însă Mahri nu putea să plece până nu avea certitudinea că erau cu toţii teferi.

În consecinţă, trebuiau să împartă mica încăpere.

— Avem doar un pat, sublinie ea.

Alex tăie o bucată de şuncă şi o mestecă înainte de a-i răspunde:

— Adevărat, dar este suficient de mare pentru doi oameni.

— Niciodată în viaţa mea n-am împărţit patul cu un bărbat! Ripostă ea cu nările fremătânde.

— După cum bine ştiu, zâmbi el.

Ei i se păru că Alex făcea referire la sărutul punitiv pe care i-l dăduse în bucătăria familiei Cardno. Îşi scotoci mintea pentru a-i da o replică potrivită, însă nu izbuti să găsească nimic, aşa că spuse cu asprime:

— Dă-mi cuţitul. Vreau să tai felia asta de şuncă.

— Mahri, zise el clătinând din cap, în mâinile tale, un cuţit de bucătărie e o armă letală. O să-ţi tai eu carnea.

Asta fu insulta supremă. Sări brusc în picioare.

— Imbecil idiot şi tâmpit! Am auzit că eşti deştept când vine vorba de cifruri, dar mie nu mi se pare. Agent al Serviciilor Secrete? pufni ea. Şi o scândură e mai deşteaptă decât tine. După cum am încercat să-ţi zic, n-am plecat de bună voie cu Murray. Am sperat să-l îndepărtez pentru ca voi să scăpaţi cu bine. N-am putut folosi revolverul pentru că mi-a fost teamă să nu lovesc oameni nevinovaţi. Am tras o singură dată, apoi am fost lovită în cap şi răpită. Motivul pentru care m-au închis în pivniţă a fost că l-am atacat pe ţigan.

— S-ar putea să te cred, doar că trapa pivniţei nu era zăvorâtă. Ai fi putut ieşi oricând doreai.

Mahri trase anevoie aer în piept.

— Când au pornit împuşcăturile, cineva a venit să mă ia, Murray sau unul dintre tovarăşii lui, nu ştiu. Apoi a fugit. Probabil că el a tras zăvorul.

Se opri. Ce importanţă avea opinia lui? Luând furculiţa, o înfipse într-o bucată de şuncă şi muşcă din ea.

Furia ei, ba nu, revolta ei şi lacrimile pe care era prea mândră pentru a le lăsa să curgă avură un efect puternic asupra lui Alex. Suspiciunile pe care le nutrise începură să-i pară absurde. Fata nu i-ar fi pus în primejdie. Poate că ar fi fugit, dar să-l trădeze pe Dugald? Să-l trădeze pe Gavin? Şi pe Juliet, şi pe mama ei? Mahri era extrem de loială. Mai avea însă de învăţat că, uneori, o persoană era nevoită să aleagă.

El avea propriile slăbiciuni cu care să se confrunte. Nu-şi acorda încrederea prea uşor. Fusese atât de mânios din pricina aparentei ei trădări, încât nu gândise corect. Cum îl numise ea? Imbecil idiot şi tâmpit? Avea dreptate.

Simţi nevoia puternică s-o ia în braţe şi să-i spună că îi părea rău că o judecase greşit. Dar încă nu rezolvaseră totul. Era un lucru, o problemă insurmontabilă, care îl făcea să se oţelească împotriva ei. Mahri continua să protejeze o

bandă de terorişti pe care el jurase s-o aducă în faţa justiţiei sau s-o şteargă de pe faţa pământului. Odată ce Durward sosea şi prelua investigaţia, era posibil ca el să n-o mai poată ocroti. Se gândi la Ariel. Bănuise mereu că Serviciile Secrete avuseseră o contribuţie la moartea ei. Trădătorii erau rareori judecaţi pentru faptele lor. Pur şi simplu, aveau parte de un sfârşit prematur.

Nu ar fi îngăduit nici în ruptul capului o asemenea soartă pentru Mahri.

— Am căzut într-o capcană astăzi, spuse el încet. Ştii asta, nu-i aşa?

Capul ei se ridică, iar privirile li se întâlniră.

— Sigur că ştiu! Murray şi oamenii lui s-au urcat în tren la Ballater, odată cu noi. Sper că nu mă acuzi pe mine. Nu ne-ai zis de planul tău decât în această dimineaţă, aşa că nimeni din casa Cardno n-ar fi putut pune la cale operaţiunea.

— Un singur om din afară îmi cunoştea planul, cel care mi-a dat uniformele şi permisul de trecere pentru călătoria cu trenul. E vorba de secretarul personal al reginei, Mungo Miller.

— Mungo Miller? Am auzit recent acest nume. După câteva clipe de reflecţie, Mahri îşi aduse aminte: Când mă duceau la coliba aia îngrozitoare, unul dintre răpitorii mei l-a menţionat, iar ceilalţi au chicotit. Ce înseamnă asta? Văzând expresia de pe chipul lui, îşi prinse buza de jos între dinţi, apoi murmură: Crezi că te-a trădat?

— Sper din tot sufletul să greşesc, dar cred că s-ar putea să fie mort. Îi păru rău că fusese atât de direct. Ochii ei erau larg deschişi şi îl priveau neîncrezători. Dorise s-o pună în gardă, nu s-o sperie de moarte. S-ar putea să greşesc, continuă el în speranţa de a-i alunga temerile. Îi cunoşti pe răpitorii tăi mai bine decât mine. Simt ucigaşi?

— Nu ştiu, dar nu m-ar surprinde. Mai ales Murray, spuse ea înfiorată. Cu toţii se temeau de el.

Văzând că mâna în care ţinea furculiţa începuse să tremure, Alex alese un subiect mai puţin dureros.

— Ai pomenit de un ţigan. Cine era?

— Archie, răspunse ea cu ochii în farfurie. Nu-i ştiu numele întreg, dar mi s-a părut că arată ca un ţigan. Apoi, l-am auzit pe Murray zicându-i Archie.

— L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea din nou?

— Nu uit niciodată o faţă.

Alex fu impresionat. Nici el nu uita chipurile celorlalţi, însă fusese antrenat anume în acest scop.

— De ce l-ai atacat?

Mahri îşi ridică bărbia scrutându-l provocator, cum i se păru lui.

— Nu mi-a plăcut jocul pe care a vrut să-l joace cu mine, aşa că l-am atacat. Nu l-am rănit pentru că eram legată de un scaun. Un lucru pot să spun despre Murray: nici lui nu i-a plăcut. Cred că este posibil să-i fi spart nasul ţiganului. Apoi, Murray m-a încuiat în pivniţă.

Alex îşi aminti de scaunul rupt şi de funia pe care le văzuse în ascunzătoarea lor şi simţi nevoia să-şi dea un pumn în cap.

Mahri încetase să mai mănânce şi îşi privea absentă farfuria. Lui nu-i plăcea s-o vadă atât de amărâtă, dar n-avea să existe un moment mai prielnic pentru a o descoase.

Gândul de a stoarce adevărul de la ea îl făcu să strângă din dinţi. Numai dorinţa de a o feri de rău pe această tânără femeie curajoasă, tenace şi ciudat de vulnerabilă îi dădu puterea de a continua.

Întinse mâinile spre umerii ei şi o trase spre el, făcând-o să îngenuncheze la picioarele lui. Lipsa oricărei manifestări de protest constituia o dovadă sigură a epuizării ei. Era ca şi cum ar fi tras cu undiţa un peşte mort. Rosti cu voce blândă, dar fermă:

— Cred tot ce mi-ai spus, dar sunt foarte multe detalii

pe care le-ai trecut sub tăcere. Pe unele le cunosc, pe altele le bănuiesc, iar tu nu vrei să mă luminezi. Cum pot să te ajut când tu continui să mă induci în eroare? Ea clipi, încercând să se concentreze asupra cuvintelor lui când tot ce-şi dorea era un pat moale. Neprimind răspuns, Alex urmă: Iată ce ştiu. Să mă contrazici dacă greşesc. Eşti membră a grupării Demos. Tu ai scris mesajul care ne avertiza în legătură cu tentativa de asasinare a reginei.

— Că tare mult bine mi-a făcut, oftă ea cu amărăciune. Am crezut că recepţia va fi anulată, dar lucrurile au mers înainte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Alex rămase fără grai. În sfârşit, tânăra femeie era cooperantă, îi dădea răspunsuri. Nu conta că el deja cunoştea răspunsurile la întrebările pe care i le punea. Asta era o piatră de hotar: Mahri învăţa să aibă încredere în el.

— Deci, continuă el peste câteva clipe, ai ieşit din rând. Ţi-ai trădat camarazii.

Se blestemă singur. Alesese prost cuvintele.

— Am trădat complotul pus la cale pentru asasinarea reginei, ripostă ea, simţind cum oboseala începea să-i dispară. Nu i-am trădat pe ei.

— Este Ronald Ramsey membru al societăţii Demos?

Acum, Mahri era perfect trează.

— Presupun că da, însă eu nu l-am văzut niciodată înainte de seara recepţiei.

Minţea, îşi zise Alex. Ochii o dădeau de gol.

— Cred că el l-a ucis pe Dickens, spuse pe un ton ritos. Observând că toată culoarea dispăruse de pe chipul ei, hotărî să denatureze puţin adevărul: Nu poate fi decât el sau Gavin. Ei au fost singurii care s-au aflat în preajma biroului lui Dickens la momentul crucial. Şi ştiu că nu a fost Gavin. El nu face parte din Demos, spre deosebire de Ramsey. Vezi ce soi de oameni protejezi?

Mahri se eliberă din strânsoare şi îşi frecă braţele

acolo unde degetele lui o atinseseră.

— Vrei ca eu să mă duc la autorităţi, despre asta-i vorba? De ce m-ar crede cineva? Eu sunt... am fost membră în Demos. Este foarte probabil ca poliţia să mă acuze de uciderea lui Dickens.

— Sau să mă acuze pe mine. Noi doi ne oferim reciproc alibiul. Suntem băgaţi în asta până-n gât. Suntem amândoi fugari. Diferenţa este că tu ştii de ce fugi. Ca să pot fi de ajutor pentru tine, pentru mine şi pentru Gavin, trebuie să ştiu cu ce mă confrunt.

Trase repede aer în piept şi lansă atacul final: Tu ai ceva ce-şi doreşte Demos. Ce anume?

— Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta, murmură ea privindu-l cu ochii măriţi.

— Nu ştii. Atunci, gândeşte-te la următorul lucru: în seara asta n-ai fost salvată de camarazii tăi. Ei nu te-au întâmpinat cu braţele deschise, ci te-au capturat şi te-au terorizat – dacă tot ceea ce mi-ai spus n-a fost o minciună. Ajută-mă, Mahri! Spune-mi ce se petrece.

Făcu un efort să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieşi din gât. Se ridică într-un genunchi, după aceea în picioare şi se duse la fereastră. Cu braţele încrucişate la piept, privi fără să vadă spre grajduri. Rămase tăcută un timp atât de îndelungat, încât el crezu că nu avea să-i răspundă. Când deschise în sfârşit gura, vocea ei păru foarte îndepărtată.

— Fratele meu m-a recrutat în Demos. Nu i-am cunoscut pe ceilalţi membri ai celulei noastre, nu la început. Eram curier, duceam mesaje de la un punct stabilit la altul. Bruce a fost singurul meu contact cu restul grupului. Eram tânără, aveam şaisprezece ani, iar el avea optsprezece. Mă gândeam că fac ceva patriotic. Bruce mi-a stârnit imaginaţia, iar noi, scoţienii, aveam motive bune pentru a nu fi satisfăcuţi de soarta noastră.

Părea să aştepte o reacţie, aşa că el zise pe un ton neutru:

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Am crescut. Bruce a crescut. Eram de acord cu scopurile asociaţiei, dar nu şi cu metodele folosite.

— Cu punerea de bombe, vrei să spui? Cu recrutarea de mercenari? Cu asasinatele?

— Nu. Noi eram peştişori mici, nu ştiam nimic despre asta. Incendiam cutii poştale, tăiam linii telefonice, treburi de genul ăsta. Râse scurt şi cu tristeţe: Din păcate, nimănui nu-i este permis să-şi dea demisia din Demos. Cu toate astea, Bruce a găsit o modalitate de a scăpa. A intrat în armata britanică şi a murit în războiul contra zuluşilor. Avea doar douăzeci de ani. Se îndepărtă de fereastră şi se aşeză pe scaunul din faţa lui, după care adăugă: Ironic, nu-i aşa? Bruce s-a înrolat în armata britanică. În scrisorile lui, îmi spunea că nu-i plăceau metodele armatei mai mult decât cele folosite de Demos.

— Îmi pare rău, murmură el, simţind cât de nepotrivite erau acele cuvinte sterile. De câte ori le rostise? De câte ori le rostise din suflet? Dorea s-o aline, dar, dacă încerca, era mai probabil să-l scuipe decât să-i mulţumească. Se mărgini să clatine din cap. Vorbeşte-mi despre Murray, îi ceru. L-ai recunoscut la gară, nu-i aşa? Când ea încuviinţă, continuă mai departe cu întrebările: Este membru al Demos?

— Până azi, l-am văzut doar de la distanţă, dar ştiu că Demos îl angajează pentru treburi speciale.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Eu eram doar curier. Dar îţi zic un lucru: oamenii care m-au răpit din gară nu sunt asemenea membrilor pe care îi cunosc. Ei nu cred în cauze. Sunt mercenari.

Alex încă se gândea la Murray şi la mercenarii lui când ea se mişcă. Aranjându-şi şalul, se interesă:

— S-a terminat interogatoriul?

Maxilarele lui se încordară. Mahri izbutea mereu să

găsească o cale de a-l face să se simtă prost. Rosti scurt:

— Cum ai aflat de complotul care urmărea asasinarea reginei?

— Din clipa în care am început să fiu dezamăgită de Demos, conştiinţa nu m-a mai împiedicat să citesc mesajele pe care le duceam, explică ea ridicând din umeri. Le mai citisem, dar n-am dat niciodată peste aşa ceva. Ştiam că trebuie să împiedic atentatul sau măcar să încerc. Şi am mai ştiut că, odată ce Demos îşi va da seama că e mâna mea, mă va urmări ca o haită de ogari. Îmi pregătisem calea de scăpare până când – îl aţinti cu privirea – tu mi-ai barat-o.

În mintea lui apăru un gând pe care nu dori să i-l împărtăşească, dată fiind starea ei tensionată. Dacă ştia prea multe, de ce n-o ucisese Murray pentru a o reduce la tăcere? De ce o răpise? Puse acel gând într-un sertăraş al minţii, urmând să reflecteze mai târziu asupra lui.

— Cine sunt ei, Mahri? Care sunt numele lor?

— Nu ştiu, spuse ea cu un zâmbet slab. Asta-i treaba cu societăţile secrete, sunt teribil de secretoase. Avem nume de cod. E mai sigur aşa. Ronald Ramsey nu există. Murray nu există. Nu cunosc numele lor reale.

— Şeful celulei tale trebuie să ştie cine sunt membrii. Cum îi spui tu, „profesorul”? El este liderul, nu-i aşa? Când o auzi trăgând repede aer în piept, insistă pentru a-şi mări avantajul: Chiar vrei să cazi în mâinile lui? Spune-mi cum îl cheamă sau unde îl pot găsi şi nu va mai trebui niciodată să-ţi faci griji din pricina lui.

Mahri se ridică încet în picioare şi făcu un pas spre el. Indiferent dacă fusese un gest calculat sau nu, îi permitea să-l privească de sus.

— Nu va mai trebui niciodată să-mi fac griji din pricina lui? Atunci, de ce fugim? De ce avem două seturi de ticăloşi pe urmele noastre – Demos şi incompetenţele tale de Servicii Secrete? N-ai aflat până acum de influenţa pe care

o are Demos? Membrii săi sunt pretutindeni. Există multe celule.

— Asta se poate să fie adevărat, dar, dacă distrugem rădăcina, crengile vor muri.

— Am spus că o să rămân, oftă ea vlăguită. Acum, dacă mă scuzi, mă voi duce la culcare.

Lăsă şalul să-i cadă şi se vârî în pat cu indiferenţa unui copil în prezenţa tatălui său. Şi, exact ca şi cum ar fi fost tatăl ei, Alex o înveli bine, trăgându-i pătura până la bărbie.

Farfuria ei se afla pe duşumea, lângă foc. El o ridică şi clătină din cap. Abia se atinsese de hrană. Ar fi trebuit să aştepte până termina de mâncat înainte s-o bombardeze cu întrebări.

Oftând, culese şalul de pe jos şi se cufundă într-un fotoliu, unul de damă, având în vedere picioarele lui înghesuite. Nici nu se punea problema să împartă patul cu tânăra femeie. Poate că ea nu ştia, dar ei erau ca iasca uscată. O singură scânteie putea aprinde un foc pe care el nu era sigur că l-ar fi putut stinge.

Sticla cu whisky se afla la îndemână. Turnă o porţie zdravănă într-o ceaşcă de ceai şi sorbi absent. Se gândi la faptul că îşi punea toate speranţele în Durward ca să rezolve încurcătura. Acesta era un bărbat cumsecade, scrupulos, dar, indiferent de relaţia lor, nu avea să trateze cu îngăduinţă refuzul lui Mahri de a dezvălui numele foştilor ei camarazi. Alex nu avea niciun drept, nici vreo instanţă la care să apeleze, în faţa căreia să-şi susţină cauza.

Se gândi din nou la Ariel şi se cutremură.

Nu avea să se ajungă niciodată la asta. O s-o ţină pe Mahri la adăpost până când fiecare individ din acea blestemată de societate secretă ajungea în spatele gratiilor sau fugea în cel mai îndepărtat colţ al pământului. Intenţiona să se ocupe personal de asta. Iar când isprăvea cu Demos, spionajul britanic nu avea să mai fie interesat de

tânăra femeie.

Era însă imposibil s-o ţină la adăpost, căci ea nu asculta vocea raţiunii. La prima ocazie, Mahri urma să fugă. Unde? Cine avea s-o ocrotească? Dacă ar fi fost după el, ar fi pus-o sub cheie.

Picioarele îi amorţiseră. Se ridică şi începu să se plimbe prin toată camera.

Capitolul 18

Se aşeză din nou în fotoliu şi se acoperi cu haina ca să se încălzească. Focul din şemineu se domolise, iar în Highlands temperaturile scădeau drastic după apusul soarelui. Lăsase lampa aprinsă în caz că Mahri se trezea în toiul nopţii şi nu-şi dădea seama unde se afla. Se uită spre pat şi văzu că avea un somn agitat. Îşi dorea să poată intra în mintea ei întortocheată pentru a descoperi ce gândea, ce punea la cale, ce simţea.

Din păcate, darul lui nu-l ajuta în această direcţie. Nu putea citi în minţile oamenilor, dar era sensibil la emoţiile puternice. Trebuia să fie aproape de subiect ori să atingă un lucru care îi aparţinuse pentru a i se forma o impresie. Impresiile şi viziunile erau tot ce avea, şi era conştient că puteau fi înşelătoare.

De când o întâlnise pe Mahri, muza lui devenise haotică. Sau poate că el devenise haotic. Îşi pierduse concentrarea. Necazul era că niciodată nu izbutise cu adevărat să o considere un subiect. Ea era un spirit liber, un colibri care îl tachina fără a putea fi atins.

Îşi focaliză gândurile asupra tinerei femei. Pleoapele i se îngreunară, respiraţia îi încetini. O serie de imagini veniră iute şi se evaporară. Camera dispăru treptat. Lampa licări şi se stinse. Se afla într-un loc rece, pustiu. Mahri. Se

întindea spre ea, se întindea încordându-şi fiecare muşchi. Brusc, ea ajunse în braţele lui, iar el se cufundă învârtejindu-se într-un coşmar.

Ea pierduse ceva preţios şi nimeni şi nimic n-o putea consola. Alex îi putea simţi teroarea, neîncrederea, negarea. Emoţiile ei îl copleşiră ca şi cum ar fi fost unul dintre actorii principali ai dramei. Panica îl gâtui, aproape sufocându-l.

— Nu, gemu ea, nu.

Apoi, precum o căprioară, o luă la fugă pe o cărare numai de ea văzută. Alex simţi strângerea din piept în vreme ce făcea eforturi să ţină pasul cu ea. De ce nu slăbea ritmul?

Îşi dădu seama că alergau la vale, că Mahri nu mai fugea în cercuri, ci avea o destinaţie în minte. Auzi zgomotul cascadei prăvălindu-se peste stânci. Ajunseseră la una dintre acele mici căderi de apă atât de frecvent întâlnite la baza dealurilor din Highlands.

Şi recunoscu locul. Era cel din viziunea în care Mahri ţinuse în palmă pumnalul. Ea stătea în genunchi, iar un tânăr îi înmâna cuţitul. Ea îi sărută mânerul. Acum, era un membru deplin al societăţii secrete Demos.

Aici se încheiase viziunea lui Alex, dar visul lui Mahri încă nu se terminase. Tânărul bărbat se dezintegră, lăsând-o singură. Ea se ridică şi, cu un ţipăt în care se amestecau furia şi disperarea, aruncă pumnalul în râu.

Scena se schimbă brusc. Văzu un cer fierbinte, de un albastru strălucitor, şi tufişuri care păreau să se întindă la nesfârşit. Simţi chinul lui Mahri. Căuta pe cineva, dar nu se zărea nimeni. Locul era pustiu.

Un vaiet subţire îl smulse din visul ei. Mahri se lupta să se elibereze de sub pătură. Alex se ridică din fotoliu şi, din doi paşi, fu lângă pat. Când îşi puse mâinile pe ea, tânăra femeie se trezi ţipând panicată. Îngheţată de spaimă, cu chipul alb ca varul, se holbă la el fără să-l vadă.

— Mahri, şopti el. Mahri! E-n regulă. Sunt aici.

Vreme de un moment, el crezu că avea să i se opună, dar apoi, cu un mic ţipăt, Mahri aruncă pătura deoparte şi se năpusti în braţele lui. Niciodată după aceea, el nu-şi mai putu aminti ce-i spusese în acele prime clipe când încercase s-o calmeze. Îşi amintea vag cuvintele liniştitoare pe care un tată i le-ar fi zis copilului. Că fusese doar un vis urât şi că el era acolo pentru a alunga tot ce i-ar fi putut face rău. Sincer vorbind, şi el era la fel de zguduit ca ea. Inima ei bătea înnebunită, lovindu-se de coaste, iar ea trăgea disperată aer în plămâni, suspinând amarnic.

Minutele trecură, iar Alex nu făcu altceva decât să-i mângâie spinarea cu gesturi calme, liniştitoare. După un timp, tremurul care îi cuprinsese trupul se stinse treptat.

— Te simţi mai bine? o întrebă el cu blândeţe.

— Eu nu mă port aşa, murmură ea în umărul lui.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu dormeam.

Alex încercă să-şi schimbe poziţia şi zâmbi când braţele ei se strânseră şi mai tare în jurul gâtului său, ţinându-l lipit de ea. Se gândi că, atunci când îşi venea în fire, avea să-i pară rău că îşi lăsase garda jos chiar şi pentru câteva clipe. Ei îi plăcea să creadă că era independentă şi că nu avea nevoie de nimeni. Făcu imediat un amendament la acest gând: Dugald făcea excepţie. Se întrebă cât de mult se încredea ea în acel destoinic vânător de cerbi şi fu bucuros că îl avusese alături să-i poarte de grijă.

— Povesteşte-mi despre visul tău, îi ceru.

Se aştepta la un răspuns evaziv şi fu uimit când ea îşi cuibări capul în scobitura umărului său. În aceste condiţii i se păru firesc să facă lucrul la care visa de mult: îşi trecu degetele prin părul ei, bucurându-se de moliciunea mătăsoasă, savurând parfumul slab al lavandei care emana din fiecare şuviţă.

— L-am visat pe fratele meu, spuse ea. Presupun că l-am visat deoarece am vorbit despre el în seara asta – treaba cu şerpii pe care am învăţat-o de la el, momentul când m-a recrutat în Demos şi faptul că l-am pierdut într-un război stupid, în care el nu a vrut realmente să fie implicat.

Alex scoase un sunet liniştitor, dar îşi păstră opiniile pentru sine, temându-se că orice întrerupere ar fi putut-o abate de la împărtăşirea unor secrete de mare importanţă pentru ea.

Mahri scoase un suspin tremurat.

— După ce a fost ucis în bătălie, l-am visat noapte de noapte. Nu crezusem niciodată că i se putea întâmpla ceva rău. Era atât de plin de viaţă! Nu spun că era perfect, dar avea o fire veselă. Toată lumea îl plăcea.

— Mai ales surioara lui, adăugă el.

— Mă tachina fără milă, dar, da, îl adoram, spuse ea surâzând. S-ar putea zice că era eroul meu. Poate că îmi dădea câte-o scatoalcă, dar nu permitea nimănui altcuiva s-o facă. Zâmbetul îi dispăru treptat, iar ea clipi pentru a-şi reţine lacrimile. N-ar fi trebuit să se înroleze, oftă, după care îşi înăspri tonul: N-ar fi trebuit să-l încurajez. Ar fi trebuit să-l conving să renunţe. M-ar fi ascultat.

Îşi ridică privirea spre el, aşteptând un răspuns. Alex avu senzaţia că vorbele pe care urma să le spună aveau să-i pecetluiască soarta. Alegându-şi cuvintele cu grijă, rosti:

— El a ales să se înroleze. Nu poţi fi învinovăţită pentru ce i s-a întâmplat. Uite ce, ştiu cum e cu tinerii bărbaţi şi pot să-ţi spun categoric că, atunci când se hotărăsc să facă un lucru, insistenţele surorii mai mici nu au nicio însemnătate. Uită-te la Gavin şi la mine. L-aş asculta eu vreodată? Fireşte că nu, deoarece eu sunt fratele mai mare.

— Dar a fost absurd! Izbucni ea. Era în Africa de Sud de numai câteva săptămâni. Am auzit că a fost un măcel. În acea zi, zuluşii au ucis peste o mie două sute de oameni, iar

fratele meu a fost unul dintre ei.

Alex fu tentat să ia povara vinii de pe umerii ei şi s-o pună acolo unde îi era locul – pe umerii celor din Demos. Pentru a scăpa din ghearele lor se înrolase fratele ei, sau cel puţin aşa îi zisese. Nu reacţionă însă. Îşi dorea ca nimic să nu tulbure această nouă armonie dintre ei.

— Ştii că aceasta este prima dată când discuţia noastră nu degenerează în interogatoriu? Se miră ea.

— Dacă ţi se pare că uneori simt dur, să ştii că nu-ţi vreau decât binele.

— Nu te poţi abţine, nu? Pufni dispreţuitor tânăra femeie. Tu ştii mereu cum e mai bine. Tu singur ai zis asta, cu doar câteva clipe în urmă. Tu eşti mai mare. Tu iei toate deciziile.

Avea o atitudine jucăuşă, iar schimbarea pe care o suferise era captivantă. Şi încântătoare. Şi seducătoare. Şi, mai presus de orice, primejdioasă.

Trebuia să se ridice de pe patul acela.

— A fost o glumă, spuse ea atingându-i în treacăt mâna. N-am vorbit serios.

El zâmbi privind-o în ochi.

— Nu m-ai jignit, şi sunt sigur că Gavin ar fi de acord cu tine. Poate că sunt puţin cam poruncitor câteodată, puţin cam înclinat să cred că eu ştiu cel mai bine.

— Pari foarte sigur de faptul că şi ceilalţi simt în regulă.

— Atât de sigur cât pot fi de ceva. Gândeşte-te, Mahri. Când trenul s-a oprit în Aboyne, Murray şi ticăloşii lui au venit după noi – după mine şi după tine –, nu după ceilalţi. Asta mă face să cred că ei sunt în siguranţă. Acum trebuie să ne gândim la noi înşine. Dând să se ridice, o sfătui: Odihneşte-te, mâine o să avem o zi lungă.

— Nu, răspunse ea repede, înşfăcându-l de mânecă. Nu sunt obosită şi nu vreau să adorm şi să retrăiesc trecutul. Vorbeşte-mi, Alex, te rog.

Nu era imun la rugămintea din ochii ei. Cu toate acestea, nu credea că era înţelept să stea întinşi în acelaşi pat. Chiar şi numai gândul acesta îl făcea să transpire. În afară de a se desprinde cu forţa din strânsoare, nu prea avea ce să facă. Resemnându-se să joace rolul unui călugăr, suspină:

— Despre ce să vorbim?

— Povesteşte-mi despre tine. Cum erai în copilărie? Ai fost mereu atât de serios?

— Serios! zâmbi. Fetişcană afurisită! Vrei să mă faci să-mi înţeleg dimensiunile umane, nu-i aşa? Dacă vrei să ştii, distrugeam tot, intram mereu în belele, le făceam farse adulţilor. Am încasat de la tata mai multe bătăi decât le-aş putea ţine socoteala.

— Ce s-a întâmplat cu acel băiat? Îl tachină ea.

— Tu ai zis-o. A crescut. Lucrurile s-au schimbat când părinţii mei au murit. Am devenit capul familiei.

— Vrei să spui că te-ai simţit responsabil faţă de Gavin? Peste o clipă, Mahri îşi răspunse la propria întrebare: Bineînţeles. Este în firea ta să-i protejezi pe ai tăi.

— Aş putea afirma acelaşi lucru despre tine.

— Iar eu aş fi de acord, dar e o trăsătură pe care o admir. Nu vreau să te schimb. Tu, pe de altă parte, vrei să mă schimbi. Conştientă că ajunsese pe nisipuri mişcătoare, schimbă repede direcţia: Cum ai ajuns să lucrezi pentru Serviciile Secrete?

Alex căscă, dar ea nu ţinu cont de aluzie. Oftând, hotărî să-i răspundă:

— Am fost recrutat de un prieten. Aşa se întâmplă de obicei. Recrutăm oameni pe care îi cunoaştem, în care avem încredere. M-ai auzit vorbind despre Durward?

— Da; e cel care speri să te scape de acuzaţii după ce va prelua ancheta.

— Ei bine, a fost profesorul meu de matematică la St. Andrews. Un dascăl strălucit. Amândoi făceam parte din

clubul de şah, însă habar nu aveam că el era şi spărgător de coduri pentru Whitehall. Când a devenit şeful secţiei de spionaj, m-a întrebat dacă nu vreau să-i iau locul la serviciul de criptografie, iar eu am acceptat fără să stau pe gânduri. Nu este un tip fermecător, nu îi suportă pe proşti şi nu dă doi bani pe reguli.

— Îţi place de el?

— Îl respect. Ridicând din umeri, Alex îşi încheie povestea: Aşa am fost recrutat, pentru talentul la şah şi la spart cifruri.

— Eram în război pe vremea aceea? se interesă ea.

— Suntem mereu în război, mai ales pe timp de pace. Spionii au mereu de lucru ca să descopere secretele inamicilor.

— Asta mi se pare o mare prostie! Răbufni indignată Mahri. Nu-i de mirare că suntem mereu în război cu vecinii noştri.

— Nu da vina pe mine. Nu eu am inventat sistemul. N-ar fi fost necesar dacă eram cu toţii cinstiţi şi loiali.

— Da, e surprinzător cât de lesne pot fi corupţi oamenii cinstiţi. Dar cum de ai trecut de la o muncă de birou în serviciul activ?

— Accidental.

— Accidental? repetă ea privindu-l curioasă.

— Întocmai. Durward a avut nevoie de un om în plus, iar eu eram singurul disponibil. M-am achitat bine de sarcina primită, aşa cred, şi am prins gustul unui stil de viaţă mai aventuros decât analizarea numerelor şi a Uterelor cât e ziulica de lungă.

Ea începu să râdă, după cum el îşi dorise, însă se opri brusc.

— Dar ceva rău s-a întâmplat, nu-i aşa? Când te-ai întors în micul tău birou de la Whitehall? A fost atunci când a murit Ariel?

— Fraţii mai mici ar trebui să-şi vadă de treburile lor,

se răsti el.

— Să fii recunoscător că ai un frate care îşi face griji pentru tine, bombăni Mahri ofensată. Eu aş face orice, aş da orice să-l am pe fratele meu din nou alături. Şi greşeşti, Gavin nu mi-a spus nimic. Făcu o pauză şi îşi coborî vocea: îmi pare rău. N-ar fi trebuit să pomenesc numele ei.

Alex se simţea cumplit. După cele spuse de Mahri despre fratele ei, ar fi trebuit să aibă mai mult tact.

— Sunt recunoscător că am un frate care îşi face griji pentru mine, şi sunt sigur că şi Gavin ar spune acelaşi lucru. Peste câteva clipe, reuşi să continue: Ai dreptate, desigur. S-a întâmplat ceva rău, foarte rău. A fost numai vina mea. Cineva în care am avut încredere, cineva recrutat de mine, nu ca agent, ci ca sursă de informaţii, m-a atras deliberat într-o capcană, şi nu numai pe mine, ci şi pe trei dintre camarazii mei. Ţi-am mai spus asta.

— Da, şopti ea. I-ai învinovăţit pe cei din Demos.

— Ea lucra pentru Demos! O, da, are filiale şi în Anglia.

— Ea? repetă Mahri, căutându-i privirea.

— Ariel. Femeia pe care am crezut că o iubesc. Se afla în poziţia ideală pentru a observa şi a transmite informaţii. Tatăl ei, un nobil scoţian, era membru al Camerei Lorzilor. Ea era amfitrioana evenimentelor lui sociale. Ariel auzea lucruri pe care nu trebuia să le audă, vedea lucruri pe care nu trebuia să le vadă. Desluşi amărăciunea care i se strecura în voce, o alungă, urmând pe un ton mai calm: S-ar putea spune că era confidenta favorită a tuturor, inclusiv a mea. M-a trimis într-o casă din Kennington unde se presupunea că se ascunde liderul Demos.

Mahri îi luă mâna şi o puse pe obrazul ei.

— Ce s-a întâmplat cu Ariel? întrebă ea încetişor.

— Era fiica unui nobil, spuse el zâmbind cu amărăciune. Credea că este intangibilă. Asta mi-a zis când m-a vizitat la spital. Dacă aş fi fost capabil să mă mişc, aş fi

sugrumat-o cu mâinile goale. Întâmplător, mai târziu, a fost descoperită cu gâtul rupt, la baza scărilor din propria locuinţă. N-am aflat niciodată cine a făcut-o, Demos sau chiar oamenii mei.

— Se poate să fi fost un accident.

— Nu în lumea în care mă învârt eu. Cu sprâncenele ridicate, o privi cum se ridică din pat şi se îndreaptă spre masă. Când se întoarse, îi oferi o cană. Whisky? întrebă el amuzat.

— De ce nu? Se aşeză pe marginea patului. Cred că-l meritǎm după toate prin câte am trecut. Sincer, nu ştiu cum poţi dormi nopţile după ce ţi-a făcut Ariel.

Alex luă o înghiţitură zdravănă, apoi încă una înainte de a-i da cana. Ea se strâmbă, dar izbuti să bea câţiva stropi, după care i-o restitui. El dădu peste cap ce mai rămăsese.

— Ai înţeles greşit, nu trădarea lui Ariel îmi tulbură visele, ci faptul că orbirea mea afurisită a dus la moartea a trei dintre prietenii mei. Se întrerupse şi îşi coborî privirea spre cana goală. Asta a fost o greşeală. N-am povestit nimănui din afara serviciului despre Ariel. Tot ce ştie familia mea este că trebuia să ne căsătorim, iar când ea a murit, eu am luat-o puţin razna. Prin asta, vreau să spun că m-am îndepărtat de toată lumea. Mahri, ce faci?

Ea îi cuprinsese chipul în palme. Privindu-l cu ochii larg deschişi, rosti:

— Mai eşti îndrăgostit de Ariel?

La început fu uimit, apoi, pe măsură ce creierul lui puse cap la cap informaţiile, zâmbetul i se întinse până la urechi.

— Eşti geloasă?

— Presupun că trebuie să fiu. Toată lumea îmi povesteşte că era un model de perfecţiune, că inima ta s-a frânt, şi că tu vei fi mereu al ei. Numai Dugald a fost sceptic.

— Şi ce a spus Dugald?

— O, a zis că, dacă inima ta ar fi fost frântă, n-ai sta mereu cu ochii pe mine.

Fără veste, se cocoţă pe pat şi se lungi pe jumătate peste el, însă Alex o împinse blând mai încolo, rostind cu asprime:

— Poţi să-i spui lui Dugald că…

Mahri îi reteză cuvintele cu un sărut. Buzele ei le mângâiară pe ale lui şi dădu să se apropie mai mult, dar, fiindcă el nu răspunse, se trase îndărăt ca să-l privească mai bine.

— Ce-i? întrebă Alex, intrigat de râsul ei spontan.

— Arăţi ca o sălbăticiune încolţită. La gestul lui de confirmare – căci exact aşa se simţea – îi dădu de ştire: Deja m-am hotărât şi nu te voi lăsa să mă opreşti.

— Mai vedem noi.

Proptindu-şi mâinile pe pieptul lui, îl împiedică să se ridice.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. O mai iubeşti pe Ariel?

— Evident că nu sunt îndrăgostit de ea! Doar am crezut că eram. Dar asta nu înseamnă că aş profita de o fată inocentă.

— Am douăzeci şi patru de ani, îl informă ea ciugulindu-i uşor urechea.

Pumnii lui se încleştară pe pătură.

— Iar eu am… eu am…

— Tu ai treizeci şi doi, îl ajută Mahri. Aşa că suntem amândoi suficient de maturi ca să ştim ce facem. Urmărindu-i cu degetele conturul buzelor, mărturisi: Am vrut de mult timp să fac asta. Ei bine, cel puţin de-o săptămână.

El făcu o ultimă tentativă de a o aduce din nou cu picioarele pe pământ.

— N-o să fie doar un sărut.

— Prostuţule, îl dojeni ea cutremurându-se de râs. Nu sunt atât de inocentă cum pari a crede. Ca Thomas Gordon, am aflat câte ceva despre relaţiile dintre sexe, lucruri care te-ar face să roşeşti până la rădăcina părului.

— Micuţă mincinoasă, şopti el acoperindu-i buzele cu ale lui.

— Pune-mă la încercare dacă nu mă crezi, râse Mahri. Brusc, deveni serioasă. Nu-ţi cer o iubire nepieritoare. Nu-ţi cer nimic. Ştim că loialităţile noastre ne vor duce în direcţii diferite. Vreau să ştii că nu te voi uita niciodată, Alex Hepburn.

Cuvintele ei îl iritară. Încă era hotărâtă să fugă şi să înceapă o nouă viaţă undeva unde nici Demos, nici el să n-o poată găsi. Doar că treburile nu mergeau aşa. Într-o zi, avea să fie neatentă şi se va trăda, iar Demos îşi va duce la bun sfârşit răzbunarea.

Nu dacă avea şi el un cuvânt de spus.

Ştia cum s-o ţină aproape. Ştia ce avea s-o lege de el astfel încât să nu-şi dorească să fugă.

Cu infinită blândeţe, îi cuprinse faţa în palme şi îşi lipi buzele de ale ei.

Capitolul 19

Fără a pune capăt sărutului, Alex o trase alături şi se folosi de greutatea propriului trup ca s-o ţintuiască pe saltea. Mahri îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se lipi toată de el, fericită de acea intimitate dulce-amăruie. Nu putea fi sigură decât de clipa de faţă. Toate zilele ei viitoare erau acolo, în acel moment, în braţele bărbatului pe care îl iubea.

Gura lui deasupra gurii ei era caldă şi blândă, făcând-o să se simtă protejată. Era o iluzie, desigur. Ea îl târâse în

ceva infinit de periculos. Cu cât zăbovea mai mult alături de el, cu atât îl primejduia mai tare. Cum de putuse viaţa să-i dea o asemenea lovitură?

Tristeţea ei era însă mai profundă de-atât. Nu-l privea ca pe un agent al Serviciilor Secrete, un centurion contemporan care înfrunta pericolul fără să clipească. Îl vedea ca pe un tânăr studios, într-un mic birou de la Whitehall, dăruindu-şi viaţa cifrelor şi codurilor. Nu era de mirare că se agăţase de şansa de a scăpa din acea lume sterilă. Şi nu fusese Ariel fascinantă precum un curcubeu?

Iar Ariel îl trădase. Cât timp fusese singur?

Ei doi nu erau chiar atât de diferiţi. Măcar dacă…

Alex îi simţi neliniştea şi îşi ridică buzele cu un centimetru.

— N-ai dreptate, îi şopti. Ăsta nu-i sfârşitul pentru noi. Este doar începutul.

— Ce-i asta? râse ea. Citeşti şi gândurile acum?

— Nu. Dar o faimoasă clarvăzătoare a prezis acest moment. Nu i-am înţeles profeţia atunci. De fapt, am fost sceptic. Acum, o cred.

Fiindcă el tăcu, Mahri insistă:

— Şi ce ţi-a prezis acea faimoasă clarvăzătoare?

Cuvintele îi erau întipărite în minte. Alese partea care i se părea cea mai optimistă.

— A spus: „Ţine strâns de ceea ce simţi şi totul va fi bine” – sau ceva de genul ăsta. Şi asta intenţionez să fac.

„Ţine strâns de ceea ce simţi, nu de cea pe care o iubeşti”, observă Mahri. Ce importanţă avea? Ea o să-l părăsească oricum.

— Bănuiam că nu crezi în clarvăzători, vrăjitori şi alţii de felul ăsta.

— Ei bine, cei mai mulţi sunt şarlatani, dar câţiva sunt autentici. Cred în ce mi-a spus clarvăzătoarea mea.

— Încerci doar să glumeşti cu mine.

Alex simţi mohorârea ei transformându-se în lumină şi

surâse.

— Într-o zi să-mi aminteşti să-ţi zic întreaga profeţie, dar nu acum, nu când aştept cu răsuflarea tăiată să descopăr ce ai aflat în postura de Thomas Gordon.

Ea îşi petrecu un braţ pe după gâtul lui.

— Am aflat că unele femei sunt adevărate prădătoare şi că singura cale de a scăpa de ele este să fugi mâncând pământul. Nu exagerez. Au fost situaţii când sărmanul Thomas a avut noroc să scape cu virtutea intactă.

— Ar trebui s-o iau la fugă? se prefăcu el speriat.

— E prea târziu. Te-am adus exact acolo unde am dorit. Redevenind brusc serioasă, îl privi fix în ochi: Hai să facem o înţelegere. Hai să nu ne gândim la ziua de mâine.

Alex preferă să nu-i spună că ziua de mâine deja sosise.

— Sunt de acord. În plus, hai să ne prefacem că Demos nu există, că nu suntem fugari şi că nu avem nicio grijă pe lumea asta.

Mahri îşi înălţă capul pentru a-i putea vedea chipul, iar inima i se strânse. Lumina lămpii îi reliefa puternic trăsăturile. Zgârieturile de pe un obraz erau mai adânci decât observase ea mai devreme, iar o tăietură urâtă îi brăzda bărbia. Ştia că rănile erau rezultatul luptei din tren. Dacă n-ar fi întâlnit-o, nimic din toate astea nu i s-ar fi întâmplat.

— Ce ţi-am făcut, Alex? îl întrebă cu blândeţe.

— Ce ai făcut tu a fost să mă trezeşti din amorţeală, spuse el cu glas răguşit. În ultimii câţiva ani, toate acţiunile mele au fost guvernate de o doză considerabilă de cinism. De când drumurile noastre s-au încrucişat, am trăit toate sentimentele existente sub soare. Şi, dă-mi voie să-ţi spun, nu sunt sigur că îmi place asta. Sprijinindu-şi fruntea de a ei, murmură: Poate că regret felul în care ne-am întâlnit, dar n-o să regret niciodată că te-am întâlnit.

Zâmbetul lui o făcu să zâmbească la rândul ei:

— Şi eu simt la fel.

El îşi simţi inima întorcându-se cu susul în jos. Nu avea cum altfel să-şi descrie trăirile. Această fată micuţă purtase pe umeri poveri sub care cei mai mulţi bărbaţi s-ar fi frânt. Ariel îl frânsese pe el, dar nimic n-o frânsese pe Mahri, nu doar pentru că era puternică, ci fiindcă pasiunea ei pentru viaţă era de nezdruncinat. Jură atunci, luându-l pe Dumnezeu drept martor, că şi-ar fi retezat mai degrabă braţul drept decât să-i facă vreun rău.

Gemând, o trase mai aproape şi o sărută uşor, cu blândeţe, deşi în realitate îşi dorea s-o devoreze. „Uşor, cu blândeţe”, îşi repetă în gând.

Mahri se trase îndărăt cu un hohot de râs şi îşi linse buzele.

— Ai gust de whisky, observă ea.

— La fel şi tu.

— Este un compliment?

Alex îşi înălţă capul şi îi adresă unul dintre rânjetele lui rele şi viclene.

— Fireşte că e un compliment. Arată-mi un singur scoţian căruia nu-i place whisky-ul.

— Tocmai te uiţi la unul, iar eu mă consider mai scoţiană decât tine.

În ochi îi apăruse o licărire jucăuşă. Lui îi trecu prin minte că vorbele ei aveau un dublu înţeles, dar nu apucă să aprofundeze această reflecţie că Mahri începu să-i descheie nasturii cămăşii.

Când degetele ei îşi încetiniră mişcarea, iar apoi se opriră, o întrebă mirat:

— Te-ai răzgândit?

— Nu. Se poate să-mi fi exagerat priceperea, atâta tot.

— Vrei să zici că eşti o novice?

— Mi-e teamă că da.

Cuprins de duioşie, Alex nu se putu abţine să nu râdă.

Alungându-i bosumflarea cu un sărut, mărturisi:

— Şi eu mă simt novice. Înainte de tine n-am mai trăit niciodată o asemenea bucurie.

Mai zise ceva despre mâna lui dreaptă ce ea nu înţelese, apoi buzele lui le acoperiră pe ale ei, nu la fel de blând de data aceasta, ci deschise, fierbinţi, pasionale. Oasele ei părură să se topească, sângele i se înfierbântă, iar capul îi fu cuprins de o ameţeală plăcută. Habar n-avea de ce îi venea să plângă.

Mâinile lui se îndepărtară de pe umerii ei şi îi mângâiară fiecare arcuire, fără a zăbovi însă prea mult. Voia ca ea să se obişnuiască treptat cu atingerea lui, nu s-o sperie. Ar fi trebuit să ştie că Mahri nu se înspăimânta uşor. Mâinile ei începură să-i mângâie trupul, atingându-l la fel de intim cum o atingea el.

Când se îndepărtară unul de celălalt, Alex fu surprins. Tremura ca un flăcăiandru novice. Abia putea respira. Degetele lui strânseră în pumn cârlionţii de la ceafa ei delicată. Mulţumi zeilor că era complet îmbrăcat, fiindcă altfel poate că ar fi terminat pe ea ca un şcolar îndrăgostit.

De dragul ei, trebuia s-o ia încet. Mahri nu înţelegea. Începu din nou să-i descheie nasturii cămăşii. Dacă ar fi ştiut cât de intens tânjea trupul lui după al ei, nu s-ar fi uitat la el cu ochii aceia mari şi încrezători.

Când îi îndepărtă cele două părţi ale cămăşii şi îşi puse mâinile pe pielea lui, un fulger de dorinţă îi străbătu tot corpul.

Cu un râset tremurat, o prinse de încheieturi.

— Mahri, ţi-o iau înainte. Am putea prelungi plăcerea? Şi, de data asta, fii blândă cu mine. O prinse de încheieturi, trăgând-o lângă el şi îngropându-şi faţa în părul ei. Trebuie să înţelegi ce se petrece cu mine. N-am dorit niciodată o femeie atât de mult, niciodată n-am visat că soarta îmi poate oferi o asemenea bucurie.

Ea îşi răsuci capul până când buzele lor se întâlniră.

— Mi-am folosit toată priceperea, murmură. Chiar nu ştiu cum să seduc un bărbat.

— Să seduci? Părea furios. Ai auzit vreun cuvânt din ce am zis? Nu trebuie să mă seduci. N-am dorit niciodată o femeie atât de mult.

Mahri se uită în ochii lui şi ce văzu în ei îi tăie răsuflarea. Alex nu încerca să-şi ascundă sentimentele. Exista dorinţă acolo şi mai era ceva, ceva ce ea se temea să numească.

Ştia că nu se putea compara cu femeile întâlnite de el la Londra. Când era în cea mai bună formă, putea fi considerată drăguţă, atâta tot. Nu-şi putea imagina ce văzuse la ea, dar ştia cum o făcea el să se simtă. Specială. Unică. Încrezătoare…

Ochii i se umeziră din nou, iar ea clipi pentru a-şi alunga lacrimile. Spuse pe un ton răguşit:

— O să fac tot posibilul să-ţi fie bine. Văzu că Alex încremenise şi, temându-se că spusese prea mult, îşi frecă sugestiv trupul de al lui. Foarte bine, domnule Ştie-tot, rosti ea pe un ton jucăuş, arată-mi cât de priceput eşti *tu.*

El trase aer în piept, dar întrebarea care i se forma în minte dispăru în tăcere. O apucă şi se rostogoliră împreună pe pat. Când se lipi de ea, lăsând-o să-i simtă mădularul dur, Mahri rămase complet nemişcată.

Alex îşi înălţă capul. Cu ochii mari de surpriză, ea spuse:

— Thomas nu ştie nici pe departe atât de multe câte crede că ştie.

Apoi, zâmbind, se întinse ca o pisică, lipindu-se cu totul de trupul lui.

Alex abia mai putea să respire. Când îşi reveni cât de cât, gura lui puse stăpânire pe a ei într-un sărut lacom. Tânăra femeie răspunse la acea nevoie cu o pasiune care îi făcu inima să-i cânte. Un torent de căldură îi cuprinse pe amândoi.

El încercă să domolească ritmul, dar Mahri preluase iniţiativa. Nu avea nicio temere, nicio inhibiţie. Era o făptură frumoasă şi dezirabilă care îl capturase pe bărbatul iubit.

Începu să se dezbrace, iar ea îi urmă de îndată exemplul. Mâinile lui nu o mai mângâiau acum, ci puseră stăpânire pe fiecare arcuire şi adâncitură, cântând la ea ca la o vioară bine acordată, însă singurele sunete care ieşiră de pe buzele ei fură nişte scâncete moi.

Mahri se mişcă neobosită când el îşi înlocui degetele cu buzele şi cu limba, agăţându-se de umerii lui de parcă s-ar fi înecat. Când el scoase un râset gutural, savurându-i în mod evident nerăbdarea, ea se ridică şi îl împinse în saltea.

Cu o lentoare deliberată, exploră fiecare centimetru al trupului lui la fel cum şi el îl explorase pe al ei. Se desfătă la auzul respiraţiei lui gâfâite, fu încântată de felul cum carnea dură, masculină se încorda sub atingerea degetelor ei. Îl considera cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnise vreodată.

— Alex, gemu ea încetişor. Alex!

Părând să-i înţeleagă perfect dorinţa, îngenunche deasupra ei şi îi despărţi picioarele. Cu ochii aţintiţi în ai ei, o pătrunse încet, în clipa următoare se opri.

— Mahri, rosti el, nu vreau să-ţi fac rău, dar prima dată, din câte am auzit, nu este niciodată uşor pentru o femeie.

— Ştiu. Abia mai putea respira. Senzaţia de plenitudine era aproape insuportabilă. Nu era momentul să fie laşă. Thomas mi-a spus, reuşi să îngaime.

Astea fiind zise, îşi înfipse unghiile în spinarea lui. El tresări involuntar şi se împinse în ea, distrugând delicata barieră. Mahri trase aer în piept, îşi ţinu respiraţia, după care expiră încet.

— Presupun că tot Thomas te-a învăţat şi asta, nu? rosti el cu asprime.

Ea încuviinţă.

— Este uimitor ce poate afla un flăcău de prin hanuri şi berării. Tu ar fi trebuit să-mi distragi atenţia. Din moment ce n-ai făcut-o, am decis să ţi-o distrag eu.

— Mi se pare uimitor că ai reuşit să rămâi virgină în toţi aceşti ani, zise el pe acelaşi ton sever. Nu ştii că…?

Ea îi curmă cuvintele cu un sărut, un sărut lent, cu gura deschisă, care îl făcu să uite ce dorise să spună. Când Alex reuşi să respire din nou, îi sărută sprâncenele, ochii, bărbia, după care începu să se mişte. Fiecare împingere în ea o făcea să gâfâie. Niciodată nu fusese atât de conştientă de toate locurile din corp unde îşi simţea pulsul. Niciodată nu trăise senzaţii care erau în parte plăcere, în parte durere. Nevoia crescu încet, până când fu înnebunită de dorinţa de ceva ce înţelegea doar pe jumătate, ceva la care nu putea ajunge.

Icnetele care anunţau apropierea orgasmului aproape că îl făcură să-şi piardă controlul. Talentul şi experienţa lui nu mai aveau nicio însemnătate acum. Era ceva primitiv, o revărsare de plăcere deosebită de tot ce cunoscuse el.

Pe măsură ce ritmul lui devenea nebunesc, tot mai rapid, fără reţineri, Mahri se încleştă de el. Noţiunile de timp şi loc dispărură. Era doar Alex. Muşchii ei se încordară, trupul i se tensionă. Când crezu că nu mai putea suporta nici măcar o clipă în plus, scoase un mic ţipăt neajutorat şi se fărâmă în mii de bucăţele. Alex termină imediat după ea. Când explozia îl aruncă dincolo de culmi, îşi îngropă faţa la gâtul ei.

După ce reuşiră să-şi recapete respiraţia, Alex o strânse în braţe. Mahri se răsuci spre el, suspină satisfăcută şi se cufundă imediat în somn.

*

El trase pătura peste amândoi şi rămase întins, cu

degetele împreunate sub ceafă, privind fix tavanul. Trupul îi era epuizat, dar mintea îi era alertă. Îşi amintea licărirea din ochii ei când îi spusese că era mai scoţiană decât el. Exista un dublu înţeles al acelei glume nevinovate, un mesaj pe care îl păstra pentru sine ca un copil care avea un secret. Ar fi trebuit să-şi amintească însă că din punctul lui de vedere spargerea de coduri era un fleac.

Mai scoţiană decât el. Vorbea gaelica. În ipostază masculină, purta pantaloni din tartan. Putea mânca porridge cu cocoloaşe fără să clipească. Nu-i plăcea însă whisky-ul. Cu asta o prinsese. Un scoţian adevărat n-ar fi mărturisit niciodată că nu-i place whisky-ul. El era mai scoţian decât ea. Ea era o Scot[8], mai Scot decât el pentru că el era… el era… un Hepburn.

Mahri Scot? Al şaselea simţ, care până atunci dormitase, i se trezi brusc. O impresie îi apăru dintr-un cotlon al creierului. „Nouă, scoţienilor.” Nu era o impresie, era o viziune. Mahri sărind un gard cu calul ei. O siluetă bărbătească aplaudând. Ce spusese omul? „Nouă, scoţienilor, ne plac provocările.” Doar că nu se referise la scoţieni, ci la membrii familiei Scot.

Scot. Oare acesta era numele ei de familie? Mahri Scot. De ce se temea de Demos? Şi de ce nu voia să-i spună cine erau membrii grupării?

Asta îi aduse în minte întrebarea care îl frământa de ceva vreme. Dacă şefii societăţii secrete se temeau că ea le-ar fi putut furniza autorităţilor suficiente dovezi pentru a-i spânzura pe toţi, de ce n-o omorau pur şi simplu? Murray avusese destule ocazii atunci când o răpise. Încercaseră să-l ucidă pe el, dar o cruţaseră pe ea. De ce?

Doriseră să ştie cu cine vorbise şi cât de mult spusese. Probabil se ştiau în siguranţă, fiindcă altfel ar fi fost deja găsiţi şi arestaţi. Atunci, ce urmăreau de fapt? Ce avea ea de ei îşi doreau atât de tare?

---

8 Scoţian/ă (în limba engleză, în original)

Încă nu se terminase, nici pe departe. Îi menţionase fetei doar o parte a profeţiei, însă restul era la fel de important: „Vei trece prin foc, dar focul nu te va arde dacă ai încredere în intuiţia ta.”

Aproape că putea auzi vocea tremurândă a bunicii lui în vreme ce îşi avertiza nepoţii. Fiecăruia îi făcuse o altă profeţie şi niciunul dintre ei nu luase în serios cuvintele bunicii Mcecheran. Asta până când darul transmis fiecăruia dintre ei începuse să se manifeste.

„Ai încredere în intuiţia ta.” Prin asta, bunica nu putea să înţeleagă decât un lucru: „Ai încredere în puterile tale paranormale”.

Ar fi putut să-i înveţe pe nepoţii ei mult mai multe lucruri, dacă ei n-ar fi fost nişte sceptici atât de înrăiţi. Acum, în lipsa bunicii care să-i îndrume, erau ca nişte păsări care nu învăţaseră să zboare.

De la bun început, de când dăduse cu ochii de Mahri, primise un semn. Când ochii lor se întâlniseră, el simţise un fel de curent electric trecându-i prin creier. Intuiţia lui funcţionase perfect atunci. Dar, în loc să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a o proteja pe tânăra femeie, fiindcă acum era singur că asta ar fi trebuit să facă, el o vânase şi o terorizase, acuzând-o că plănuise să-l ucidă.

Mungo trebuie să fi fost cel care-i trădase. El era singurul care le cunoştea planul. Nu ştia cum aflaseră şefii societăţii secrete de Mungo, dar îşi putea imagina metodele folosite de ei pentru a-l face să vorbească. Iar după ce obţinuseră informaţia dorită, probabil că îl uciseseră.

Îndepărtă gândul. Nu din nou! Pierduse trei prieteni pe care îi recrutase în Serviciile Secrete. Dacă exista un Dumnezeu, nu avea să permită repetarea tragediei.

Îşi făcu o promisiune. Dacă Mungo era mort, ucigaşii şi oricine avea vreo legătură cu asta urmau să dea socoteală. O să-i găsească şi o să-i anihileze unul câte unul.

Şi nu era nevoie să-i caute, deoarece avea ceea ce ei

îşi doreau: pe Mahri. Când vor veni după ea, el o să fie pregătit. Se gândi la ce se petrecuse cu Ariel, şi teama îi strânse pieptul. N-avea să se întâmple la fel cu Mahri.

Trebuia să găsească o cale de a o ţine pe orbita lui.

Aplecându-şi capul spre al ei, şopti:

— Dacă vrei să-mi fie bine, acceptă să fii soţia mea.

Un zâmbet trecător arcui buzele fetei. Trupul ei era relaxat, savurând plăcerea persistentă. Pleoapele ei fluturară, iar ochii i se deschiseră. După câteva clipe de nedumerire, se ridică brusc.

— Ce-ai spus?

— Am spus că, dacă vrei să-mi fie bine, ar trebui să accepţi să fii soţia mea.

— Glumeşti, desigur, replică ea cu gura căscată.

— Nu e un subiect în legătură cu care aş glumi.

Ochii ei îi cercetară chipul, însă privirea lui era de nedesluşit. Această propunere onorabilă nu era ce dorea ea să audă.

— Dacă asta e o criză de conştiinţă din partea ta, să ştii că n-ai nicio vină. Nu tu m-ai sedus. Eu m-am oferit din proprie voinţă.

— Spune-i asta bunicii mele. Nu. Ascultă-mă, Mahri. Ştiam ce fac atunci când ţi-am luat inocenţa. Căsătoria este singura cale pentru noi. Tu nu eşti făcută pentru o relaţie amoroasă şi nici eu nu sunt. În afară de asta, gândeşte-te la Dugald. Mă va ucide dacă ne va prinde.

— Dugald nu va şti niciodată. Eu n-o să-i zic, şi sunt sigură că nici tu.

— Va şti fără să-i spunem, râse el. Va observa cum ne uităm unul la altul. Nu voi fi capabil să-mi ţin mâinile departe de trupul tău. Înfierbântat de acest gând, vru să ştie: Tu poţi să-ţi ţii mâinile departe de mine? Vom merge în vârful picioarelor pe coridoare întunecate, fiecare către dormitorul celuilalt…

— Nu cred că-i amuzant! protestă ea. Muşcându-şi

buza de jos, continuă cu un aer gânditor: Oricum, nu cred că voi sta pe-aici suficient de mult ca să mă furişez pe coridoare întunecate.

— Te gândeşti să pleci undeva? Se interesă el ridicând încet o sprânceană.

O roşeaţă vinovată îi invadă obrajii.

— Suntem fugari, nu-i aşa? Nu putem sta mult timp în acelaşi loc.

— Da, dar tu nu asta ai vrut să spui. Încă te gândeşti să-ţi găseşti o ascunzătoare astfel încât cei de la Demos să nu dea de tine. Ştiu de ce sunt în stare, Mahri. N-o să renunţe până nu te vor găsi. Ai ceva ce ei îşi doresc, nu-i aşa? Ce anume? De ce nu vrei să-mi zici?

— Ţi-am spus. Nimănui nu i se permite să plece din Demos. Vor să facă din mine un exemplu din cauză că le-am împiedicat tentativa de asasinare a reginei.

Ochii ei nu-l minţeau niciodată, aşa că îşi dădu seama că acesta era o jumătate de adevăr. Nu insistă. O ceartă era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

— Un motiv în plus ca să ne căsătorim imediat, insistă el. Eu ştiu cum să am grijă de ai mei. Vor trebui să mă înlăture înainte de a se putea atinge de tine.

Începea să aibă câştig de cauză. Citea asta în ochii ei. Peste o clipă însă, trăsăturile îi deveniră inexpresive şi pufni cu dispreţ:

— Se poate să-ţi fi scăpat faptul că şi tu eşti fugar, şi nu fugi doar de oamenii tăi, ci şi de Demos. Ce pereche minunată facem fugind de două haite de ogari! Dacă ne despărţim, avem şanse mai mari. Demos va veni după mine, dar te va lăsa în pace pe tine.

— Nu-mi pasă dacă mă lasă în pace sau nu. Nu pricepi chiar nimic? Vreau ca *tu* să fii în siguranţă.

Măcar dacă ar fi fost atât de simplu. Tânăra femeie nu avea nicio îndoială că el voia s-o ocrotească, însă era chiar mai hotărât să distrugă gruparea Demos şi să-i vadă pe toţi

membrii ei în ştreang. Nu le putea avea pe amândouă.

Îşi înghiţi nodul din gât. Era îndrăgostită până peste cap de acel bărbat, dar tocmai pentru că îl iubea trebuia să-l alunge.

Când clătină din cap şi deschise gura pentru a vorbi, el ridică un deget, făcând-o să tacă.

— O să facem treaba asta aşa cum zic eu.

— Stai puţin!

— Să-ţi intre bine în cap. Nu-ţi dau de ales. Crezi că aş avea pace vreo clipă dacă te-aş şti în primejdie? Mă simt vinovat pentru ce s-a întâmplat cu tine. Dacă nu aş fi intervenit, ai fi fost plecată de mult. Nu pot schimba trecutul. Nu vreau să schimb trecutul, dar al naibii să fiu dacă te voi lăsa de izbelişte. O să rămânem împreună, Mahri, în ciuda tuturor obstacolelor. Îşi folosi greutatea trupului pentru a o culca din nou pe perne şi murmură: Ai încredere în mine. Să fim împreună e destinul nostru.

Mahri se gândi că glumea pe seama ei, dar, când se uită în ochii lui, văzu că amuzamentul era combinat în egală măsură cu gravitatea, astfel că mâinile care îl împingeau se relaxară treptat. Cineva care să aibă grijă de ea şi cineva care să vegheze. Era atât de bine, atât de plăcut!

Cu buzele lipite de ale ei, Alex şopti:

— Vrei să faci să-mi fie bine?

— Întotdeauna!

— Vrei să fii soţia mea?

— Asta nu înseamnă că o să-ţi fie bine.

— Lasă-mă pe mine să apreciez asta. Spune da.

Mahri izbuti un zâmbet tremurat.

— O, Alex! Clătinând din cap, adăugă impulsiv: Am nevoie de timp să mă gândesc la asta.

— Ştiu ce gândeşti. Te afli într-o imensă eroare, o informă el privind-o cu ochii mijiţi.

— Ce gândesc?

— Gândeşti că această căsătorie s-ar putea să nu aibă loc niciodată, că suntem fugari şi că nu ştim de pe o zi pe alta pe ce pernă ne vom odihni capetele peste noapte. Nu vom avea vreme să găsim un preot, ca să nu mai vorbim de rostirea jurămintelor.

— S-ar putea să-mi fi trecut prin cap, recunoscu ea.

— Dacă asta crezi, înseamnă că nu mă cunoşti. O să-ţi pun verigheta pe deget înainte ca tu să apuci să-ţi rosteşti numele.

— Mahri… începu ea râzând, apoi tăcu brusc. Îşi reveni rapid şi adăugă: Mahri McGregor. Uite că n-ai avut dreptate!

Alex îşi coborî picioarele din pat şi întinse mâna să-şi ia hainele.

— Odihneşte-te puţin. Mâine o să plecăm devreme.

Ar fi trebuit s-o lase baltă. Ăsta era necazul cu dragostea. Te făcea slab când trebuia să fii puternic. În spatele lui, rosti încet:

— Numele meu este Mahri Scot. Îmi pare rău, Alex. Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul.

El rămase nemişcat. Cu umerii aplecaţi, trase adânc aer în piept, apoi se răsuci şi îi cuprinse bărbia în palmă.

— N-a fost atât de rău, nu-i aşa?

— Nu. Bănuiesc că nu, murmură ea.

— Mi-ai făcut un dar nepreţuit.

— Şi care ar fi acela?

Părea îmbufnată, iar asta îl făcu să zâmbească.

— Încrederea ta.

— Sunt şi alţii care au avut încredere în mine, spuse ea înghiţind în sec. Nu pot să le fac rău. Înţelegi asta, nu?

— Le voi face rău doar dacă ei încearcă să-ţi facă rău. N-o să-ţi cer niciodată să-i trădezi.

— Dar…

Alex îi curmă cuvintele cu un sărut. Tresărirea bruscă a inimii ei îi înteţi pulsul, dar nu simţi o grabă nebună de a

o poseda. Dorea s-o atingă şi s-o savureze. Voia să-şi imprime pentru totdeauna fiinţa nu doar pe trupul ei, ci şi în mintea ei. Aşa că îi spuse că era lumina pentru întunericul din el, îi spuse că adusese frumuseţea în lumea lui, îi spuse că nu avea s-o lase niciodată să plece de lângă el. Şi crezu sincer fiecare cuvânt.

Respiraţia lor deveni mai greoaie. Mahri deveni mai îndrăzneaţă şi, cu mâinile pe umerii lui, îl chemă s-o ia în stăpânire. Când Alex o umplu, ea scoase un puternic ţipăt de plăcere. La sfârşit, îşi îngropă capul la pieptul lui şi plânse.

Capitolul 20

Nu plecară devreme în acea dimineaţă. Se treziră la prânz, în sunetul cimpoaielor de sub ferestre. Mahri sări din pat. Alex gemu şi îşi vârî capul sub o pernă.

După ce îşi puse repede cămaşa de noapte, ea alergă la geam şi privi afară.

— O, ce privelişte minunată! Scoţieni în kilturi! A trecut mult timp de când n-am mai văzut atât de multe tartane la un loc. Crezi că vor fi dansuri?

Alex abia dacă putea gândi de atâta hărmălaie.

— Dansuri, aruncarea stâlpului, aruncarea bolovanului – dar, mai presus de orice, se va mânca şi se va bea.

Luă o altă pernă pentru a-şi acoperi urechile, însă, amintindu-şi evenimentele nopţii trecute, se ridică anevoie. O privire rapidă, cercetătoare îi risipi tensiunea. Mahri avea ochii limpezi şi fericiţi. Nu ştia la ce se aşteptase. La lacrimi? Roşeli? Focuri de artificii?

Îi plăcea tare mult s-o privească – felul cum se mişca, cum se uita la el, cum râdea. Fu iarăşi surprins de contradicţia din firea ei – ciudatul amestec de inocenţă şi

frivolitate. Acum, sursa frivolităţii nu mai era un mister – domnişorul Thomas Gordon avea de dat socoteală pentru multe.

— Ei bine, scoală-te! Veni lângă el ţopăind în vârful picioarelor. Vreau să mă spăl şi, ei bine, ştii, să fac ceva, aşa că dispari.

Alex îşi trecu o mână prin păr. Ştia ce însemna asta. Trebuia să coboare în spălătoria răcoroasă, eufemistic numită baie, de la parter şi să se spele acolo. Privata, firește, se afla afară, la o distanţă bunicică de hotel.

— Cum de ai izbutit să-ţi păstrezi castitatea când erai Thomas Gordon? vru el să ştie.

— Foloseşte-ţi imaginaţia.

— N-a fost niciodată punctul meu forte. Uite ce e, îţi spun cum facem. Eu îmi acopăr capul cu pătura, iar tu nici măcar n-o să ştii că sunt aici.

— Alex, dacă nu ieşi imediat, s-ar putea să mă fac de ocară!

— Mă mai gândesc, rânji el.

În clipa următoare, ea îi smulse pătura de pe trup şi îi înghesui în braţe cizmele, haina şi pantalonii, apoi se năpusti spre uşă şi o deschise. O cameristă încremeni pe coridor. Aruncă o privire bărbatului gol care încerca grăbit să se îmbrace, ţipă înspăimântată şi o luă la sănătoasa.

— Ieşi! îi porunci Mahri arătându-i pe unde s-o ia, de parcă el ar fi avut nevoie de un indicator.

Când ajunse lângă ea, se interesă şăgalnic:

— Nu primesc un sărut?

Ieşi pe hol înainte ca ea să apuce să-l lovească. Uşa se trânti în urma lui, iar o clipă mai târziu se auzi râsul tinerei femei. Zâmbind, Alex coborî la parter pentru a vorbi cu hotelierul. Câteva minute mai târziu, avea prosoape curate şi toate cele de trebuinţă pentru a-şi face toaleta.

Amabilii proprietari ai hotelului, domnul şi doamna Crimmond, îl urmăriră străbătând coridorul spre baie.

— Uite un om fericit, oftă înduioşat domnul Crimmond.

— Tu n-ai de ce să te plângi, Andy, replică soţia lui dându-i un ghiont în coaste.

— Glumeşti probabil. În ochii lui se zărea o licărire. Noaptea trecută am crezut că tavanul o să ne cadă în cap, iar dacă stinghiile patului nu sunt rupte, atunci eu nu mă numesc Andy Crimmond.

— Da, spuse soţia lui zâmbind şi aplecându-şi capul într-o parte. Nimic nu se compară cu dragostea tânără pentru a-ţi încălzi inima. Îţi trezeşte amintiri.

— Blestemate fie amintirile! Încă mai e viaţă în câinele ăsta bătrân. Deşi nu atât de multă ca în craiul ăla tânăr. În orice caz, o să mai stea o noapte.

— De ce?

— A zis că nu vrea să călătorească pe întuneric, nu după cele păţite pe drum încoace.

— Şi tu l-ai crezut?

— Tu ce părere ai? chicoti el dându-i o palmă peste fund. Sunt proaspăt căsătoriţi. Nu se grăbesc să ajungă nicăieri, poate doar în pat.

Râzând împreună, intrară în sala de mese pentru a se ocupa de clienţi.

*

Puţin mai târziu, când Alex urcă scările, pasul îi era mai sprinten. Se simţea de parcă întinerise cu zece ani. Totul era nou pentru el. Soarele era mai strălucitor, simţurile, mai ascuţite, iar sunetul cimpoaielor… Nu, nici chiar aşa, dar putea să afirme totuşi că zgomotul era mai puţin deranjant. Atât cât să-l facă să reflecteze la faptul că se îndrăgostea.

Intră în camera pe care o împărţise cu Mahri şi se opri brusc. Zâmbetul prostesc de pe chipul lui dispăru. Fata nu

era acolo. Cu toate că nu avea unde să se ascundă în acea încăpere mică, el se uită oricum în şifonier şi înjură în barbă când constată că era goală. Cămaşa ei de noapte atârna pe spătarul unui scaun, dar hainele pe care i le dăduse proprietăreasa dispăruseră. Nu avea niciun ban. Punga încă era în buzunarul hainei lui. Cum naiba credea că avea să se descurce? Blestemând cumplit, se răsuci pe călcâie, coborî ca o furtună scările şi ieşi pe uşa din spate.

Era o nebunie la grajduri, cu o grămadă de şarete şi de cai aparţinând celor care veniseră la sărbătoare împreună cu familiile. Află curând că nimeni nu împrumutase şi nici nu luase vreun cal. Oamenii soseau, nu plecau.

Intră din nou în hotel şi, abia privindu-i pe cei pe lângă care trecea, străbătu coridorul şi ieşi pe uşile din faţă. Ochii lui dădură peste o mare de oameni care se foiau printre chioşcuri şi corturile instalate pe iarba verde. Dincolo de pajişte, drumul urca abrupt spre terenul unde se desfăşurau jocurile.

Nu ştia de unde să înceapă căutările. Se simţea furios, neajutorat şi alarmat, toate în acelaşi timp. Totuşi, mai presus de orice îl deranja mândria rănită. Iarăşi se lăsase păcălit de promisiunile ei deşarte. Cum de îi putuse face aşa ceva după cele întâmplate în ajun?

— Alex!

Capul lui se răsuci brusc.

— Aici!

Mahri îi făcea cu mâna. Mahri, frumoasă ca o cadră în rochia albastră care parcă fusese croită pentru ea. Pe cap purta o beretă de tartan cu o pană de vultur în creştet. Era de o exuberanţă molipsitoare.

Alex îşi încleştă dinţii. În vreme ce se îndrepta spre ea se gândi că avea să-i înroşească urechile, dar primele cuvinte care îi ieşiră din gură îl luară prin surprindere:

— N-ai fugit.

Ea îl luă de braţ şi îl grăbi spre unul dintre chioşcuri.

— Sunt lihnită de foame, iar aici se găsesc Forfar Bridies[9]. N-am mai mâncat aşa ceva de ani de zile. Sper că ai bani să le plăteşti.

Alex o opri şi o răsuci cu faţa spre el.

— Mahri, cred că merit un răspuns după cele întâmplate între noi azi-noapte. Deci, repet, n-ai fugit.

Tânăra femeie nu-l repezi şi nici nu-i dădu o replică uşuratică pentru a evita un răspuns direct. Ştia că un lucru fundamental se schimbase între ei. Nu doar că erau iubiţi. Îi spusese despre ea mai mult decât spusese oricui. Alex n-o păcălise, aşa că merita
0 oarecare onestitate din partea ei. Orice altceva ar fi pângărit frumuseţea nopţii precedente.

— N-aş fugi de tine, nu acum. Dacă mă voi hotărî să plec, o să te anunţ. Pur şi simplu am coborât să iau micul dejun şi am fost atrasă afară de muzica acestor cimpoaie. Apoi, desigur, am simţit mirosul înnebunitor de Forfar Bridies... aşa că, iată-mă, însetată, înfometată şi fără niciun ban ca să cumpăr ceva.

El îşi dădu seama că Mahri făcuse o concesie uriaşă. Nu o să se furişeze afară în toiul nopţii. Avea să-i spună în faţă că pleacă, probabil după ce îl lega gol de un stâlp al patului şi îi lua toate hainele. Era totuşi un progres, trebuia s-o recunoască.

— Nu e deloc amuzant, spuse ea privindu-i cu ochii îngustaţi rânjetul strâmb.

— Am înţeles că ai fost de acord să te măriţi cu mine, replică el cu blândeţe.

— Serios? Nu-mi amintesc asta. Îşi puse degetele pe buzele lui, pentru a-l împiedica să vorbească. Hai să luăm fiecare zi pe rând. Trebuie să ne întâlnim cu ceilalţi şi să vedem cum s-au descurcat. Apoi, trebuie să te vezi cu şeful tău şi să lămureşti lucrurile. Abia după aceea ne putem

9 Plăcinte cu carne originare din oraşul scoţian Forfar (n.red.)

gândi la viitor.

— Şi cu Demos cum rămâne?

— Când vor veni, voi fi pregătită.

În afirmaţia ei exista destulă ambiguitate pentru a face să
1 se zburlească părul de pe ceafă. Nu insistă, amintindu-şi că, alături de Dugald, se găsea acum în cercul restrâns de oameni în care Mahri avea încredere. La sosirea celor din Demos, şi el o să fie pregătit.

— Hai să-ţi luăm nişte Forfar Bridies, îi spuse.

*

Forfar Bridies nu se număraseră niciodată printre preferatele lui Alex. Erau umplute cu carne de vită tocată, amestecată cu ceapă, şi musteau de grăsime. Mahri o înfulecă pe a ei ca un câine lihnit de foame şi mai ceru încă una. Alex era amuzat. Mânca precum o ţărancă, dar avea silueta delicată ca a unei dansatoare. Acea contradicţie între forţă şi vulnerabilitate îl intriga. Se întrebă care era implicarea ei în Demos. Îi spusese că fusese curier. Un peştişor mic. Atunci, de ce erau atât de hotărâţi s-o prindă? Şi de ce el era preocupat când ea părea la fel de lipsită de griji ca un copil?

— Îmi mai iei o Bridie? Se interesă ea lingându-şi grăsimea de pe degete.

— Bine, o altă Forfar Bridie pentru milady, oftă el, deşi ar fi preferat să rămână şi s-o ajute să-şi lângă degetele.

Se întoarse cu o Bridie şi cu un coşuleţ cu fructe şi brânzeturi din care să ronţăie în timp ce se plimbau printre chioşcuri şi corturi.

Majoritatea participanţilor la festivităţi îşi aduseseră mâncarea de acasă, iar acum stăteau la picnic. Atmosfera era ca de iarmaroc. Nu exista niciun lord şi nicio lady în faţa cărora să te ploconeşti, nici moşieri bogaţi care să-şi

supravegheze arendaşii. Persoanele importante asistau la jocuri şi le înmânau panglicile concurenţilor merituoşi. Din când în când se auzeau uralele mulţimii atunci când un favorit câştiga premiul.

— Dacă Dugald s-ar afla aici, ar fi în elementul lui, observă Mahri. Nu glumesc. În tinereţe a fost campionul Scoţiei la aruncarea bolovanului. Eu şi fratele meu obişnuiam să mergem cu el de la un concurs la altul.

— Aţi călătorit prin toată Scoţia? întrebă el uimit.

— Nu chiar. Am fost la jocurile locale, dar Scoţia a venit la noi. Doar suntem de lângă Braemar! În cele din urmă, toţi campionii ajung să se întreacă la Jocurile de la Braemar. Mâncase deja pe jumătate cea de-a doua Bridie, când se opri, mormăind: De fapt, nu prea îmi place asta.

— Atunci de ce ai cerut?

— Pentru că Dugald şi fratele meu le înfulecau pe nerăsuflate. Presupun că am vrut să împărtăşesc acea camaraderie, aşa că mâncam şi eu. Din fericire, nu trebuia s-o fac decât la jocuri. La noi în casă nu erau îngăduite – erau prea grase pentru digestia delicată a bunicii. E drept, ronţăitul unei Forfar Bridie îmi stârneşte amintiri plăcute, însă, din păcate, îmi provoacă şi dureri de burtă. Uitasem de asta.

— Bunicii tăi nu veneau să admire talentul pândarului lor la aruncarea bolovanului?

— Ei nu călătoreau prea mult, dar în fiecare an străbăteau drumul de la Gairnshiel la Braemar, iar Dugald aprecia gestul lor. Bunicul zicea că se simţea foarte mândru să prindă panglica albastră la pieptul lui Dugald. Panglica era însoţită şi de o pungă cu bani. Era o zi cu adevărat frumoasă.

Mahri privea în gol de parcă ar fi fost transportată în timp în acea perioadă fericită. El se gândea la Gairnshiel. Cunoştea numele, însă nu-şi putea aminti de unde.

Alex aruncă plăcinta pe jumătate mâncată unuia

dintre numeroşii câini fără stăpân care bântuiau prin preajmă. Mahri scoase din coşuleţ un măr pe care îl şterse de mânecă.

— Ce s-a întâmplat cu casa bunicilor tăi? Se interesă el pe un ton neutru.

Tânăra femeie tocmai era pe punctul de a muşca din măr, dar întrebarea lui o făcu să se oprească. Urmară câteva clipe de tăcere deplină înainte ca ea să se întoarcă pentru a-l privi. Replică pe acelaşi ton:

— Ce s-a întâmplat cu casa bunicilor *tăi?*

— Am moştenit-o eu, după moartea lor. Acolo o să mergem.

Ar fi trebuit să-şi muşte limba. Nu trebuia să-i fi pus o asemenea întrebare ţintită. Nu reuşise decât s-o pună în gardă.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru. La moartea bunicilor, casa mi-a revenit mie. Avocaţii mei au închiriat-o. Este prea mare pentru o persoană, dar nu m-aş îndura s-o vând. Oricum, când vin în Deeside, în general nu stau mai mult de câteva zile. Locuiesc la Dugald.

Alex ştia când să insiste şi când să se retragă. Cu toate acestea, reţinerea ei îl irită. Erau iubiţi. O ceruse de soţie. Nu trebuia să existe secrete între ei. El trebuia să fie pe primul loc pentru ea, aşa cum ea era pe primul loc pentru el.

Mahri îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ascultă!

— Ce?

— Cimpoaiele. Or fi în cortul mare? Cred că e posibil să fi început dansul. Nu-ţi plac dansurile scoţiene?

— Destul de mult. Atâta vreme cât nimeni nu se aşteaptă să dansez.

— Nimeni nu se aşteaptă. În primul rând, nu porţi kilt, iar în al doilea, sunt demonstraţii de dans. Numai celor mai buni li se permite să participe. Întrucât expresia lui

resemnată se lumină considerabil, Mahri insistă: Avem timp să ne uităm la dansuri?

— Poftim?

— Ai spus că ar trebui să plecăm devreme.

— Am zis asta înainte să ne trezim în miezul zilei. Am reţinut camera pentru încă o noapte.

— În cazul ăsta, ce mai aşteptăm?

*

Mahri juca foarte bine teatru, dar, în spatele zâmbetelor şi a râsetelor, mintea îi lucra neîncetat. El încă mai căuta răspunsuri, încă mai vâna discrepanţele din fiecare remarcă neatentă. Nu avea să renunţe niciodată, ceea ce reprezenta o problemă enormă. Alex voia să anihileze gruparea Demos, iar ea nu putea permite asta.

Era doar un singur lucru de făcut. Nu avea de ales. Trebuia să dea ochii cu tatăl ei şi să-i spună că zilele lui şi ale acoliţilor lui erau numărate. Ea avea mijloacele necesare pentru a-i distruge. Trebuia să-l convingă pe tatăl ei că era suficient de disperată pentru a o face.

Limba ei slobodă o adusese în situaţia asta. N-ar fi trebuit să pomenească de Gairnshiel sau de casă, n-ar fi trebuit să uite nicio clipă că Alex era un agent al Coroanei. Mintea lui ageră avea să adune curând doi şi cu doi.

Nu intenţiona să-l păcălească, nici să-l mintă, dar asta nu însemna că trebuia să-i dezvăluie toate secretele. Cândva, poate, dar deocamdată nu.

Până una-alta, încercă să pară veselă şi lipsită de griji. După ce urmăriră dansurile scoţiene, rătăciră aiurea printre corturi şi chioşcuri, oprindu-se să admire obiectele create de artizanii locali. Se întorceau spre hotel când dădură peste un cort cu un semn la intrare. Nu existau cuvinte scrise, ci doar schiţa unui glob de cristal.

— Am dorit mereu să mi se spună ce soartă voi avea,

zise Mahri.

— Nu-mi pot imagina de ce. L-ai întâlnit deja pe domnul înalt, Brunet şi Chipeş.

— Adevărat, dar Dugald spune că e prea bătrân pentru mine.

— Foarte nostim.

— Nu glumesc! Când aveam vreo şase ani, i-am cerut să mă ia de nevastă. Atunci mi-a zis că e prea bătrân pentru mine. Fireşte, mi-a frânt inima.

Alex nu fu foarte sigur cum se întâmplase, dar se pomeni în cort înainte de a apuca să protesteze.

— Mahri, eu nu cred în aiurelile astea, tu crezi?

— Hai, nu mai fi aşa de încrâncenat. E doar puţină distracţie.

În micul cort era beznă şi mirosea apăsător a tămâie şi a ceară. Alex chicoti:

— Aşa trebuie să fi mirosit când Macbeth s-a întâlnit cu vrăjitoarele în mijlocul furtunii cu tunete şi fulgere. Haide, Mahri, nu e nimic altceva decât teatru.

Dar tânăra femeie nu voia să se clintească.

— Aşteaptă, spuse ea, fumul se risipeşte.

Din întuneric se contură silueta unei ţigănci bătrâne cu un şal înfăşurat în jurul capului, şezând la o masă acoperită cu dantelă, în centrul mesei se afla un glob de cristal.

— V-am aşteptat, zise ţiganca.

Vocea îi era joasă şi muzicală, cu un accent gaelic puternic. Dacă Mahri nu s-ar fi aflat acolo, Alex s-ar fi răsucit şi ar fi plecat. Nu avea răbdare cu prezicătoarele care îşi băteau joc de lucruri pe care nu le înţelegeau. Rămase pentru că fata părea decisă să ia parte la acel joc.

Ţiganca spuse ceva în gaelică, iar Mahri trase un scaun şi se aşeză. După câteva clipe, Alex îi urmă exemplul.

Ochii ţigăncii se aţintiră în ai lui.

— Eu nu ghicesc norocul şi nici nu fac profeţii, spuse, de parcă i-ar fi citit gândurile. Împingând globul de cristal spre el, adăugă: Cristalul vorbeşte singur.

— Ei bine, hai, îl îndemnă Mahri văzând că ezita. Pune-ţi mâinile pe el.

„Iartă-mă, bunico”, se rugă Alex în gând, apoi îşi puse palmele pe globul de cristal şi privi în adâncurile sale. Exact cum se aşteptase, nu se întâmplă nimic. Nu apărură nici imagini, nici viziuni, nici voci, nici măcar o reflexie a propriului chip. Cristalul rămase impersonal şi tăcut. După un moment sau două, îl împinse la loc, în mijlocul mesei.

— Nimic, rosti el, nici măcar o şoaptă. Globul tău de cristal nu-mi vorbeşte.

— Asta pentru că v-aţi închis mintea în faţa lui, zise ţiganca. Ar vrea doamna să încerce?

Mahri îl fulgeră pe Alex cu privirea, apoi se uită zâmbitoare în ochii femeii.

— Sigur că vreau să încerc. Am un mare respect – îi aruncă o altă privire severă lui Alex – pentru obiceiurile şi cunoştinţele străvechi.

Bătrâna se înmuie şi zâmbi.

— Dacă este ca acest cristal să vorbească, cu siguranţă, vă va vorbi dumneavoastră.

Alex stătu nemişcat ca un bloc de piatră în vreme ce Mahri se întinse spre cristal. Îi urmări degetele cuprinzându-l. Părea calmă şi sigură pe sine. Respira normal. Trecu un minut, apoi ea expiră îndelung şi îşi luă palmele de pe sferă.

— Ei bine? Se interesă el surâzând. Ţi-a vorbit?

— Tu nu l-ai auzit?

— Nu. N-am auzit nimic. Ce a spus?

— A zis… O, n-are niciun sens.

— Spune-mi!

— A zis că voi trece prin foc, dar că nu mă voi arde. Ce lucru ciudat!

Amândoi se întoarseră simultan pentru a o privi pe ţigancă. Scaunul ei era gol, dar în spatele acestuia zăriră prelata unui alt cort fluturând în vânt. Se uitară spre masă. Şi globul de cristal dispăruse.

— Nici măcar n-am plătit-o, se miră Mahri.

*

— N-a fost o înşelătorie, spuse ea. Aranja absentă tacâmurile pe masă, gândindu-se la cele întâmplate. Am auzit o voce. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Şi n-aş fi putut inventa acel mesaj ciudat. „Vei trece prin foc, dar focul nu te va arde.” Ştiu că sună nebuneşte, dar asta am auzit.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine. Nu ţi-am zis că o clarvăzătoare faimoasă mi-a făcut şi mie o profeţie cândva?

Se aflau în salonul de la Feughside Hotel, aşteptând să le fie servită cina. Bârnele masive, întunecate traversau de-a lungul şi de-a latul tavanul, şi nenumăratele capete de cerbi de pe pereţi îi supravegheau cu stoicism pe meseni. Mai erau doar câteva mese goale, iar zgomotul conversaţiilor făcea ca Alex şi Mahri să-şi ţină capetele apropiate pentru a se auzi.

— Ba da, dar mi-ai dat impresia că n-ai luat-o foarte în serios, zise ea. Ei bine, nici eu nu cred cu adevărat, dar există câteva lucruri care sfidează orice explicaţie logică. Se îndepărtară unul de celălalt când ospătăriţa le aduse primul fel de mâncare, supă de peşte cu turte de ovăz. Mahri luă o lingură de supă înainte de a continua: Oricum, cine era faimoasa clarvăzătoare?

— Bunica mea, răspunse Alex simplu.

Urmară câteva clipe de tăcere deplină.

— Bunica ta? Rosti ea în cele din urmă.

— Bunica mea, repetă el.

— Da, bine, nu crede fiecare bătrână din Scoţia că e

puţin vrăjitoare? Chicoti ea. Bunica mea avea această convingere.

— Foarte adevărat, dar a mea era una autentică. O moştenire de familie.

El continuă să-şi mănânce supa în vreme ce Mahri se uita la el cu ochii îngustaţi.

— Alex, şopti ea, eşti… eşti vrăjitor?

— Tu ce crezi? replică el tamponându-şi buzele cu şervetul.

Nelinişstea ei se transformă în râs, molipsindu-l şi pe el.

— Serios, ce crezi că înseamnă profeţia? îl iscodi ea.

Tot restul cinei făcură speculaţii. Niciunul nu era înclinat să-i ia cuvintele ad litteram. Mahri credea că focul se referea la necazurile din acel moment, peste care ei aveau să treacă neafectaţi. Asta voiau amândoi să creadă. Alex nu-i mărturisi că şi lui i se făcuse aceeaşi profeţie, gândindu-se că i-ar fi părut suspect. Ochii ei erau limpezi, zâmbetele, fireşti – ce şi-ar fi putut dori mai mult?

Seara se scurse în mod agreabil. Printr-un consens tacit, evitară orice subiect care ar fi putut să strice armonia. Când intrară în cameră, se dezbrăcară încet şi se culcară. Nu manifestau nicio grabă frenetică de a poseda sau de a fi posedat. Se atinseră, se mângâiară, se sărutară. Totul era potolit. Mişcările lor erau fluide şi languroase. Timpul păru a-şi încetini curgerea. Pasiunea tot dădu să intervină, dar ei o ţinură la distanţă.

— Vreau ca asta să dureze pentru totdeauna, murmură ea, pierdută în mângâierile lui.

— Nu-ţi face griji, şopti el lipindu-şi buzele de ale ei. Aşa va fi.

— Eşti foarte sigur de tine.

— Ar trebui să fiu. Sunt vrăjitor, îţi aminteşti?

Râsul ei se transformă în geamăt. „Magie, gândi ea, degete magice, săruturi magice.” Poate că, la urma

urmelor, chiar era vrăjitor.

Alex îşi puse gura pe un sân, apoi pe celălalt şi îi atinse fiecare sfârc întărit cu limba şi cu buzele. Când îşi strecură degetele între coapsele ei şi o găsi fierbinte şi umedă pentru el, buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Zâmbetul deveni geamăt când mâinile ei se strânseră în jurul bărbăţiei sale excitate şi o mângâiară voluptuos.

Plăcerea, descoperi el, nu putea fi amânată pentru mult timp. Îi biciui sângele, făcându-l să mărească ritmul. Înghiţi micile sunete pe care Mahri le scoase când plăcerea crescu şi în ea. Respiraţia li se îngreună, mişcările deveniră haotice. Nici chiar după ce intră în ea nu răspunse rugăminţilor ei de a se grăbi. O tachină şi menţinu un ritm lent, extrăgând fiecare nuanţă a senzaţiilor până când ea se cutremură dedesubt.

— Am crezut că vrei să dureze pentru totdeauna, spuse el.

Unghiile ei se înfipseră în spinarea lui şi, la fel ca prima oară, Alex se împinse şi se îngropă adânc în ea. Plăcerea fu atât de intensă, încât trebui să-şi încleşteze dinţii pentru a-şi păstra controlul. Nu mai era cale de întoarcere acum.

— Vicleană mică, rosti el cu un hohot de râs sugrumat.

Se propti în braţe pentru a face contopirea lor cât mai deplină. Mahri gemu şi se încleştă de umerii lui. Era la fel de disperată ca el şi răspunse pe măsura fervorii lui – sărut pentru sărut, mângâiere pentru mângâiere. La sfârşit, în momentul în care el se goli în ea, îşi îngropă ţipătul eliberării la gâtul lui.

În cele din urmă, când izbuti să respire din nou, Alex se ridică într-un cot să-i studieze chipul.

— Ce-i? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— O să mă părăseşti, Mahri? După asta? Ei bine? murmură el cuprinzându-i sânii în palme.

— Am spus eu aşa ceva?

Poate că insistase prea mult. Ce îl opri fu privirea ei: fragilă, rugătoare, nesigură. Mahri voia înţelegerea lui. Şi avea să i-o acorde, până la un punct. Cu toate acestea, simţi dezamăgirea cuprinzându-l. Ajunseseră din nou să se joace de v-aţi ascunselea unul cu celălalt.

Capitolul 21

Mergeau de-a lungul râului Feugh, un afluent al lui Dee, şi aproape că ajunseră în satul Banchory când Alex coti pe un drum lateral. Lui Mahri i se păru că se îndreptau spre sud, dar, după vreo oră, când ajunseră la o răscruce, îşi dădu seama că schimbaseră iarăşi direcţia. Îşi struni calul.

— Ne întoarcem de unde am venit, doar că o luăm pe un drum mai întortocheat, observă ea.

Se opri şi el, îşi scoase o mănuşă şi mângâie grumazul calului.

— E improbabil să întâlnim vreo patrulă pe drumul ăsta. În afară de asta, am lăsat o urmă care îi va conduce pe eventualii noştri urmăritori la Banchory. Acum ne întoarcem pe alt traseu.

— Ai lăsat o urmă? Ce înseamnă asta?

— Le-am zis celor de la hotel că ne ducem să luăm trenul de la Banchory spre Aberdeen.

— Foster va şti că eşti prea deştept ca să faci aşa ceva, pufni atunci Mahri.

— Am auzit cumva un compliment? rânji el.

— Ce nume ai folosit?

— Alexander. Domnul şi doamna Alexander. Ce mai e acum?

— Asta-i numele tău! Puteai la fel de bine să-ţi spui

„Hepburn”.

Oricine are puţină minte îşi va da seama că încerci să creezi o pistă falsă.

— Spre norocul nostru, Foster e greu de cap.

— Şi tu crezi că eşti deştept întorcându-te pe teritoriul inamicului? Eu numesc asta nebunie.

— S-ar putea să ai dreptate, dar, în fierbinţeala momentului, când cineva a încercat să mă ucidă în tren, iar tu plecaseşi cu bandiţii ăia, a fost singurul lucru care mi-a venit în minte. Acolo ne vom întâlni cu ceilalţi.

Mahri scoase un sunet neîncrezător şi atinse coastele calului cu călcâiele.

— Feughside, rosti ea. Aşa se numeşte casa ta?

— Da, cu toate că acum e mai mult o cabană de vânătoare. Când n-o folosim, o închiriem amatorilor de experienţe cinegetice.

— Acolo a fost împuşcat şi prins Gavin?

— Acum n-o să mai fie soldaţi acolo, rosti el pe un ton calm. Gavin a fost capturat pentru că nu se aştepta să aibă necazuri. Noi vom fi mai precauţi şi, la primul semn de probleme, vom face o manevră de evitare.

N-avea niciun. Rost să discute în contradictoriu cu el. Dacă le spusese celorlalţi că se vor întâlni la cabana lui de vânătoare, atunci acolo trebuiau să se ducă.

Câteva ore mai târziu, când trecură pe lângă ruinele castelului Birse, ideea îi plăcu şi mai puţin. Nu se vedea, dar peste râul Dee se afla un drum de ţară care ducea la casa bunicilor ei de lângă Gairnshiel.

Erau prea aproape pentru a se simţi în largul ei.

„Teritoriul inamicului”, gândi ea.

*

Feughside House îi făcu o primă impresie bună. Avea trei frontoane care dădeau spre vest, pentru a beneficia de

priveliştea soarelui la apus, şi era cuibărită într-o dumbravă cu plopi. Inundaţia nu făcuse stricăciuni aici, deoarece casa se afla pe un dâmb, însă furtuna doborâse mulţi copaci.

Un băieţandru veni în fugă dinspre grajd pentru a le lua caii. Un zâmbet uriaş i se întinse pe chip, răspunzând la valul lui de întrebări. Alex îi spuse că Gavin era teafăr şi că urma să li se alăture în curând.

În vreme ce băiatul ducea caii în grajd, Mahri zise:

— Am crezut că locuinţa e goală, mai ales după ce soldaţii l-au arestat pe Gavin.

— Nu. Calley – ăsta-i numele servitorului lui Gavin – stă aici de ani de zile. Nu are unde să se ducă în altă parte, iar Danny, pe care tocmai l-ai cunoscut, e cam în aceeaşi situaţie. Vei descoperi că fratele meu are o slăbiciune pentru sufletele fără adăpost.

Calley le deschise uşa. Era un bărbat masiv, bine făcut, cu riduri săpate de vârstă, dar nu şi cu riduri făcute de râs. În voce, avea doar o urmă de accent scoţian, ceea ce îi indică lui Mahri că, la un moment dat, avusese o poziţie înaltă în serviciul unui gentleman.

Pe când cei doi bărbaţi vorbeau despre incidentele de la recepţia reginei şi de urmările acestora, ea străbătu holul cu lambriuri întunecate şi ajunse în ceea ce părea a fi salonul principal de primire, iar prima ei impresie se risipi în tăcere. Cineva folosise această cameră pe post de sală de tir. Obişnuitele capete de cerbi de pe pereţi arătau de parcă persoana care le atârnase acolo fusese foarte beată la momentul respectiv. Existau găuri de glonţ peste tot, în tavan şi în pereţi. Cu toate că nu se vedea nicio sticlă, aerul era îmbibat cu un miros de bere stătută şi de whisky. Îşi coborî privirea spre duşumea. Covorul turcesc fusese botezat din belşug cu Dumnezeu ştia ce.

Alex fie îi simţi dezgustul, fie văzu ceva în expresia de pe chipul ei, deoarece spuse:

— Nu trebuie să uiţi că aceasta este locuinţa unui

burlac. Câteodată, bărbaţilor le place să renunţe la corvezile civilizaţiei.

— Dacă îmi este îngăduit să subliniez, domnule, interveni Calley cu accentul lui impecabil, cele mai multe stricăciuni au fost făcute de soldaţii care l-au luat pe domnul Gavin. Câţiva au rămas aici şi – să zicem – s-au decis să dea o petrecere.

Mahri era curioasă în legătură cu majordomul. Era oare unul dintre sufletele fără adăpost ale lui Gavin? De ce s-ar fi îngropat un servitor cu o asemenea experienţă în acel loc departe de civilizaţie? Nu puse întrebări, deoarece ştia prea bine cât de dificil îi era să păstreze propriile secrete. Asta l-ar fi putut îndemna pe interlocutor să mintă. Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască – acesta era mottoul ei.

Alex tocmai îi arăta pivniţele în care erau ţinute proviziile, când un sunet bizar se auzi din spatele unui străvechi boiler spart, făcând-o să se răsucească într-acolo. Primul ei gând fu că era un bursuc sau o vulpe, dar o serie de fornăieli, lătrături şi scâncete o făcură să i se ridice sprâncenele.

— Un câine? presupuse ea.

În clipa următoare, ceea ce păru a fi un preş rulat ieşi rostogolindu-se din boiler şi practic îl doborî pe Alex.

— Jos, Macduff! rosti el ferm, apoi i se adresă lui Mahri: Bruta asta urâtă este şi el unul dintre vagabonzii lui Gavin. Îl cheamă Macduff. Frate-meu o să fie fericit să-l vadă. Credea că soldaţii care l-au arestat l-au schilodit ori l-au ucis.

Mahri se lăsă pe vine şi se uită în cei mai blânzi ochi căprui pe care îi văzuse vreodată. Nasul îi era ars, laba pe care i-o întinse îi era sfârtecată rău, iar duhoarea emanată de blana lui ar fi întors pe dos stomacul celui mai dur gunoier.

Fu dragoste la prima vedere.

Îşi deschise braţele, iar Macduff căzu în ele de parcă acolo era locul lui.

— O frumuseţe, şopti ea. Ce căutai în boiler?

— Vechiul boiler este intrarea într-un coridor secret care iese la un turn de piatră aflat mai jos pe deal, îi explică Alex.

Deschise larg uşa, pentru ca Mahri să poată vedea mai bine. În spatele unei trape se zăreau nişte trepte de piatră care coborau într-un întuneric de iad.

— Şi Macduff ştie cum să deschidă o trapă?

El ridică din umeri.

— Ai fi surprinsă ce ştie Macduff să facă. Îi place să vină şi să plece după bunul plac. Dar nu l-ar fi părăsit niciodată pe Gavin dacă n-ar fi fost grav rănit.

— Da, arată ca şi cum ar fi trecut prin război. Scărpină urechile câinelui şi fu răsplătită cu un rânjet. Presupun că pasajul secret a fost o cale de evadare pentru iacobiţi în timpul rebeliunii.

— Ce te face să crezi asta?

— Ei bine, suntem în Deeside, nu-i aşa? Aici şi-au găsit adăpost iacobiţii. Cred că nu există casă care să nu aibă un pasaj secret pentru a-i ascunde pe iacobiţi în timpul rebeliunii.

— Nici vorbă de ceva atât de romantic.

Îl surprindea docilitatea lui Macduff, care accepta fără crâcnire ca Mahri să-i scoată scaieţii din blana încâlcită. Doar lui Gavin i se permitea acest privilegiu.

— A fost folosit pentru a transporta whisky-ul de contrabandă pe care stră-străbunicul meu îl producea în distileria ilegală pe care o instalase în ceea ce acum e pivniţa de vinuri. Arătând spre o uşă aflată în spatele lui Mahri, Alex suspină: Mi-e teamă că noi, Hepburnii, am fost nişte oameni lipsiţi de gust.

— Nu te învinovăţi, nu ne putem alege rudele. Gândindu-se că, poate, spusese prea mult, adăugă repede:

Aş vrea s-o văd.

— O să ţi-o arăt mâine. Acum vreau să mă spăl, să mă schimb şi să mănânc – în ordinea asta.

Ea încetă să-l mai mângâie pe Macduff şi se ridică.

— Vrei să spui că o să renunţi la ţinuta de dandy şi o să devii iarăşi domnul Sobrietate?

— Nu prea. O să împrumut nişte haine de-ale lui Gavin.

— Şi eu ce-o să port?

În mintea lui se contură imaginea trupului ei gol, moleşit după dragoste. Rânjetul prostesc îi atrase o privire severă.

— Haide, Macduff, spuse ea. Hai să-ţi găsim ceva de mâncare. Apoi o să vedem ce ţi-au făcut soldaţii ăia.

*

Din clipa aceea, Macduff deveni sclavul tinerei femei. Îl tolera pe Alex, dar, dacă acesta îşi punea mâinile pe Mahri, câinele se strecura între ei şi mârâia ca un urs. Speranţele lui de a avea parte de un interludiu romantic înainte de venirea celorlalţi se risipiră.

În dimineaţa următoare, când o duse în pasajul secret, Macduff îşi băgă şi el nasul între ei.

— Dacă e să apară vreun necaz, aici aş vrea să fiu, zise Alex. Ce vreau să spun este că, dacă soldaţii se întorc, ăsta este un loc bun unde să te ascunzi. Dar să nu atingi nimic. Este mizerie, nu s-a mai făcut curat de ani de zile.

Cu felinarul în mână, o luă înainte.

Ei nu-i păsa dacă îşi murdărea rochia, deoarece o purta deja de trei zile. Spera că Juliet va sosi curând, pentru a putea împrumuta una dintre rochiile ei frumoase. Existau câteva flecuşteţe *t t* femeieşti în dormitorul care-i fusese repartizat, însă nu le considera decente. Era clar că lui Gavin îi plăceau fetele petrecăreţe. Sau poate că erau

suflete fără adăpost pe care Gavin le primise din bunătate, se gândi ea amuzată.

Se controlă. Încerca să nu-şi facă griji pentru ceilalţi, dar nu-şi putea stăpâni temerile. După cum sublimase Alex, se despărţiseră de numai patru zile. Dacă nu apăreau până la sfârşitul săptămânii, aveau să plece în căutarea lor la Aberdeen.

Nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut dacă Demos n-ar fi existat. Propria vină reprezenta o povară grea. Putea opri asta. Nu. O s-o oprească. Nu-l putea implica pe Alex, şi aşa avea destule necazuri. Asta era ceva ce trebuia să facă de una singură.

— Ai grijă, rosti Alex când ea se împiedică.

Duşumeaua era acoperită cu resturi – buşteni, recipiente din piatră, sticlă şi ceramică spartă şi o sumedenie de oale de noapte.

— Oale de noapte? Râse ea.

— Contrabandiştii noştri petreceau probabil mult timp aici, atunci când veneau colectorii de taxe. Asta era singura variantă aflată la îndemână.

Mahri se întrebă cine avea sarcina de a le goli, însă se abţinu să rostească gândul cu voce tare, nu pentru că nu era delicat, ci pentru că observase ceva.

— Nu-l aud pe Macduff.

Amândoi se opriră şi ascultară. Câinele alergase în faţa lor, mirosind diferitele obiecte interesante aflate în calea lui. Acum, totul era tăcut. Se răsuciră pentru a se uita îndărăt, în direcţia din care veniseră.

— Aş fi ştiut dacă ar fi trecut pe lângă mine, spuse Mahri. Probabil că se află în faţa noastră.

Alex nu-şi făcea griji în privinţa câinelui. Macduff putea să-şi poarte singur de grijă.

Puse felinarul pe duşumea şi făcu un pas spre tânăra femeie. Chicotind, rosti:

— Dacă asta nu-l aduce pe Macduff înapoi, nimic n-o

va face.

Îşi puse mâinile pe umerii ei. Amândoi zâmbeau când buzele li se atinseră. Mahri îşi înălţă capul.

— Macduff? strigă ea. Aici, băiete!

Niciun răspuns.

— Hai să-i dăm motiv de îngrijorare, propuse Alex. Sărută-mă ca şi cum nimic nu ţi-ai dori mai mult pe lumea asta.

Îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut lung şi profund. Când se desprinseră, Mahri îşi linse buzele, murmurând:

— Îmi plac gustul şi mirosul tău.

Cuvintele fireşti aduseră flirtul superficial la un nou nivel de intimitate.

— Mie mi-e *foame* de gustul şi mirosul tău!

Îi descheie corsajul rochiei şi i-l trase în jos, spre talie. Sânii ei mici şi fermi erau făcuţi pentru palmele lui, pentru gura lui. Cu buzele şi cu dinţii, mângâie şi udă sfârcurile tari ca nişte pietricele, până când dorinţa din el fu mai mult durere decât plăcere.

O împinse fără menajamente şi o lipi de perete; mâinile lui alunecară de pe talia fină, cuprinzându-i rotunjimea moale a şezutului. Micile ei ţipete excitate îl făcură să-şi dorească mai mult, mult mai mult. Când o ridică spre bărbăţia lui dură, strângând-o la piept, Mahri îşi arcui gâtul şi îşi strânse buzele pentru a-şi înăbuşi un geamăt.

Sângele bubuia în urechile ei. Fierbinţeala îi încingea pielea. Oare acesta era focul prevestit de ţigancă? Ei bine, clarvăzătoarea greşise. Îi tăia respiraţia, îi ardea plămânii, o ardea cu totul.

Alex îşi înălţă capul şi vorbi cu buzele lipite de ale ei:

— Vezi? Totul e uşor. Nu ştiu de ce trebuie să îngreunezi lucrurile.

Îi ridica fustele, aşezându-i trupul pentru penetrarea dură pe care era sigur că o aştepta cu aceeaşi nerăbdare ca

şi el, însă ea îşi propti mâinile în umerii lui şi îl împinse.

Mahri se simţea de parcă fusese trezită cu o căldare de apă rece. Nimic nu era atât de uşor cum părea el să creadă. Era un haos, un labirint din care ea trebuia să găsească o ieşire, pentru binele amândurora.

Îl ţinu la distanţă cu mâna sprijinită în pieptul lui.

— Ascultă-mă! N-o să mă las sedusă pentru a-mi trăda camarazii, aşa că nici măcar să nu încerci…

Alex izbi cu pumnul peretele din spatele ei, făcând-o să tresară.

— Asta crezi tu despre mine? Întrebă el furios. Că m-aş coborî până într-acolo?

— Eşti agent al Serviciilor Secrete. Eu am fost membră a Demos. Ce altceva ar trebui să cred?

— Nu asta gândeai la hotel. Ochii lui se îngustară privindu-i chipul. Ce se petrece în mintea ta întortocheată?

Mahri nu-l putu privi în ochi, aşa că se concentră asupra aranjării rochiei. El avea dreptate în privinţa nopţilor petrecute la hotel, dar argumentul ei merita să fie luat în serios. Magia nu putea rezista în lumea reală a spionilor şi a trădătorilor. De un lucru nu se îndoia: Alex era bun în meseria lui. Depista indiciile ca un magnet care culegea ace de oţel. Creierul lui era ca un filtru. Odată ce numele lui era reabilitat, avea să pornească pe urmele celor din Demos ca un copoi care vâna un iepure.

Era înfricoşător cât de mult dorea să aibă încredere în el, să se lase protejată de el. Îşi drese glasul.

— Ştii la fel de bine ca mine că nopţile pe care le-am petrecut la hotel au fost un interludiu, ceva fără nicio legătură cu realitatea. Acum, am revenit la realitate. Suntem în tabere diferite. Nu putem ocoli asta.

Putea vedea mânia crescându-i în ochi.

— Tabere diferite? rosti el cu sălbăticie. Eşti surdă şi oarbă? Te iubesc. Sunt de partea ta.

— Asta spui acum, dar ce vei zice când Demos va fi la

mâna ta?

— Ţi-ai exprimat punctul de vedere, foarte elocvent chiar, oftă el luând felinarul de jos. Motivul pentru care te-am adus aici a fost ca să-ţi arăt o cale de scăpare în caz că soldaţii vin să ne caute, aşa că hai să ne concentrăm asupra acestui subiect.

Porni înaintea ei. Mahri trebui să se grăbească pentru a ţine pasul cu el. Se simţea, pe rând, furioasă şi îndurerată. Proceda însă corect; de ce avea atâtea remuşcări?

Ajunseră la capătul coridorului şi cotiră.

— M-am gândit la asta, rosti Alex.

— La ce?

— Macduff se ţine de vechile poante. Vezi? Arătă spre o groapă din duşumea şi un morman de pământ de lângă perete. A săpat pe sub zid ca să poată veni şi pleca atunci când pofteşte.

Ea nu era foarte interesată de aventurile câinelui. Stătuse suficient de mult într-un spaţiu închis.

— Bine, dar noi cum ieşim de-aici?

— Folosim uşa, desigur.

Se lăsă pe vine şi împinse cu umărul în ceea ce se dovedi a fi o parte mobilă a zidului. Lespedea împinsă de el se dădu la o parte şi un val de aer proaspăt pătrunse înăuntru.

— Nu este cine ştie ce uşă, nu-i aşa? Remarcă ea neplăcut surprinsă.

— N-a fost gândită pentru doamne, ci pentru contrabandişti. Vino! Şi lasă-ţi capul în jos.

Mahri se aplecă şi se târî după el. Vreme de câteva clipe fu orbită de razele intense ale soarelui. După ce ochii i se obişnuiră cu lumina, văzu că deschizătura prin care ieşiseră se afla la baza unui turn de piatră.

Se ridică în picioare şi dădu ocol construcţiei. Îi amintea de turnurile de piatră de pe pantele domeniului

Balmoral, doar că acesta era mai mic.

— Nu prea eşti la adăpost aici, observă ea privind spre valea râului Feugh.

— Cu atât mai bine, îţi poţi vedea duşmanii, replică Alex. După ce împinse piatra la loc, pentru a ascunde intrarea, îşi puse mâna streaşină la ochi. Deci de aia ne-a părăsit Macduff, spuse el arătând cu mâna în zare. Gavin a sosit acasă. Constată pe un ton sec: Se pare că ţi-ai pierdut atractivitatea, Mahri.

Ea îi rumegă vorbele în timp ce coborau panta spre o şaretă care se îndrepta spre casă. Macduff alerga vesel pe lângă roţi.

*

— Dă-mi voie să verific dacă am priceput, zise Alex. Ai trimis o telegramă la Whitehall, dar n-a ajuns la Durward decât ieri, când el sosise deja la Ballater?

— Da, ăsta-i rezumatul. Gavin îşi privi fratele, care începuse să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Telegrama i-a fost retransmisă, iar el n-a întârziat să vină să mă vadă.

Se aflau în mica bibliotecă de la parter, după ce savuraseră nemaipomenita cină pregătită de Calley, care-şi rafinase talentele culinare în vestitele cluburi pentru gentlemeni din Londra. Alex îşi umpluse un pahar de whisky, în vreme ce Gavin sorbea din ceea ce el numea „ceaiul Pannanich” turnat într-o cană de cositor.

— Mai spune-mi o dată ce-ai aflat de la Durward.

— Foarte puţin, mormăi fratele mai tânăr. A fost atât de laconic, încât m-am pomenit trăncănind banalităţi doar pentru a umple tăcerea. Dintr-o cameră de la etaj se auzi un râs feminin, iar Gavin zâmbi spăsit: Juliet. Fără îndoială că râde de mine. A fost infirmiera asta, ştii...? Ei bine, e suficient să zic că s-a amorezat de mine. Nimic nu se

compară cu o infirmieră drăgăstoasă pentru a te vindeca rapid. Abia am aşteptat să scap de ea.

Alex se opri şi ridică o sprânceană amuzată.

— Ce naiba văd femeile la tine, Gavin?

— N-am întâlnit niciodată o femeie care să nu-mi placă. Ele ştiu asta şi răspund în consecinţă.

— Atunci, de ce ai fugit de infirmieră?

— Şi-a format o idee greşită despre mine, zise Gavin sorbind o gură de ceai. N-aş putea să mă însor cu toate femeile care îmi acordă un loc de frunte în fanteziile lor. E ilegal.

Alex clătină din cap şi se aşează pe fotoliul aflat vizavi de fratele său. Strâmbă din nas.

— Câinele tău e pe-aici pe undeva. Îi simt mirosul.

Un cap alb şi lăţos se ivi de sub un bufet şi îi arătă colţii.

— E-n regulă, Macduff, spuse Gavin. Alex glumeşte. Ştie că ţi-ai făcut baia.

Capul lăţos dispăru.

— Mă mir de câinele ăsta câteodată, zise Alex. Parcă ar înţelege engleza.

— Ei bine, da, l-am învăţat câteva cuvinte, gen „jos”, „stai” şi altele asemenea. Prinde repede.

Alex se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele încrucişându-şi gleznele. Sorbind din whisky, îl studie pe fratele lui. Părea să se fi vindecat de-a binelea, un merit pe care Gavin îl atribuia mai mult apei de Pannanich pe care Juliet îl silise s-o bea în fiecare zi decât împunsăturilor şi îndemnurilor doctorului care se ocupase de el. Totuşi, apa de Pannanich se terminase, iar Gavin insistase să procure o rezervă proaspătă chiar dacă ar fi trebuit să se ducă el singur la vrăjitoare. Până la urmă se dusese Dugald, nu doar pentru a lua apă, ci şi pentru a vedea ce se mai întâmpla cu pământul.

— Să revenim la Durward, spuse Alex. Ştie că ai fost

arestat şi că ai evadat din castel?

— O, da. Foster şi-a făcut bine treaba. Acum, Durward vrea să audă şi versiunea ta.

— Şi cum a rămas?

— I-am zis că-i vei trimite o telegramă ca să-i comunici când şi unde vei dori să te întâlneşti cu el. Apropo, el o să stea la cazarma de la Ballater. Prin urmare, în dimineaţa asta, înainte de a urca în tren, i-am trimis o telegramă în numele tău, anunţându-l pe comandant că te vei întâlni cu el mâine, în holul de la Huntly Arms, după sosirea trenului de la Aberdeen.

— Deci el crede că eu mă aflu în Aberdeen?

— Da.

Alex rămase gânditor câteva clipe.

— Nu te-ai gândit că, dacă Durward n-ar fi avut încredere în tine, te-ar fi încătuşat şi te-ar fi expediat în cea mai apropiată închisoare?

— M-am gândit la asta, dar tu eşti o pradă mai importantă. Am fost sigur că se va abţine până va da cu ochii de tine, iar eu n-aveam de gând să dezvălui locul unde te afli.

— De aia ai plecat din Aberdeen imediat după ce i-ai trimis telegrama?

— M-am gândit că e o idee genială. În felul acesta, tu eşti în avantaj.

— Poate că Durward a fost cu un pas înaintea ta.

— Nimeni nu ne-a urmărit, dacă la asta te referi. Nu erau poliţişti prin gări. Şi ne-am despărţit. Eu şi Juliet am călătorit la clasa întâi, iar Dugald, la a treia. După cum ţi-am spus, doamna Cardno a fost convinsă să rămână la nişte prieteni din Aberdeen. Juliet s-a gândit că aşa e mai bine. N-a vrut ca mama ei să fie implicată în caz că se întâmpla ceva.

Un alt hohot de râs se auzi de la etaj.

— Deci, ce se întâmplă cu frumoasa Mahri? întrebă

Gavin. Pare destul de fericită.

— O cheamă Mahri Scot sau Scott, cu doi de T, îl informă Alex. Îţi spune ceva numele ăsta?

— În zona asta sunt mii de oameni pe care îi cheamă Scot.

— Bunicii ei aveau o casă lângă Gairnshiel.

— Unde naiba-i Gairnshiel?

— Pe malul celălalt faţă de Ballater, cred. Mahri a zis că pe vremuri bunicul ei se ducea să-l vadă pe Dugald participând la jocuri.

— Am auzit de Gairnshiel, dar nu pot să-l localizez în ruptul capului, mormăi Gavin. Crezi că acolo se ascund prietenii ei?

— Sunt oare prietenii ei? Nu sunt sigur ce se petrece, ăsta-i adevărul, oftă Alex. Mă duc să mă plimb. Ai chef să vii cu mine?

— Mulţumesc, nu. Am avut parte de suficientă agitaţie pentru o singură zi. O să-mi aleg o carte şi o să mă bag în pat.

După ce fratele său plecă, Gavin începu să bată darabana în braţul fotoliului şi să privească în gol. Fu smuls din gândurile sale de Macduff, care scânci şi îşi puse o labă pe genunchiul lui. Îl scărpină după urechi.

— Nu sunt trist, zise el. Doar că am multe lucruri la care să mă gândesc.

Câinele îşi puse botul pe genunchii stăpânului său şi îl privi cu ochi drăgăstoşi.

— Mahri, rosti Gavin dintr-odată. E în necaz până-n gât şi e treaba noastră să avem grijă de ea.

Macduff lovi cu coada podeaua.

*

Se simţea ca un idiot afurisit. La asta se gândea Alex în vreme ce se dezbrăca pentru culcare. Aruncă o cizmă

peste tăblia de la picioarele patului, apoi pe cealaltă. Se dusese în camera lui Mahri după ce toată lumea adormise, sperând să îndrepte lucrurile între ei. Se aşteptase pe jumătate să găsească uşa încuiată. Dar nu se aşteptase ca uşa să fie păzită de un câine de peste treizeci de kilograme care mârâia feroce.

A dracului potaie!

Clocotea de furie. Oare ea nu ştia că putea fi spânzurată pentru trădare? Nu pricepea că unicul lui ţel era s-o protejeze, nu doar de oamenii ei, ci şi de ai lui? Ceea ce îl durea cu adevărat era că, deşi Mahri îi punea pe membrii celulei sale înaintea lui, pentru el tânăra scoţiancă avea să fie mereu pe primul loc.

Cum de îi îngăduise unei femei să aibă o asemenea putere asupra lui?

Se instală în pat şi, cu degetele împletite sub ceafă, privi în tavan. Îi scăpa ceva. Ce anume?

Piesă cu piesă, începu să aranjeze în diferite variante puzzle-ul reprezentat de Mahri. Lipsea ceva, ceva ce el trecuse cu vederea, poate că interpretase greşit o viziune.

Fiindcă nu se dumirea nicicum, o luă de la capăt şi aranjă evenimentele ultimelor câteva săptămâni în ordine cronologică: planurile pentru recepţia reginei, sosirea scrisorii lui Mahri, instalarea lui Mungo pe post de momeală, tentativa de asasinat, uciderea lui Dickens şi aşa mai departe.

Începu să se cufunde în somn, dar la un moment dat tresări brusc. Toate piesele începeau să se aşeze la locurile lor.

Foster. De ce tot revenea la colonel?

Capitolul 22

Comandantul Durward era un veteran aflat de cincisprezece ani în Serviciile Secrete ale Maiestăţii Sale. Înainte de asta predase la cele mai faimoase şcoli şi universităţi atât din Anglia, cât şi din Scoţia. Încă era profesor, dar acum inteligenţa lui ascuţită avea o concentrare mai precisă. Sarcina lui era s-o protejeze pe regină. Trecut de cincizeci de ani, era slab ca un ţâr şi avea un chip de poet în totală contradicţie cu exprimarea caustică şi felul direct de a fi. Nu suporta incompetenţa sub orice formă s-ar fi prezentat aceasta.

— E un idiot! Răbufni el referindu-se la colonelul Foster. Ştiu că a fost o greşeală să-l las la comandă, dar nu a fost decizia mea. A venit de la Whitehall, iar ordinele mele erau s-o protejez pe regină, nu pe dublura ei. Maiestatea Sa se afla la Windsor, aşa că acolo a trebuit să mă duc. În afară de asta, ne-am gândit că era posibil să fie o farsă, iar Dickens era un om bun, capabil. Durward clătină din cap. Ce tâmpenie a putut să facă Foster!

El şi Alex şedeau într-un separeu de la parterul hotelului Huntly Arms din Aboyne. Cu toate că afară încă era lumină, înăuntru lămpile fuseseră aprinse. Durward trăia cu impresia că subordonatul lui venise mai devreme cu un tren din Aberdeen, iar Alex se hotărâse să lase lucrurile aşa. Precauţia lui naturală îl făcea să-l lase pe comandant să tragă singur concluziile.

Chelnerul sosi cu câte un whisky pentru fiecare, iar după ce toastară în sănătatea reginei, se instalară din nou în confortabilele fotolii cu spătare înalte, pentru a-şi continua discuţia despre cele petrecute în noaptea în care avusese loc recepţia reginei.

— Am auzit povestea lui Foster, spuse bărbatul mai în vârstă. Acum, vreau s-o aud pe a ta.

Alex trebui să-şi reţină un zâmbet. Îşi amintea anul petrecut la Universitatea St. Andrew şi cum, indiferent dacă făcuse sau nu ceva rău, se simţise mereu stânjenit sub

privirea ucigătoare a lui Durward. Nu mai era tânărul de atunci, însă era greu să scape de vechile deprinderi. De-a lungul anilor, relaţia dintre ei îşi pierduse formalismul, dar Alex nu uita niciodată, sau nu i se permitea să uite, că Durward era superiorul lui. Cu toate acestea, situaţia de acum era neobişnuită. În mod normal, el şi comandantul lui nu se întâlneau să bea în locuri publice. Se vedeau în birourile de la Whitehall ori ţineau legătura prin mesaje codificate.

— La recepţia reginei, o femeie blondă l-a împuşcat pe domnul Ramsey, apoi a fugit. Eu şi fratele meu am pornit în urmărirea ei, dar ne-am despărţit când am ajuns la o răscruce. Drumul m-a dus la Braemar, unde mi-am petrecut jumătate de noapte căutând-o prin taverne şi berării. A doua zi am încercat să-i raportez colonelului Foster, dar am fost imediat arestat. Atunci am aflat că Dickens fusese ucis.

— Şi fratele tău?

Alex sorbi puţin whisky.

— În mare parte, a făcut acelaşi lucru, doar că el s-a dus în direcţie opusă, spre Ballater şi Aboyne.

O luară de la capăt, răsucind povestea pe toate părţile. Durward insista asupra fiecărui aspect neclar din relatarea subordonatului său, iar Alex avea grijă să n-o implice pe Mahri. În cele din urmă, zise nerăbdător:

— Femeia e irelevantă. L-a împuşcat pe Ramsey, nu pe regină. Întreabă-l pe Ramsey de ce a încercat ea să-l ucidă.

Replica lui Durward fu la fel de nerăbdătoare.

— Ramsey a fost deja supus interogatoriului şi lăsat să plece. Habar n-are de ce ar fi încercat cineva să-l ucidă. În ceea ce-o priveşte pe femeie, şeful securităţii de la castelul Balmoral este înjunghiat mortal în aceeaşi seară în care o femeie trage în unul dintre oaspeţi, iar tu spui că e irelevantă? Pari de-o teapă cu Foster.

— Mă refeream la uciderea lui Dickens. Eu şi Gavin am plecat după ea. Nu se afla în preajma lui Dickens când acesta a fost omorât, tot aşa cum nici eu, nici Gavin n-am fost acolo.

— Te cred, dar nu pot să resping pur şi simplu acuzaţiile aduse de Foster.

— Cine sunt martorii lui? vru Alex să ştie. Mi s-a zis că este vorba de grăjdari, iar tot ce i-au spus aceştia a fost că am împrumutat doi cai. Sper că l-ai întrebat pe Ramsey unde se afla în momentul respectiv.

— Trebuie să-l chestionez, dar am citit deja declaraţia lui. Nimic din ea nu vă implică pe tine sau pe fratele tău. Problema ta este că te-ai comportat ca un om cu conştiinţa încărcată. După spusele lui Foster, nu te-ai predat. Ai fost capturat. Dar asta nu-i tot, nu-i aşa? Aţi evadat din închisoare. Foster a luat asta drept o recunoaştere a vinovăţiei. Durward ridică mâna pentru a-l opri pe Alex să răspundă şi adăugă: Aţi fost ajutaţi. Paznicul de serviciu a zis că a fost anihilat de un bărbat şi de o fată. Cine sunt ei?

— Nişte prieteni. O să-ţi dau numele lor de îndată ce eu şi fratele meu vom scăpa de aceste acuzaţii.

Comandantul ridică o sprânceană stufoasă.

— Te-am pregătit mai bine de-atât. În jocul ăsta nu avem prieteni.

— Când colegii îţi devin duşmani, îţi găseşti aliaţi unde poţi, răspunse Alex domol.

Durward îl privi ferm pe deasupra buzei paharului. După ce îl goli, spuse:

— Am încredere în tine, nu fiindcă ştiu că eşti un agent bun – chiar şi cei mai buni pot fi convinşi să trădeze –, ci pentru că Foster este un clovn incompetent, asta într-o exprimare delicată. Nu ştie nimic despre munca poliţienească sau despre verificarea depoziţiilor martorilor. E convins că eşti vinovat doar pentru că ai dispărut imediat după ce Dickens a fost ucis şi nu te-ai întors de bună voie.

Alex dădu să protesteze, însă Durward continuă: Eu o să fac ce n-a făcut Foster. O să-i caut pe martori şi o să le iau din nou declaraţii. Totuşi, vă sfătuiesc pe tine şi pe fratele tău să vă predaţi. Dacă n-o faceţi, ştii ce va urma. Se va da ordin să fiţi împuşcaţi pe loc. M-am exprimat clar?

— Să fim împuşcaţi pe loc? repetă Alex încruntat. Nu e o măsură extremă? După o clipă de reflecţie, adăugă: Urmează să se întâmple ceva important. Despre ce-i vorba? Probabil că e ceva legat de regină, deduse el.

— O să afli curând. Va fi în toate ziarele. Regina Victoria, în ciuda sfaturilor miniştrilor ei, va sosi la Ballater sâmbătă. A fost furioasă când a aflat că am reţinut-o la Windsor pentru propria siguranţă şi şi-a ieşit din minţi la vestea că o dublură i-a luat locul la recepţie. Ei bine, ştii ce părere are Maiestatea Sa despre îndatoririle ei. Nu e laşă. Oricum, mie îmi revine sarcina s-o protejez şi, în ciuda lungii noastre prietenii, o să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a mă asigura că eşti scos din joc înainte de venirea ei. Dacă n-aş face-o, ar însemna că nu sunt în stare să-mi respect misiunea.

— Înţeleg, rosti Alex încet. Şi chiar înţelegea. Dacă ar fi fost în locul lui Durward, ar fi spus acelaşi lucru. Crezi că sunt membru al Demos?

Vocea gravă a comandantului fu plină de iritare.

— Fireşte că nu cred aşa ceva! Dar e vorba despre ce crede Foster. Repet: eu doar îmi fac datoria. Scoase din buzunar o batistă pe care o despături pentru a lăsa la vedere o insignă, un cap de cerb din argint având scris dedesubt mottoul „Bydand”. Recunoşti asta?

— Îi aparţine lui Mungo! exclamă Alex. Este blazonul familiei Gordon. Înseamnă „Nu abandona”. A primit-o de la bunicul dinspre mamă. Zicea că e amuleta lui norocoasă. Unde ai găsit-o?

— Printre lucrurile din camera lui de la castel. Ştiu cât de apropiaţi aţi fost tu şi Mungo. M-am gândit că ai vrea s-o

ai, spuse Durward înfăşurând insigna în batistă şi punând-o pe masă.

Lui Alex i se strânse inima. N-ar fi trebuit să fie atât de şocat. Avusese o premoniţie că prietenul său păţise ceva teribil, dar sperase să se înşele.

— Nu mi-ai da asta dacă ai crede că Mungo este încă în viaţă. Ce s-a întâmplat?

— Am găsit un trup adus de ape pe malul râului, puţin mai jos de Linn o'Dee, oftă comandantul. Cadavrul avea cam o săptămână vechime şi era greu de recunoscut din cauza impacturilor repetate cu stâncile. Dar, da, credem că era Mungo.

— Ce căuta la Linn o'Dee?

Era un loc izolat dincolo de Braemar, unde râul ţâşnea brusc dintr-un defileu îngust şi se rostogolea pe stâncile aflate dedesubt. Foarte puţini dintre cei care avuseseră nenorocul să se răstoarne în acel loc supravieţuiseră pentru a povesti.

— Habar n-avem. Foster a trimis patrule să-l caute. Am sperat că e cu tine sau că tu ne-ai putea spune unde s-a dus.

Alex clătină din cap. Mungo era mort. Încă încerca să asimileze cumplita veste pe care mintea lui refuza s-o accepte.

— Îmi pare rău, Alex, rosti Durward cu blândeţe, după care se ridică. Îţi las răgaz până la miezul nopţii să vorbeşti cu prietenii tăi şi să vă predaţi.

— Unde vei fi?

— Nu la castel. Nu cred că l-aş putea suporta pe Foster. Trimite-mi vorbă la cazarmă şi vin eu.

Alex îl privi pe comandantul său părăsind hotelul. Era vremea ca şi el să plece. Preocupat, luă insigna lui Mungo, încă învelită în batistă, şi o vârî repede în buzunar. Nu era pregătit s-o strângă în palmă şi să-i descopere secretele. Se simţea teribil de vinovat că îşi implicase prietenul în

necazurile lui. Dacă n-ar fi fost el, probabil că Mungo nu şi-ar fi pierdut viaţa.

Aşteptă câteva minute, apoi se îndreptă spre uşa din spate, unde îl aştepta Dugald, ţinând în mână o vestă voluminoasă de muncitor şi o beretă în carouri. Asigurându-se că nimeni nu-l privea, îşi schimbă repede înfăţişarea. Bine plătit dinainte, lustragiul hotelului le dădu câte o cutie de lemn goală.

Dugald începu să vorbească tare în gaelică în timp ce se îndreptau spre o căruţă aflată într-o parte a grajdului. După câteva minute o luară spre casă. Nu se văzu niciun soldat. Nimeni nu-i urmări.

Alex îşi simţi părul de pe ceafă zburlindu-i-se. Era prea simplu. Îl cunoştea pe Durward. Or fi avut ei o înţelegere, dar comandantul nu şi-ar fi făcut datoria dacă n-ar fi urmărit orice pistă pentru a descoperi ascunzătoarea prăzii sale. Îşi aminti de evadarea lor cu trenul, care se dovedise a nu fi deloc o evadare.

Era prea uşor.

*

Calley îl întâmpină la intrarea în casă.

— Ceilalţi simt în bibliotecă, domnule, spuse el.

— Cât timp am fost plecat, s-au zărit pe-aici soldaţi sau străini?

— Soldaţi n-au fost, răspunse Calley, dar trei călăreţi au trecut pe-aici cam acum o oră.

— Încotro s-au dus?

— Au urcat dealul spre castelul Birse.

Alex se gândi câteva clipe, apoi îi spuse repede şi cu exactitate servitorului ce dorea de la el. Fără să ezite sau să protesteze, Calley ieşi din casă pe uşa din spate.

Hărmălaia din bibliotecă se stinse înainte ca Alex să aibă vreo şansă să-şi dea jos deghizarea.

— Ce-i cu agitaţia asta? întrebă el.

— Juliet şi-a pus în minte să se ducă la Aboyne, ca să cumpere câteva lucruri, şi s-a întors cu un exemplar din *Aberdeen Journal,* îl informă Gavin.

— Şi scrie chiar aici că regina va sosi la Ballater sâmbătă, zise Juliet ridicând ziarul sub nasul lui Alex şi arătând articolul cu un deget bătăios. N-a fost la recepţie. Voi vă aşteptaţi la un atac şi aţi folosit o sosie a reginei Victoria. Asta spune aici. A fost o treabă foarte isteaţă, dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, a trebuit să ţineţi asta secret după ce atacul a dat greş?

— N-a fost decizia mea, replică Alex, cufundându-se obosit într-un fotoliu. O privi pe Mahri, care se uita la el de parcă era un vierme oribil pe care tocmai îl descoperise târându-i-se pe poalele rochiei, un veşmânt superb, de un verde întunecat, pe care nu-l mai văzuse până atunci. „Isprava lui Juliet”, se gândi el în treacăt. Mahri, îi zise, n-am putut să-ţi spun că vizita reginei a fost amânată. Nu puteam să iau eu hotărârea asta. Şi, dacă te gândeşti, o să-ţi dai seama că ea a fost în siguranţă cât timp am putut să pretindem că se afla în castelul de la Balmoral.

— A fost un plan bun, interveni împăciuitor Gavin. Maiestatea Sa a fost bine protejată la castelul Windsor.

— Ce mă deranjează pe mine este că Alex ţi-a zis *ţie* despre asta, Gavin, dar mie şi lui Mahri nu ne-a spus nimic, răbufni Juliet. Credeam că suntem cu toţii implicaţi în asta. Credeam că…

— Ei bine, acum ştiţi, i-o reteză Gavin. Putem trece mai departe? Eu, unul, vreau să aud ce s-a întâmplat cu Durward. Ce a zis, frăţioare?

Alex observă că Mahri părea la fel de însufleţită ca un bloc de gheaţă.

— Comandantul, spuse el, va încerca să corecteze prostiile făcute de Foster, dar, până când va avea suficiente dovezi ca să ne exonereze, eu şi cu tine, Gavin, încă

suntem bănuiţi în legătură cu uciderea lui Dickens. Continuă încet, alegându-şi cuvintele cu grijă, deoarece nu voia să le alarmeze pe doamne, şi omiţând să facă vreo referire la moartea lui Mungo şi la insigna care atârna atât de greu în buzunarul lui. Încheie: Armistiţiul expiră la miezul nopţii. După aceea, suntem pradă pentru vânători.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mahri cu o voce stridentă.

El o privi îndelung, cu ochii mijiţi.

— Înseamnă că, dacă eu şi Gavin nu ne predăm până la miezul nopţii, vom fi împuşcaţi pe loc de cei care ne găsesc.

— Şi eu care credeam că Durward îţi este prieten, pufni dispreţuitor fratele său.

— Îmi este superior! Şi are, la rândul lui, un superior căruia trebuie să-i raporteze.

Privirea fixă a lui Mahri îl tulbura. În felul ei, şi ea era un soldat. Ar fi trebuit să ştie că el nu avea libertatea de a lua decizii după cum îl tăia capul. Ştia asta pentru că aceleaşi reguli erau valabile şi pentru ea.

— Nu-mi imaginez, spuse tânăra femeie pe un ton glacial, că şeful tău stă în faţa unui şemineu, cu un pahar cu whisky în mână, aşteptând sfârşitul perioadei de armistiţiu. După cum am constatat eu că procedează Serviciile Secrete, probabil că în curând îşi va instala tabăra în faţa casei, aşteptând să ne arătăm feţele – dacă nu cumva e acolo deja.

— Poartă-te ca şi cum el ne-ar urmări deja, şi nu vei greşi prea tare, zise Alex.

Văzu licărirea de înţelegere din ochii ei şi privirea rapidă pe care i-o aruncă lui Juliet.

— Nu putem rămâne aici. Gavin îşi atinse uşor fratele pe încheietura mâinii, distrăgându-i atenţia de la Mahri. Acum că oamenii tăi ştiu că ne-am întors în zonă, acesta va fi primul loc unde vor căuta.

— Sunt conştient de asta.

— Am putea merge la mine acasă, propuse Juliet. Nimeni nu vă va căuta acolo. Iar eu nu sunt bănuită de nimic. Nu există niciun motiv să-mi spargă cineva uşa.

— Eu cred că Alex a hotărât deja ce trebuie să facem şi încearcă să găsească momentul potrivit pentru a ne spune, opină Mahri.

— Mulţumesc, răspunse el. Avem mai puţin de o oră pentru a ne pregăti, înainte ca timpul să expire. Uitaţi ce propun. Voi şi Dugald veţi pleca de la cabană prin pasajul secret, în vreme ce eu şi Gavin rămânem pentru a vă oferi un avans. Nu ne aşteptaţi. E mai bine să călătorim în două grupuri. Dacă sunteţi găsiţi împreună cu mine şi cu Gavin, veţi fi şi voi încarceraţi. Lângă turn vă vor aştepta trei cai. Danny se ocupă de asta chiar acum. În caz că se întâmplă ceva neprevăzut, Dugald va decide calea de urmat, îi spuse el lui Mahri.

— Alex, ce te aştepţi să se întâmple? Murmură Juliet.

El ridică nepăsător din umeri.

— Sunt doar precaut, asta-i tot.

— Ne veţi ajunge din urmă? Se interesă Mahri.

El fu încântat de privirea îngrijorată pe care o avea ea.

— Da, dar vor veni zorii până vom ajunge acasă la Juliet. Ne vom odihni acolo, însă la căderea nopţii, eu şi Gavin ne vom îndrepta spre Balmoral.

— Balmoral? repetă Mahri cu glas slab. De ce la Balmoral?

— Avem de încheiat nişte socoteli cu colonelul Foster, replică Alex.

*

Se afla în grădină, trecând planul în revistă, în vreme ce îi aştepta pe ceilalţi să se pregătească de plecare. Acolo

îl găsi Calley.

— Sunt doi bărbaţi în apropiere, zise majordomul, dar nu sunt soldaţi. Aş spune că sunt iscoade. S-au ascuns printre ruinele castelului.

— E posibil să fie ei călăreţii pe care i-ai văzut mai devreme?

— Da. Nu că i-am recunoscut, dar unul dintre cai era buiestraş. E imposibil de confundat.

Nu soldaţi, ci iscoade. Cine le dădea ordine? Durward? Îşi ocupaseră poziţiile înainte ca el şi Dugald să se întoarcă din Aboyne. Durward fusese cu un pas înaintea lor.

— Mulţumesc, Calley. Ştii ce ai de făcut?

— Da. Să fac să pară că locuinţa e plină de oameni.

— Atunci, ocupă-te de asta. Dar fără gesturi eroice. Dacă va fi atacată casa, tu şi Danny să vă ascundeţi în tunel.

— Prea bine, domnule, răspunse Calley, după care se răsuci pe călcâie şi plecă.

Alex îşi pipăi buzunarul şi simţi atracţia amuletei norocoase a lui Mungo. Sentimentul de vină îl făcuse să amâne strângerea ei în palmă. Se temea de ce ar fi putut să vadă ori să audă. Câţi oameni buni recrutase el, după care le văzuse vieţile curmate?

Strânse bucata de metal între degete prin materialul hainei, ezitând încă. „Laşul naibii!” se dojeni el cu mânie; în clipa următoare scoase insigna lui Mungo încă învelită în giulgiul ei de olandă albă.

Chiar înainte de a o despacheta simţi acţiunea unei forţe răuvoitoare. Întărindu-se în aşteptarea altor orori, îndepărtă batista şi o vârî în buzunar. În vreme ce degetele se strânseră peste blazonul familiei Gordon, grădina se retrase încet şi o ceaţă blândă se înfăşură în jurul lui. Auzi râsete, un bărbat şi o femeie, iar buzele lui se îmblânziră într-un zâmbet. Treptat, ceaţa se evaporă şi chipul femeii apăru limpede. Avea părul şi ochii negri şi un surâs frumos.

O recunoscu imediat. Văzuse o fotografie cu ea. Era soţia lui Mungo, care murise în mod tragic, cu câţiva ani în urmă.

Deci la ea se gândea prietenul său chiar înainte de a muri.

Îşi strânse ochii cu putere.

O mişcare bruscă în spatele lui îl făcu să se rotească, gata să pareze o lovitură, însă Mahri îi blocă mâna ridicându-şi rapid braţul.

Tânăra femeie blestemă îndelung şi cu furie în gaelică. În cele din urmă, rosti:

— Imbecil afurisit! Ţopăia de pe un picior pe celălalt, strângându-şi braţul la piept. Nu m-ai auzit strigându-te pe nume?

— Nu. Îmi pare rău.

Încă era prins în chinurile viziunii care îi umpluse mintea, încă se simţea copleşit de vină pentru moartea lui Mungo. Voia s-o atingă pe Mahri, s-o strângă în braţe, să se asigure că era teafără. Întinse mâna spre ea, dar fata se îndepărtă.

Mâinile lui căzură pe lângă trup.

— Nu suntem singuri, se răsti ea. Macduff e aici. Auzindu-şi numele, câinele se strecură între ei şi începu să lingă mâna lui Alex, făcând-o să remarce, pe când îşi freca braţul îndurerat: Grozav dulău de pază mai eşti!

Ignorând-o, Macduff scânci şi îi întinse lui Alex o labă.

Alex se aplecă să-l mângâie pe cap şi zâmbi când patrupedul începu să toarcă precum o pisică. Îndreptându-şi trupul, zise:

— Nu mai avem timp. Ce voiai să-mi spui?

Părea trist, lipsit de viaţă cumva. Până şi Macduff simţi schimbarea din el, iar asta o îmblânzi.

— De ce nu mi-ai zis că regina se afla la Windsor?

— Ce importanţă ar fi avut? Fiindcă ea rămase tăcută, Alex continuă: O, pricep, ţi-ai fi putut avertiza prietenii din Demos, iar aceştia s-ar fi risipit. Dar inundaţia i-a

împiedicat, nu-i aşa?

Ea prefera furia lui în locul acestui dispreţ rece.

— Este asta o altă capcană? O altă sosie a reginei va veni sâmbătă? Ce-o să se întâmple?

— N-am de unde să ştiu, replică el încordat. Ai uitat că eu şi Gavin suntem suspecţii principali? Durward nu este prost. N-o să-mi spună nimic. Sunt la fel de ignorant ca şi tine. Poate că-i un test. Cine ştie?

Ea îi studie chipul, liniile aspre ale îngrijorării, ochii întunecaţi, tulburi şi simţi un nod în gât.

— Ce e, Alex? îl întrebă cu blândeţe. Ce te deranjează?

— Nimic! Câteva clipe de tăcere se scurseră, apoi el continuă pe un ton mai potolit: Mungo este mort. Durward mi-a confirmat bănuielile.

— Mungo?

Cunoştea numele. Alex îi zisese că se temea pentru prietenul lui.

— El ne-a aranjat plecarea cu trenul. Eram prieteni încă de la universitate. Eu l-am recrutat, dar el n-a luat niciodată primejdia în serios. Nu era un agent bun. Trase încet aer în piept şi spuse: Ştii cât de mulţi dintre agenţii recrutaţi de mine au avut parte de un sfârşit prematur?

— Nu e vina ta. Sigur ştiau care sunt riscurile. Nu asta mi-ai spus despre Bruce?

Zâmbetul lui fu atât de îndurerat, încât lui Mahri i se strânse inima. Spre surpriza amândurora, îi luă mâna şi o duse la obrazul ei. Nu putu găsi cuvinte care să-l aline.

— Îmi pare rău, murmură ea. Îmi pare atât de rău!

Îi părea rău că Demos pricinuise atâta suferinţă. Îi părea rău că jucase un rol în planurile lor. Îi părea rău că lumea nu era un loc mai bun. Dar cel mai tare îi părea rău că ea şi Alex se aflau în tabere diferite.

El îi cuprinse încet bărbia în palmă şi, zâmbind uşor, de parcă ar fi auzit cuvintele nerostite, începu să-i şteargă

obrajii umezi cu o batistă pe care o scosese din buzunar. Brusc, zâmbetul îi pieri. Se holbă la batista din mâna sa şi se clătină pe picioare.

— Ce e, Alex? întrebă ea.

Vocea lui Juliet, stridentă, impacientată, ajunse la ei din uşa bucătăriei.

— Mahri de ce întârzii? E vremea să plecăm.

— Să nu-ţi asumi riscuri inutile, o avertiză el punându-i mâna pe umăr. Stai în preajma lui Dugald şi vei fi în siguranţă.

— O să te aştept, Alex, promise ea schiţând un zâmbet.

Se îndepărtă înainte să se facă de râs.

Capitolul 23

Ce naiba făcea el aici, când îşi promisese că nu avea să-şi mai implice niciodată fratele în acest joc? Era exact ca în copilărie. Gavin îl convingea întotdeauna să-l ia cu el. Iar când erau certaţi de bunica fiindcă făcuseră o trăsnaie, el, Alex, era vinovatul principal pentru că, firește, era mai mare. Aşa că iată-i pe amândoi ghemuiţi în spatele meterezelor prăbuşite ale castelului Birse, urmărind mişcările celor două iscoade care ţineau sub supraveghere casa lor de vânătoare.

— Nu sunt în uniformă, şopti Gavin.

— Probabil că sunt agenţi ai Demos sau lacheii lor.

Tăcerea se lăsă după răspunsul succint al lui Alex.

Iscoadele făcuseră un mic foc care nu putea fi văzut dinspre casă. Un bărbat şedea pe pământ, cu spatele

sprijinit de zid; celălalt supraveghea casa, dar nu cu foarte mare atenţie. Era evident că nu se aşteptau la necazuri. Calley făcuse o treabă bună. Lumini străluceau la toate ferestrele, dând impresia că locuitorii casei erau prezenţi şi încă nu se culcaseră.

Fuseseră trei iscoade, iar acum erau două. Nu-ţi trebuia prea multă imaginaţie pentru a-ţi da seama că al treilea individ plecase să-şi anunţe şeful că fraţii Hepburn se ascundeau în casa lor de vânătoare. Dar dacă aceste iscoade aveau legături cu Demos, cine sau ce îi adusese acolo? Foster? Mahri? Profesorul?

Mintea lui tot revenea la coliba dărăpănată şi la felul cum soldaţii îi aşteptaseră pe Murray şi pe conspiratorii lui. Soldaţii începuseră să tragă imediat. Şi trăseseră ca să omoare. Cine îi informase despre Murray? Ar fi ucis-o soldaţii pe Mahri dacă aceasta s-ar fi arătat?

Cine era duşmanul, Demos sau colonelul Foster? Şi a cui batistă era înfăşurată în jurul insignei lui Mungo?

Batista părea să-i ardă o gaură în buzunar. O folosise pentru a şterge lacrimile de pe obrajii lui Mahri, iar energia malefică pe care o emana practic îi fripsese degetele. Tot felul de sentimente năvăliseră în el, făcându-i stomacul să se urce în gât. Avu impresia unei aroganţe copleşitoare. Ce avea de făcut acum era să-şi verifice bănuielile. Puterea lui paranormală avea tendinţa să-l conducă pe căi greşite. Voia să aibă o dovadă înainte să acţioneze.

— Eşti gata? îşi întrebă fratele.

Coborâră centimetru cu centimetru de pe cornişa unde se aflau până ajunseră la acelaşi nivel cu iscoadele.

— Banii sau viaţa! strigă Alex, ca şi cum el şi Gavin erau tâlhari la drumul mare.

Unul dintre bărbaţi îşi ridică arma, dar Gavin i-o zbură din mână. Totul se isprăvi în câteva minute. Adversarii erau mari şi musculoşi, însă neantrenaţi, aşa că n-aveau cum să-i facă faţă unui agent bine pregătit al Serviciilor Secrete ale

Maiestăţii Sale.

— Ce-o să faceţi cu noi? întrebă unul dintre ei în timp ce Alex îi lega mâinile la spate.

— O să vă predăm colonelului Foster pentru a fi interogaţi, spuse el.

*

Era un drum de numai zece kilometri până la locuinţa lui Juliet, dar înaintară încet, deoarece o luară pe căi ocolite. Alex nu-şi asuma riscul de a da peste nişte agenţi ai Demos, fiindcă acum era sigur că aceştia i-ar fi ucis. Ei puteau fi sacrificaţi uşor, dar nu şi Mahri. Se convinsese că nu i-ar fi făcut rău, nu până când nu le dădea ce-şi doreau.

Se gândea întruna la ea, la felul cum călărea ca un bărbat, cum părea să nu obosească niciodată. Avea un mare curaj şi putea face faţă greutăţilor.

Atunci, de ce îşi făcea griji în privinţa ei de parcă era o cloşcă având un singur puişor?

„Nouă, celor din familia Scot, ne plac provocările.” Aşa era Mahri.

Dar cine era împreună cu ea în acea viziune? Îi spusese că tatăl ei murise de inimă rea, când era încă mică. Şi asta fusese o minciună?

Vocea lui Gavin îi întrerupse şirul gândurilor.

— Sper că am făcut bine lăsându-le pe acele iscoade să plece.

— Nu erau agenţi ai Demos, ci lachei, localnici angajaţi de al treilea om pentru a raporta venirile şi plecările noastre.

Hotărâse că n-avea de ce să se împovăreze cu doi ţărănoi neînsemnaţi, aşa că, atunci când ajunseră în mijlocul sălbăticiei, le dăduse drumul. Avea să le ia foarte multă vreme să ajungă în cel mai apropiat cătun.

— Se văd lumini în faţă, spuse Gavin. Am ajuns.

Soarele tocmai începea să răsară la orizont când ei intrară în curte. Băgară caii în grajd şi, după ce îi ţesălară, se îndreptară spre uşa din spate.

Dugald şedea singur la masa din bucătărie, înfulecând un sendviş cu friptură.

— Serviţi-vă, îi invită el arătându-le o farfurie cu sendvişuri.

— Unde sunt fetele? întrebă Alex.

— Se spală de praful care s-a pus pe ele în timpul călătoriei. Au mâncat deja, aşa că e posibil să se ducă direct la culcare.

Alex era dezamăgit. Deşi cu toţii erau obosiţi după epuizantul drum făcut în timpul nopţii, Mahri îi promisese să-l aştepte.

— „O, nestatornicie, numele tău e femeie!” cită Gavin rânjind. A, iată-l pe Macduff. Alex, dacă vrei fidelitate, cel mai bine ar fi să-ţi iei un câine.

— Cel mai bine ar fi să dormim bine şi să mâncăm înainte de a-l înfrunta pe Foster, replică mohorât fratele său.

Într-o dispoziţie foarte proastă, urcă scările, trânti uşa şi se dezbrăcă repede, apoi îşi turnă pe cap şi pe piept o carafă cu apă rece ca gheaţa. La castel existau servitori care făceau tot posibilul să-i asigure confortul. I-ar fi încălzit apă pentru baie, i-ar fi periat şi călcat hainele, i-ar fi adus un sendviş pe o farfurie frumoasă şi o halbă cu bere pentru ca îmbucăturile să-i alunece mai bine pe gâtlej. În Deeside, servitorii erau la fel de greu de găsit ca dinţii unei găini. Cu toţii visau să lucreze la Balmoral.

Tocmai se ştergea cu un prosop aspru când uşa se deschise, iar Mahri intră în cameră. Îi adusese un sendviş pe o farfurie frumoasă şi o halbă cu bere pentru ca îmbucăturile să-i alunece mai bine pe gâtlej. Un zâmbet lumină ochii lui Alex înainte ca buzele să apuce a se arcui.

Tânăra femeie se simţi ameţită de frumuseţea lui:

chipul dăltuit cu asprime, umerii largi, picioarele lungi şi musculoase. Când el lăsă prosopul să cadă, trase adânc aer în piept. Râsul din ochii lui o făcu să lase farfuria şi halba pe masă, apoi, ca o pisică, având supremă încredere în sine, se apropie de el. Ridicându-se în vârful picioarelor, îşi încolăci braţele în jurul gâtului său.

— Ţi-am mai spus, Hepburn, nu mă şochez prea uşor. În ipostaza de Thomas Gordon am văzut totul. Nu dimensiunea sexului unui bărbat face să se înmoaie genunchii femeilor, ci capacitatea acestuia de a le purta de grijă. Să nu pierzi niciodată această calitate, Alex. Asta te face atât de special.

Ce începuse ca un superficial joc de cuvinte devenise altceva, ceva serios, ceva rostit din toată inima. El era un bărbat frumos pe dinăuntru şi asta era ceea ce conta. Mintea lui, inima lui, cicatricele lui, mai ales cicatricele, îi stârneau dorinţa de a-i împărtăşi poverile. El se învinovăţea pentru moartea lui Mungo şi, înainte de asta, pentru moartea colegilor care fuseseră spulberaţi de o bombă. „Ştii câţi dintre agenţii recrutaţi de mine au avut parte de o moarte prematură?”

Ei doi semănau mult mai bine decât credea Alex. Şi pe ea o îngrozea gândul să-şi trimită tatăl şi pe agenţii lui la moarte. Nu putea, nu îndrăznea să aibă încredere în el. Misiunea lui declarată era să-i găsească pe toţi membrii grupării Demos şi să o distrugă de la rădăcină.

El îi simţi neliniştea şi o strânse la piept.

— Ce s-a întâmplat? Ce a făcut să-ţi apară acea expresie pe chip?

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. M-am îndrăgostit de tine, Alex Hepburn.

Cu toate că fiecare cuvânt era adevărat, declaraţia avu darul de a-l împiedica să-i mai pună întrebările pe care ea dorea să le evite.

— A fost atât de greu s-o spui? întrebă el cu blândeţe.

În cazul în care continuau aşa, Mahri avea să cedeze nervos şi să izbucnească în hohote de plâns ca un bebeluş. Rosti cu cochetărie:

— Nu vrei să afli cum de m-am decis aşa, deodată, că tu eşti bărbatul care mi-e sortit?

— Poate. Bine. Da… cred.

Ochii lui se încreţeau la colturi.

— Când am intrat în camera aceasta şi te-am văzut în toată splendoarea ta nudă.

Izbucnind într-un hohot de râs uriaş, Alex o trase spre pat. Începură încet şi uşor, ca şi cum aveau tot timpul din lume, dar primejdia era omniprezentă. Faptul că ştiau că nu pot conta decât pe câteva ore furate schimbă într-o clipită felul lor de a face dragoste din tandru în pătimaş.

El îi smulse hainele de parcă luaseră foc. Îi depărtă picioarele, îngenunche între ele şi le petrecu pe după talia lui. Îi plăcu la nebunie privirea ameţită care apăru în ochii ei când trupurile li se contopiră şi îl înnebuni de-a dreptul felul în care se încleştă de el, trăgându-l mai adânc în momentul pătrunderii. Fiecare cutremurare a trupului ei găsea răspuns în al lui.

Îşi dorea însă mai mult.

Gura lui găsi un sfârc întărit. Îl sărută, îl supse, apoi trecu la celălalt. Gura şi mâinile lui nu erau blânde, dar răspundeau întocmai nevoilor lui Mahri. Tânăra femeie îşi înfipse dinţii ascuţiţi în umerii lui, iar unghiile îi zgâriară spinarea.

Ea nu putea respira. El nu putea trage aer în plămâni. Mişcările lor deveniră frenetice. Plăcerea se intensifică, rămase constantă, apoi crescu şi mai mult. La sfârşit, epuizaţi, se prăbuşiră pe saltea exact când razele soarelui se întinseră pe tot cerul, vestind începutul unei noi zile.

*

Alex nu se trezi până după-amiază târziu. Mahri se dusese în patul ei, dar asta nu era o surpriză. Ceilalţi poate că aveau suspiciunile lor, dar Dugald n-ar fi admis ca mieluşica lui să trăiască făţiş în păcat. De fapt, nici Alex nu avea să tolereze asta mult timp. Cu prima ocazie urmau să se căsătorească, şi astfel toată lumea avea să fie fericită.

Euforia lui nu dură mult. Coborând în bucătărie, constată că singura persoană trează era Gavin. Acesta se afla la masă şi ungea cu unt o felie de pâine prăjită.

— Unde-s ceilalţi? întrebă Alex.

— Sunt încă în pat, cu excepţia lui Dugald. Supraveghează împrejurimile.

— I-am spus să intre în primul schimb de pază. Acum este rândul meu.

— Mă simt ca şi cum, noaptea trecută, aş fi călărit o sută de kilometri, nu zece, mormăi Gavin căscând îndelung.

— E aproape jumătate din distanţa de la apartamentul nostru din Piccadilly până în Richmond Park, şi nu-mi amintesc să te fi auzit plângându-te de asta, replică sec fratele său.

— A, dar eu nu mă duc niciodată călare în Richmond, decât dacă am o fată frumoasă alături de mine. Ar trebui să încerci şi tu uneori, Alex. Nimic nu se compară cu o femeie frumoasă pentru a-l face pe un bărbat să uite de toate necazurile.

Aceasta era o dispută pe care Alex o ştia pierdută dinainte, aşa că luă o felie de pâine, muşcă din ea şi se duse să-l înlocuiască pe Dugald.

Îl găsi în grajd; barba nerasă îi umbrea bărbia şi ridurile de îngrijorare de pe chip, dar încă se afla la datorie, încă mai cerceta drumul în căutarea unor semne de primejdie. Alex se simţea ca un şcolar pus la colţ. Fireşte că Mahri era încă în pat. Nu-l evita. Cu toţii erau obosiţi pentru că stătuseră treji întreaga noapte, iar ea avusese parte de o doză suplimentară de efort fizic.

După câteva ore, când ea tot nu coborî, intră la idei.

— Cred că a răcit, îi spuse Juliet. Nimic serios, dar i-am dat nişte prafuri pentru că o durea capul.

Văzând că timpul trecea şi Mahri nu dădea niciun semn, Gavin puse întrebarea care părea să-i preocupe pe toţi:

— Despre ce-i vorba? Voi doi v-aţi certat? Ce-ai făcut sau ce-ai zis de a supărat-o atât de tare?

Soarele apunea, iar ei se aflau în camera lui Alex, pregătindu-se de plecare. Alex era îmbrăcat în uniforma cam zdrenţuită a unui căpitan din Garda Regală, uniformă pe care Dugald o purtase în tren. El fusese nevoit să-şi arunce uniforma la Feughside Hotel. Gavin era îmbrăcat ca Gavin.

— Concentrează-te asupra a ceea ce avem de făcut, rosti el tăios în timp ce-şi prindea eghiletul în partea stângă a pieptului.

— Te referi la tête-à-tête-ul cu colonelul Foster?

— Exact la asta mă refer, zise Alex şi, înainte ca fratele lui să poată continua conversaţia, părăsi încăperea.

Mahri coborî să-şi ia rămas-bun şi să le ureze noroc. Era palidă, evita să-l privească pe Alex în ochi şi nu se desprindea de lângă Juliet, iar asta îl făcu să nu se simtă deloc în largul lui. Oare îşi imagina el, sau punea ceva la cale? Era prea târziu ca să lămurească lucrurile. Avea încredere că pândarul avea s-o ferească de necazuri.

Reuşise să schimbe câteva vorbe în particular cu Dugald.

— Să n-o laşi să-ţi scape din ochi, îi ceru el.

— Doar nu crezi că o să fugă?

— S-ar putea ca oamenii societăţii secrete s-o vâneze. Asta s-ar putea să fie ultima şansă să-mi spui. Ce are ea de îşi doreşte Demos?

Expresia de pe chipul lui Dugald îi trădă chinul.

— Nu ştiu exact, dar e mai complicat decât bănuieşti.

— Cum e complicat?

— Nu pot să mă întorc împotriva fetei.

Clocotind de resentimente, Alex urcă pe cal şi îl îndemnă la galop. Gavin îl urmă.

Dugald nu părea să priceapă că, pentru el, Mahri era pe primul loc. Nu-i păsa absolut *deloc* de tabăra în care se plasa. El avea să fie mereu de partea ei şi aştepta un răspuns echivalent.

Îşi dorea din suflet să n-o fi întâlnit.

Nu era adevărat. Dar era umilitor să recunoască faptul că Mahri putea să-l joace pe degete doar pentru că o iubea. În curând avea să-şi dea seama cât de tare greşea. Dacă apuca să trăiască atât de mult.

Dumnezeule, nu putea decât să spere că ştia ce face.

— De ce te grăbeşti în halul ăsta? Abia pot să ţin pasul cu tine, îl dojeni Gavin, care îl ajunsese cu greu din urmă.

Alex încetini şi spuse posomorât:

— Nu trebuie să vii cu mine dacă nu te simţi în stare. Pot să mă descurc şi singur.

— Să nu mă simt în stare? Niciodată nu m-am simţit mai bine. Tu eşti cel care se comportă ca un nebun. Ce s-a întâmplat cu tine?

Teamă. Îndoială. Resentimente. „Ai încredere în instinctele tale, Alex.”

— Nu mai avem prea mult timp, zise el. Asta s-a întâmplat cu mine.

— Te gândeşti la ordinul de a fi împuşcaţi pe loc?

— Nimeni n-o să ne împuşte, Gavin, decât dacă îşi primesc ordinele de la Demos.

— Şi eu gândeam la fel. Foster va dori să ne prindă vii. Dacă el crede că suntem membri ai societăţii secrete, va încerca să ne facă să ne trădăm prietenii. De ce ne ducem să-l vedem, Alex?

— Pentru a lămuri câteva aspecte care mă frământă.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Gavin zise:

— Sunt băiat mare acum, Alex. Nu trebuie să mă protejezi. Suntem implicaţi amândoi în asta. Aşa că spune-mi!

Alex suspină. Cu oarecare reţinere, îi povesti despre suspiciunile sale; mirat, constată că i se luase o povară de pe umeri.

— Atunci, ce aşteptăm? strigă Gavin. *En avant!*

— Tu ai fost mereu cel nesăbuit, oftă Alex clătinând din cap, dar râse şi o luă pe urmele fratelui său.

Din cauza întunericului, le luă două ore să ajungă la castel. Ca şi cum misiunea lor era de prioritate maximă, galopară spre uşa laterală a clădirii, fără nicio intenţie de a se ascunde. În vreme ce Gavin ţinea frâiele cailor, Alex fugi în sus pe trepte şi îi prezentă străjerului de serviciu o scrisoare.

— Din partea comandantului Durward pentru colonelul Foster, declară el scuipând cuvintele ca un ofiţer al Gărzii. Trebuie să ne însoţească.

Se rugă la Dumnezeu ca Durward să fi vorbit serios când zisese că nu va sta la castel deoarece nu-l suporta pe Foster. Nu aşteptă răspunsul, ci păşi repede în umbra zidului pentru a-şi feri chipul.

— De ce nu este Foster afară, căutându-ne? şopti Gavin din colţul gurii.

— Va trebui să-l întrebi pe el.

Colonelul apăru în capul treptelor, încheindu-şi din mers nasturii de la tunică.

— Doreşte comandantul Durward să stea de vorbă cu mine?

— Da, domnule colonel.

— Unde se află?

Îl privea clipind pe Alex, care se afla cu spatele la felinarul de pe perete.

— Pe aici, domnule colonel.

Fără să bănuiască nimic, Foster îi urmă spre rotonda unde Alex îl convinsese pe Mungo să-i ajute să scape.

— Nu văd nimic, mormăi el când păşi înăuntru.

Se întoarse, şi atunci Alex îl lovi cu pumnul său de fier în abdomenul proeminent. Colonelul icni, căzu în genunchi şi începu să vomite.

— Acum, că am rezolvat *asta,* rosti Alex pe un ton agreabil, putem sta de vorbă. Când Foster îşi recăpătă controlul asupra respiraţiei, urmă: Poţi începe prin a-mi spune unde îl pot găsi pe domnul Ramsey. Îţi aminteşti de domnul Ramsey, nu-i aşa?

Colonelul îl ameninţă, fumegă, dar, una câte una, răspunse la toate întrebările. Nu era vreun laş. Nu-l deranja să încaseze o bătaie. Ce îl şocă fu convingerea lui Alex că societatea secretă încă era activă în zonă şi punea la cale asasinarea reginei. Nimeni nu-l informase în privinţa asta.

În vreme ce rotiţele minţii începură să i se învârtească, îşi ridică privirea spre Alex şi spuse, fără să facă vreun efort pentru a-şi ascunde dispreţul din voce:

— De ce nu i-ai dezvăluit lui Durward bănuielile tale? Că doar sunteţi vechi amici din şcoală, nu-i aşa?

— Nu ţi-ai dat seama? Durward este puterea din spatele tronului. Acum, uite ce vreau să faci, replică Alex.

*

Mahri îşi struni calul şi privi îndărăt. Sub ea, luminile din Ballater aproape că dispăruseră. Se afla pe partea cealaltă a râului, în drum spre casa bunicilor. Se corectă: Mile-End era casa ei acum. Gândul la tatăl ei o făcu să se oţelească. Nu-i mai putea acorda nicio şansă de a-şi spăla păcatele, miza era prea mare. Sâmbătă, regina se întorcea în Deeside. Nu avea nicio îndoială că Demos o aştepta pentru a-şi pune planul în aplicare.

Nu şi dacă ea reuşea să-i împiedice.

Îşi înăbuşi un hohot de râs panicat. Dacă voia cu adevărat să-i oprească pe cei din Demos, tot ce trebuia să facă era să-i dea lui Alex informaţiile care îi puteau trimite la spânzurătoare sau în spatele gratiilor pentru foarte mult timp.

Nu-i dorea nimănui să se confrunte cu alegerile pe care ea le avea de făcut.

După seara aceasta o să-şi piardă toţi prietenii. Îl înşelase pe Dugald ştiind că Alex îl pusese s-o spioneze. Îl înşelase pe Alex. Îl înşelase pe tatăl ei. Dintre ei trei, Dugald era singurul care avea s-o ierte, căci o cunoştea de când se născuse.

Nu fusese uşor să scape de el. Chiar şi în somn, putea auzi orice zgomot, indiferent cât de mic. Aşa că se prefăcuse a delira de febră. Iar în vreme ce el plecase s-o aducă pe domnişoara Napier, ea părăsise casa, ignorând lacrimile lui Juliet şi avertismentele acesteia în privinţa unor consecinţe cumplite.

Nu totul se petrecuse aşa cum îşi dorise. Ca măsură de precauţie, fie Alex, fie Dugald îi ascunseseră hainele băieţeşti, aşa că era nevoită să poarte rochia deloc practică. Purta o beretă pe cap şi îşi prinsese de pelerină preţioasa broşă cu cuarţ fumuriu.

Nu era singură. Macduff apăruse de nicăieri şi alerga în faţa ei de parcă ar fi cunoscut drumul. Era bucuroasă de compania lui. Câinii nu puneau întrebări şi nici nu căutau motive ascunse. Îşi dăruiau necondiţionat dragostea. Oare de ce îi dădeau lacrimile la acest gând?

Totul era tăcut, nimic nu mişca. Asta era însă o impresie falsă. Cineva crescut în Highlands, aşa cum era ea, percepea altfel lucrurile. Hermelinele şi viezurii se furişau din vizuinile lor ca să vâneze iepuri. Vulpile se strecurau în curţile fermelor pentru a căuta o pradă mai uşoară. Macduff ştia asta. Ea putea auzi mârâitul surd care-i vibra în adâncul gâtului.

— Nu! rosti ea, şi mârâitul încetă.

Se gândi la Alex şi ceva în sufletul ei se trezi la viaţă. Era dispusă să facă un pact cu diavolul dacă asta l-ar fi salvat.

Ajunsese la clădirea în ruine care fusese cândva o capelă a cavalerilor templieri. O frântură de amintire îi apăru dintr-odată. Ea şi Bruce, pe vremea când erau foarte mici, prefăcându-se că erau aspiranţi la acest ordin, închipuindu-şi că aveau de trecut teste care să le dovedească valoarea.

Viitorul se întindea în faţa lor ca o panglică aurie de lumină.

Înfrigurată, se cutremură şi ridică gluga pelerinei, dar o pelerină era inutilă în faţa genului de frison care o cuprinsese.

Nu mai avea mult de mers.

Casa se afla în faţa ei, însă chiar şi ziua era greu de văzut, fiind ascunsă de pâlcurile dese de brazi scoţieni. Reprezenta paradisul oricărui copil – fără tuneluri ori pasaje secrete, dar cu încăperi care dădeau din una în alta şi scări care se terminau în pereţi de cărămidă, rezultatul generaţiilor succesive care adăugaseră ceva sau remodelaseră interiorul potrivit gusturilor proprii. Era o casă cu adevărat urâtă, dar o iubea oricum.

— Fereşte-te de vipere, îi spuse câinelui.

Era atentă la sunetele din jurul ei, iar faptul că patrupedul nu-i răspunse o făcu să se oprească.

— Macduff? şopti ea. Ochii ei cercetară prin întuneric, dar nu văzu decât umbre mişcându-se în beznă. Macduff? Repetă cu voce abia auzită.

Zgomotul izbucni în jurul ei – răgetul unui leu, detunătura unei arme, înjurătura unui bărbat. Tăcerea care urmă o umplu de groază. Fiecare muşchi se încordă gata de acţiune. Vârî mâna în buzunarul pelerinei şi scoase revolverul. Cu ochii mijiţi, cu urechile ciulite, descălecă

încet şi rămase în aşteptare, ezitând, indecisă. Degetul se îndoi pe trăgaci.

— Dacă mi-ai rănit câinele, rosti ea, vei plăti amarnic.

O umbră se mişcă în faţa ei. Apăsă trăgaciul exact în clipa în care cineva o lovi din spate.

*

Cei doi fraţi se aflau cam la un kilometru şi jumătate de Ballater când lătratul unui câine îi făcu să-şi struneascâ bidiviii. Gavin cunoştea lătratul propriului câine şi descălecă repede. Alex privi o clipă în jur. Nu dăduseră peste nicio patrulă. Nu existau paznici la poduri, pentru că Foster nu se aştepta la necazuri. Durward nu-i spusese colonelului despre întâlnirea lor din Aboyne. Comandantul credea că totul decurgea conform planului. Curând, avea să aibă parte de o deşteptare neplăcută. Întrebarea era: Unde naiba se afla el? Nimeni nu părea să ştie.

— Macduff, unde eşti? îl chemă Gavin încet. Unde eşti, puiule?

Se auzi un plânset ca de copil, dar Macduff fu cel care se târî dintr-un tufiş. Gavin se lăsă pe vine.

— Ce e, băiete? E plin de sânge, constată el trecându-şi mâinile peste blana patrupedului. Şi are o crestătură aici, în vârful urechii. Trebuie să fi fost un glonţ sau vreun prădător. Când Macduff îi prinse faţa, îl întrebă: Unde-i Mahri? I-am spus să aibă grijă de ea, pentru orice eventualitate, îi explică el lui Alex.

— Câinele tău înţelege engleza acum?

— Nu! îmi înţelege gândurile. Sunt clarvăzător, pentru numele lui Dumnezeu! Alex, asta-i o treabă serioasă. Dacă Macduff se află aici, înseamnă că a urmărit-o pe Mahri.

— Iisuse Hristoase! Unde-i Dugald? El nu i-ar fi permis niciodată să plece din casă.

— E posibil să fi fost răpită sub ameninţarea armei.

Poate că amândoi au fost.

— Mi-aş paria şi ultimul bănuţ că Mahri a aşteptat momentul potrivit pentru a-şi lua tălpăşiţa, iar în noaptea asta i-am oferit ocazia, replică Alex.

— Dar unde să se ducă?

— Foster ne-a spus atunci când ne-a indicat unde să-l găsim pe Ramsey. Îl vizitează pe profesorul Scot, care a închiriat Mile-End pentru lunile de vară.

Răspunsul amar fu urmat de o tăcere lungă. În cele din urmă, Gavin rosti:

— Asta ar explica multe. Cum fratele său nu răspunse, adăugă: Crezi că Foster va face aşa cum a promis?

— Mă bazez pe asta.

— Şi Durward?

— Nu-l subestimez. S-ar putea să se afle cu un pas în faţa noastră.

— Se pare că va fi o petrecere pe cinste.

— O să fie o petrecere dată naibii, rosti Alex pe un ton aprig.

Capitolul 24

— Unde sunt listele pe care trebuia să le aduci?

Mahri încercă să înghită whisky-ul, dar se înecă şi tuşi. În cele din urmă, când îşi veni în fire, nu deschise imediat ochii, ci încercă să-şi dea seama cu ajutorul simţurilor unde se află. Ferestrele erau închise. Un foc ardea în cămin. Lămpile erau aprinse. Mirosul deloc neplăcut al cărţilor vechi îi umplu nările. Se afla în bibliotecă şi nu era singură.

— Tată! rosti ea deschizând larg ochii.

Doar trei săptămâni trecuseră de când îl văzuse ultima oară, şi se gândi că schimbarea petrecută cu el era îngrijorătoare. Părea mai mic, mai bătrân şi se deosebea ca

noaptea de zi de profesorul distrat de altădată. Se vedea că era stăpânit de emoţii puternice, însă asta nu fu o surpriză. Din punctul lui de vedere, Mahri era o trădătoare.

Bărbatul trânti pe birou paharul cu whisky pe jumătate plin şi se aplecă din nou asupra ei. Respiraţia îi era şuierată, ochii îi ieşeau din orbite.

— Ai idee ce-ai făcut? Ăsta nu-i un joc, Mahri. Ne-ai pus vieţile în primejdie. N-ai intenţionat niciodată să-mi aduci acele liste, nu-i aşa?

— Nu. Îşi duse o mână la ceafă, pentru a o masa, dar asta nu o ajută să-şi aline durerea năprasnică. Pronunţă cuvintele încet şi răspicat: Mi-ai pierdut loialitatea şi aprecierea atunci când te-ai decis s-o ucizi pe regină. N-am crezut niciodată că îţi vei duce planul până la capăt, dar m-am înşelat.

— L-ai împuşcat pe Ramsey.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Nu mi-ai dat de ales. Unde-i toată lumea?

— Oamenii patrulează prin zonă, aşa că n-ai nicio cale de scăpare. Îl aşteaptă pe comandant să sosească. Cineva s-a dus să-l aducă. Acum, că eşti aici, ne aşteptăm la necazuri. Ar fi trebuit să stai de-o parte. De ce te-ai întors?

— Pentru a te împiedica să atentezi din nou la viaţa reginei şi pentru a te avertiza. Cred că Hepburn e pe urmele tale. Şi cine este comandantul? N-ai mai pomenit niciodată de el.

El se aşează pe scaunul din spatele biroului şi îşi împreună degetele.

— Comandantul are în grijă câteva celule. Noi suntem doar una dintre ele. Mahri, nu pricepi nimic? O să te ucidă pe tine şi o să mă ucidă şi pe mine. Nu ne-am îndeplinit misiunea. Nu, e mai rău de-atât. Vor crede că suntem amândoi implicaţi în asta, aşa că ne vor ucide, dar nu înainte de a te tortura ca să le dai informaţiile dorite. Aşa că te întreb din nou: Unde sunt listele pe care trebuia să le

aduci? E singurul lucru care ne poate salva.

Încrederea care alimentase acţiunile lui Mahri începu să pălească. Tatăl ei nu era speriat. Era îngrozit. Şi cine era comandantul? Din câte ştia, tatăl ei era liderul acestei secţiuni a societăţii Demos. Nu ajunsese atât de departe pentru da înapoi acum. Dacă tatăl ei n-o putea ajuta, avea să negocieze cu acel comandant.

— Putem inventa o poveste pentru a explica întârzierea, spuse profesorul. O să zicem că Hepburn te-a silit să mergi cu el, iar când, în cele din urmă, ai reuşit să evadezi, ai venit direct aici, la mine. Spune-mi doar unde ai ascuns listele şi s-ar putea să scăpăm totuşi din acest dezastru.

— Ascultă-mă, tată. Vocea ei tremura de emoţie. Am venit să facem o înţelegere. Uită de comandant. Pleacă imediat din Deeside. Ia-ţi oamenii cu tine, şi aceste liste nu vor vedea niciodată lumina zilei.

El se lăsă pe spate şi o privi de parcă era nebună.

— N-ai auzit niciun cuvânt din ce am spus? Nu mai există nicio cale de întoarcere. Chiar dacă aş putea face cum ai zis, noi suntem o singură celulă. Alţii ne vor lua locul. Şi Demos are o memorie bună. O să ne vâneze ca pe nişte animale dăunătoare.

— Dacă mi se întâmplă ceva, acele liste vor fi transmise spionajului britanic, replică ea cu răceală. Cu ei să facă Demos o înţelegere.

Profesorul începu să râdă, dar era un râs căznit, aproape panicat.

— Draga mea copilă, n-ai nimic cu care să negociezi!

Era înspăimântat, înspăimântat de moarte, iar ea nu-l văzuse niciodată astfel, nici măcar atunci când Bruce plecase la război. Teama lui îi întinse nervii la maximum.

O scândură a duşumelei scârţâi de partea cealaltă a uşii bibliotecii. Profesorul îşi îndreptă trupul şi înghiţi o gură zdravănă de aer. Îşi duse un deget la buze, avertizând-o să

păstreze tăcerea. Rosti cuvintele atât de încet, încât ea trebui să se încordeze pentru a le auzi.

— Pentru mine e prea târziu, dar nu şi pentru tine. Dacă scapi cu viaţă din asta, nu te duce la autorităţi. Nu se poate avea încredere în ele. Găseşte-l pe vânătorul de cerbi…

Când o altă scârţâitură se auzi chiar lângă uşă, bărbatul se ridică. Avea o armă în mână.

— Ascunde-te, Mahri, şopti el grăbit. Uşa secretă!

Indecizia o paraliza. Uşa secretă se afla în partea opusă a camerei şi era făcută să arate ca o parte a lambriului. Nimeni nu şi-ar fi putut da seama că se afla acolo dacă nu i-ar fi fost arătată. Dădea spre vechea scară a servitorilor şi nimeni n-o mai folosise de ani de zile.

Aşteptase prea mult. Uşa se deschidea. Tatăl ei o împinse sub birou. Tot ce putea vedea din acea poziţie erau picioarele lui, dar îi putea simţi tensiunea extremă. Doi bărbaţi intrară în încăpere. Profesorul se duse în faţa biroului, pentru a o feri de privirea lor.

— Domnule comandant, spuse el, la fel de calm ca întotdeauna. A, ai venit şi dumneata, Ramsey? Asta-i o surpriză. Am înţeles că doreai să întrerupi toate legăturile cu Demos până la finalizarea misiunii.

— Ştim că ea se află aici, rosti o voce pe care Mahri n-o recunoscu deloc.

— Presupun că ai aflat asta de la Murray. Da, a fost aici, dar am lăsat-o să plece.

— Asta n-a fost foarte înţelept din partea dumitale, spuse străinul cu blândeţe. Ramsey?

Era evident că Ramsey se uita prin încăpere, căutând-o pe ea, dar era o cercetare fugitivă. Nu avea unde să se ascundă, doar sub birou, iar Ramsey nu se gândi să se uite acolo.

— Nu-i aici, conchise el.

— Îmi pare rău că trebuie să se termine în felul

acesta, domnule profesor, rosti comandantul.

Se auzi o salvă de împuşcături. Mahri tresări, apoi se ghemui sub birou. Trupul tatălui se prăbuşise inert în faţa ei. Îşi duse o mână la gură pentru a-şi acoperi scâncetele.

— Incendiaţi casa, ordonă străinul. Colonelul Foster n-are decât să creadă ce vrea. Fără îndoială va da vina pe fraţii Hepburn, iar asta ne convine de minune.

— Ea n-a plecat, domnule comandant, zise Ramsey. Murray ar fi ştiut dacă ar fi făcut-o. Cred că încă se mai ascunde undeva în casă.

— Găsiţi-o, dar nu pierdeţi prea mult timp căutând-o. Vreau ca toate dovezile prezenţei noastre aici să dispară. Iar focul s-ar putea s-o scoată din casă.

— Şi cum rămâne cu listele?

— Dacă sunt găsite, vor ajunge pe biroul meu. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru listele alea.

Tremurând terorizată, Mahri încercă să-şi stăpânească lacrimile. Tatăl ei era mort, iar ea purta întreaga vină. Cum de se ajunsese la asta?

Paşii se retraseră, iar uşa se închise. Tânăra femeie era năucită de oroarea de a-şi vedea părintele executat în faţa ochilor – fiindcă asta fusese, o execuţie.

Tatăl ei îl numise „comandant” pe bărbatul care ordonase execuţia lui. Iar comandantul spusese că, dacă acele liste erau găsite, aveau să ajungă pe biroul lui. Însemna că era comandantul Durward, bărbatul în care Alex avea o încredere deplină. Numele lui Durward nu se aflase pe nicio listă.

Sunetul paşilor de pe hol o puse în mişcare. Luă revolverul tatălui ei şi se duse rapid la uşa ascunsă. Nu fusese atinsă de atât de mult timp, încât abia reuşi s-o deschidă. Scârţâi, gemu, dar, centimetru cu centimetru, se deschise, permiţându-i să se furişeze în coridorul strâmt.

Când cineva intră în bibliotecă, ea încremeni, ţinându-şi respiraţia pe măsură ce paşii se apropiau. Nu închisese

bine uşa. Bărbatul din încăpere părea să-şi fi dat seama.

— Mahri, ştiu că eşti aici.

Vocea lui Ramsey!

— Predă-te şi îţi promit că nu vei păţi nimic.

Mahri acţionă instinctiv, ridicând revolverul tatălui ei. Când uşa se deschise brusc, apăsă trăgaciul. Un trup căzu înainte, peste ea, şi un val de sânge cald îi acoperi mâinile. N-avea timp de văicăreli. Ceilalţi auziseră împuşcătura şi se grăbeau spre bibliotecă. Trase trupul inert pe scări şi închise uşa trântind-o.

— Ramsey? se auzi cineva strigând. Ramsey, unde eşti?

Fireşte, respectivul nu primi niciun răspuns, pentru că Ramsey zăcea mort la picioarele ei, iar ea îl ucisese. Când îl întâlnise prima dată păruse un tânăr plăcut, cu un viitor strălucit. Apoi, se combinase cu cine nu trebuia. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu tatăl ei.

— Lasă-l pe Ramsey! tună glasul autoritar al comandantului. Uită de fată. Incendiază casa imediat. Spune-le şi celorlalţi. Incendiaţi casa!

Îşi dori din toată inima ca Durward să fi fost cel care deschisese uşa ascunsă. Şi-ar fi golit revolverul fără nici cea mai mică mustrare de conştiinţă în inima lui neagră.

Simţi miros de covoare arzând, iar fumul începu să se insinueze pe scări prin crăpăturile din lambriuri. Era atât de întuneric, de parcă s-ar fi ascuns într-o groapă. Nu se putea ghida decât cu ajutorul pipăitului. Încotro trebuia să meargă?

Afară o aşteptau inamicii. Aveau s-o împuşte ca pe un câine turbat. Unde era Macduff? Ce-i făcuseră? Începu să tuşească. Nu putea rămâne acolo. Trebuia să aleagă. Mai exista o ieşire, dacă era dispusă să rişte.

Se ţinu de balustradă şi începu să urce scările.

*

Alex călărea nebuneşte. N-ar fi putut să alerge în halul acela dacă Macduff nu s-ar fi aflat în faţa lui, ghidându-l. Amărăciunea pe care o simţise aflând că Mahri plecase la tatăl ei fusese înlocuită de o spaimă vecină cu panica. Ea se aşteptase să fie primită cu braţele deschise, dar împuşcarea câinelui îi zdrobise acea speranţă. Gavin avea dreptate. Macduff n-ar fi părăsit-o dacă nu s-ar fi întâmplat ceva cumplit. Îi ducea la ea.

Mulţumită colonelului Foster, alături de el se afla o mică trupă formată din membri ai Gărzii. Cu toate acestea, colonelul nu-i exonerase de acuzaţii. Asta avea să se întâmple abia după ce se verifica teoria lui Alex. Între timp, ei se duceau la Mile-End pentru a-i aresta pe profesor şi pe „oaspeţii" săi şi a-i aduce pentru audieri.

Un călăreţ care apăru brusc în faţa lui îl smulse din gânduri. Calul lui se cabră, aproape aruncându-l din şa.

— Nu trageţi! Nu trageţi!

Era vocea lui Dugald.

— Dugald? Lui Alex abia îi veni să-şi creadă urechilor. Spune-mi, de unde vii?

— E o poveste lungă. Fata m-a păcălit, dar nu pentru mult timp. Ştiam că va veni aici.

Nu era timp de explicaţii. Macduff scheuna şi alerga înainte şi înapoi, ca şi cum le-ar fi spus să se grăbească.

— Oamenii aceştia sunt înarmaţi şi periculoşi. N-o să ia prizonieri. Treaba noastră este s-o salvăm pe femeie, zise Alex.

— Uitaţi-vă acolo! strigă unul dintre soldaţi.

O strălucire roşie apăru deasupra unui pâlc de brazi scoţieni, chiar în faţa lor.

— Diavolii au incendiat casa, ţipă Dugald.

— Înainte! strigă Alex şi se repezi urmat îndeaproape de ceilalţi.

Le luă doar câteva minute să ajungă la casă, dar

flăcările ţâşneau deja printr-o parte a acoperişului. Limbi de foc erupseră printr-o fereastră de la parter.

Se răsfirară şi se adăpostiră. Gloanţe zburau în toate direcţiile, însă nimeni nu trecu prin cordonul de soldaţi. Murray şi oamenii lui erau depăşiţi numeric.

— Să ne rugăm lui Dumnezeu ca ea să nu fie înăuntru, spuse Gavin.

— Ştim că e înăuntru, replică Alex posomorât. Uită-te la câinele tău. Macduff era pe burtă şi se ţâra centimetru cu centimetru spre casă, iar sunetele care ieşeau din gâtlejul lui semănau cu plânsul unui copil. Dă-mi pelerina ta, Gavin, îi ceru.

— Doar nu intri acolo!

— Trebuie.

— Atunci, vin cu tine.

Alex clătină din cap.

— Uiţi profeţia pe care mi-a făcut-o bunica McEcheran. Profeţia făcută *mie,* nu ţie, Gavin.

Fratele său nu-l contrazise. Alex îşi puse pelerina lui Gavin pe umeri şi se îndreptă în zigzag spre spatele casei, unde flăcările păreau mai puţin violente.

Acolo dădu nas în nas cu Murray.

*

Mahri nu putea vedea nimic în acel tunel întunecat şi se temu că avea să se sufoce. Ce o făcu să meargă mai departe fu profeţia din globul de cristal al ţigăncii. „Vei trece prin foc, dar focul nu te va arde.” Nu. Focul nu avea s-o ardă. Va muri din cauza inhalării fumului.

Avusese un plan când pornise în sus pe scări. Ce plan? Nu-şi putea aminti decât că trebuia să ajungă în vechea sufragerie. Gânduri ciudate îi treceau prin minte. Ar fi trebuit s-o plătească pe ţigancă pentru profeţia ei. Iubea această casă bătrână, cu toate ciudăţeniile ei. Nu mai era

nicio speranţă. Nu putea merge mai departe. Unde era uşa spre sufragerie? Pipăi lambriurile cu mâinile. Măcar de-ar fi reuşit să ajungă acolo…

*

— O să-ţi smulg inima, scuipă Murray şi se repezi spre el cu un pumnal în mână, silindu-l pe Alex să dea îndărăt.

— Ţi-ai folosit toate gloanţele. Nu vă învaţă nimic la şcoala de trădători?

Astea fiind zise, Alex îl împuşcă pe Murray în genunchi.

Bărbatul se prăbuşi urlând, iar Alex îi luă cuţitul. Cu mâna liberă, îl înşfăcă pe Murray de păr şi îi dădu capul pe spate.

— Ai o singură şansă să-mi răspunzi la întrebare şi, dacă voi crede că minţi, o să-ţi tai gâtul. Ai priceput? Când Murray dădu din cap, rosti: Unde-i fata? Unde-i fiica profesorului?

— Nu ştiu.

Cuţitul făcu o mică incizie, iar picături de sânge apărură de sub piele.

— Ultima şansă, spuse Alex.

Expresia lui calmă, pe fundalul ploii de resturi arzânde, îl îngrozi pe Murray.

— Am crezut că era undeva în casă, dar am căutat-o şi n-am găsit-o, gemu el pipăindu-şi genunchiul. Probabil că e tot acolo sau se ascunde pe undeva pe-afară.

Dacă s-ar fi ascuns afară, Macduff ar fi găsit-o. Aşa că încă era în casă.

— Unde ai văzut-o ultima oară? întrebă Alex cu asprime.

— În bibliotecă.

— Şi unde-i biblioteca?

— Deasupra uşii de la intrare.

— Dacă mă minţi, o să mă întorc şi o să-ţi trag fără întârziere un glonţ între ochi.

Murray nu mai avu putere să urle. Se întinse pe pământ, zvârcolindu-se şi scâncind.

Alex intră în casă. Pereţii lambrisaţi începeau să se umfle. Dintr-o clipă în alta, aveau să se aprindă. Nu-şi dădu răgaz să se gândească la ce făcea. Instinctul preluase conducerea. Îşi acoperi capul cu pelerina lui Gavin şi se repezi spre scări.

Duşumeaua era atât de fierbinte, încât simţea căldura prin tălpile cizmelor. Se gândi în treacăt că nu fusese aprins doar un foc, ci mai multe, în diverse locuri din casă.

Când intră în bibliotecă, focul tocmai se domolise puţin. Inima aproape că încetă să-i mai bată în clipa în care văzu trupul unui bărbat în faţa biroului. Se gândi că probabil era tatăl lui Mahri. Se apropie de el şi văzu că fusese împuşcat mortal. Oare încercase s-o protejeze pe Mahri? Atunci, unde era ea?

— Mahri? Strigă, însă nimeni nu răspunse.

Se lăsă în genunchi, îşi scoase o mănuşă şi atinse gâtul profesorului, nu ca să verifice dacă mai avea puls, ci pentru a-şi da seama de cât timp murise. Încă era cald. Contactul cu trupul defunctului îl făcu să simtă un val de sentimente puternice. Teamă. Durere. Oroare. Dragoste. Mai presus de toate, dragoste pentru fiica lui. Iar când aceste emoţii copleşitoare începură să pălească, apăru o imagine nouă: o uşă ascunsă.

Alex ştia cum era cu uşile secrete. Erau multe astfel de ascunzători în reşedinţa de vară a reginei. Servitorii dispăreau în pereţi ca nişte spirite. Doamne fereşte ca unul dintre oaspeţii Maiestăţii Sale să dea nas în nas cu un lacheu.

Dacă ultimul lucru la care se gândise profesorul fusese o uşă secretă, probabil că era important. Alex o găsi în câteva clipe. Era sânge pe duşumea şi pe o placă a

lambriului.

Frica îi încleştă gâtul. Al cui era sângele? Găsi mânerul ascuns şi trase de el cu toată puterea. O placă ieşi trasă de mâinile lui, apoi o alta. Fumul ţâşni prin deschizătură făcându-l să tuşească. Cu toate acestea, speranţa începu să-i revină. Găsise intrarea ascunsă spre o scară a servitorilor.

Chiar în faţa uşii văzu un alt cadavru. Ronald Ramsey. Haina şi cămaşa bărbatului mort erau îmbibate cu sânge. O urmă stacojie ducea în sus pe scări. Când privi în jos, toate speranţele dispărură. Focul prindea viaţă, tăindu-i retragerea.

— Mahri! strigă el luând-o pe urmele dârei de sânge.

O găsi la etajul de deasupra, cu fustele ridicate pentru a-şi acoperi gura şi nasul. Vreme de o clipă în care inima îi stătu în loc, se gândi că o pierduse, dar, când se lăsă pe vine şi o cuprinse în braţe, ea se agăţă de el precum maimuţica pe care o avusese cândva.

— Am ştiut că o să vii după mine, spuse ea îngropându-şi capul la pieptul lui.

Alex îşi îngădui un moment de slăbiciune, o singură clipă în care să-i savureze prezenţa, apoi nu se mai gândi decât la cum să iasă amândoi de-acolo. Îşi scoase pelerina lui Gavin şi o puse pe capul şi pe umerii ei.

— Ce faci?

— O să fugim. Trebuie să coborâm scările înainte să cadă casa peste noi.

— Nu, spuse ea desprinzându-se din braţele lui.

— Mai avem o şansă. Chiar în clipa în care pronunţă cuvintele, se îndoi că aveau să reuşească. Aminteşte-ţi profeţia: „Vei trece prin foc…”

— Da, dar nu e nevoie s-o luăm pe unde e mai greu. Prinzându-l de braţ, îl îndemnă: Vino după mine. Ştiu o altă cale.

În primul moment vru să se opună, dar două

argumente îl făcură s-o urmeze. Primul era că focul se răspândea rapid, aşa că n-ar fi reuşit să ajungă la baza scărilor. Al doilea era profeţia. „Ai încredere în intuiţia ta”, îi spusese bunica lui, iar intuiţia îi zicea să n-o piardă pe Mahri din vedere. Prin urmare, se târî de-a buşilea în spatele ei până ajunseră pe un palier.

— Împinge uşa, îi ceru tânăra femeie.

El se ridică şi o împinse cu putere. Valul de aer curat îi făcu să se simtă mai bine. Amândoi inspirară adânc şi tuşiră pentru a-şi curăţa plămânii. Flăcările încă nu ajunseseră în această parte a casei. De îndată ce trecură de uşă, Alex o închise pentru a ţine fumul la distanţă şi o ajută pe Mahri să se ridice în picioare.

— Dumnezeu mi-e martor că n-o să mai fumez niciodată vreo ţigară sau vreun trabuc, oftă el.

O privire rapidă aruncată prin încăpere îi spuse că fusese folosită pentru a depozita mobilă veche. Nu existau lambriuri aici, însă fumul începea să pătrundă printre scândurile duşumelei. Imediat aveau să-şi facă apariţia şi flăcările.

— Roagă-te cum nu te-ai rugat niciodată ca liftul să mai funcţioneze, murmură ea.

— Ce anume?

— Liftul. Deschise uşa unui dulap şi răsuflă uşurată. Încă e aici, slavă Domnului! Este un lift cu care se aducea mâncarea fierbinte din vechea bucătărie în vechea sufragerie. După ce a fost construită noua bucătărie, liftul n-a mai fost folosit. Ideea este că vechea bucătărie a devenit magazia grădinarului. Ei n-o să se aştepte să ieşim pe-acolo. Intră. E singura noastră speranţă.

— Coboară tu prima.

— O, nu! Nu plec fără tine. Uite, e loc pentru amândoi. În afară de asta, nu ştiu dacă pot manevra lanţul.

Bucăţi de tencuială căzură pe ei, iar dintr-o altă parte a casei se auzi o explozie estompată. Alex o ridică pe Mahri,

o împinse în lift şi se târî lângă ea.

— Acum arată-mi cum funcţionează blestemăţia asta.

Mai târziu avea să reflecteze că fuseseră salvaţi de zidurile de piatră care înconjurau liftul. De asemenea, degetele lui nu se mişcaseră niciodată mai repede decât atunci când trăsese de lanţul ruginit pentru a coborî. Chiar şi aşa, avu senzaţia că se coceau într-un cuptor. Când mecanismul se opri, împinse uşa cu ambele picioare; trăgând-o pe Mahri în braţele sale, ţâşni ca o săgeată şi făcu un salt printr-un zid de flăcări în aerul rece al nopţii.

*

Mahri zăcea în iarbă, uitându-se la Alex.

— Arăţi ca un coşar, spuse ea respirând greu.

— Ar trebui să te vezi pe tine! Casa asta e întortocheată ca un vis urât.

— A fost paradisul oricărui copil, spuse ea izbutind un zâmbet chinuit. Rezultatul toanelor mai multor generaţii din familia mea. Atingându-i cu mâna tăietura de pe obraz, murmură: Ramsey şi comandantul Durward l-au ucis pe tata.

— Şi tu l-ai împuşcat pe Ramsey.

— Ştii de Durward?

— Ştiu.

Mahri îşi înghiţi suspinul înţepenit în gât.

— Da, l-am ucis pe Ramsey. N-am avut de ales. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! Nimic nu s-a petrecut aşa cum am sperat. Am vrut să fac o înţelegere cu ei. Probabil că îmi pierdusem minţile. Nu erau interesaţi de listele pe care le furasem. Nu aveau de gând să renunţe şi să plece.

— Te rog să taci! Cu ochii arzând, o privi sfredelitor. Crezi că îmi pasă de asta? Unde îţi sunt mănuşile? Uită-te la mâinile tale, zise el răsucindu-i palmele. O să te doară ca naiba într-o oră, două. Chiar n-ai minte, femeie? Ar fi trebuit

să-ţi ţii mănuşile pe mâini.

Mahri l-ar fi ocărât cu limba ei ascuţită dacă el nu i-ar fi ridicat mâinile la buzele sale şi nu le-ar fi sărutat cu veneraţie.

Din umbre ieşiră soldaţii, care-i escortau pe prizonieri, apoi Gavin şi Dugald. Alex se ridică şi se îndepărtă.

— Unde te duci? strigă ea.

— Mai am de încheiat nişte socoteli, rosti el enigmatic.

— Durward?

— Da, Durward. Vorbim mai târziu.

Mahri dădu să se ridice pentru a-l însoţi, însă Dugald îngenunche lângă ea bombănind, iar Macduff se apucă să-i lingă urechea. Alături de soldaţi, priviră cu toţii cum se prăbuşea casa.

Alex îl găsi pe Murray sprijinit de un copac, sub paza unui oştean.

— Unde s-a dus Durward? întrebă el.

Neprimind răspuns, ridică revolverul. Murray înţelese că era hotărât să tragă şi răspunse repede:

— S-a dus acasă la el, la Cove. Urma să ne întâlnim acolo.

— Dacă încearcă s-o şteargă, împuşcă-l în celălalt genunchi, îi ordonă Alex soldatului, după care încălecă şi porni spre nord.

Capitolul 25

Alex îşi domoli goana furioasă când auzi ropot de copite în urma lui.

— Alex, strigă Gavin, aşteaptă-mă! Când ajunse lângă el, rosti printre gâfâieli: Mahri spune că te duci după Durward.

— N-o să-l ucid, dacă la asta te gândeşti.

— Eram mai îngrijorat să nu te ucidă el. De aia am adus doi soldaţi cu mine.

— Asta n-o să se întâmple.

— De unde ştii?

— O să vrea să stăm de vorbă. Să-mi spună cât e de deştept.

Se gândi la batista în care fusese înfăşurată insigna lui Mungo şi la aroganţa copleşitoare pe care o simţise la atingerea ei. Nu era însă vorba de aroganţă, ci de ceva mai grav. „Hybris[10]" i-ar fi zis bunica lui.

— Găseşte-l pe Foster şi spune-i că voi fi la Cove. Ia-i pe soldaţi cu tine.

— Dar de unde ştii că Durward va fi la Cove? S-ar putea afla oriunde, la Ballater, la castel…

— Nu, n-a trecut pe lângă noi când veneam. Nu se poate duce decât spre nord. În afară de asta, Murray mi-a spus.

— O să se ascundă?

Alex râse scurt, cu amărăciune.

— Mă îndoiesc. Bărbaţii de felul lui nu se ascund. Se regrupează, plănuiesc cum să iasă dintr-o situaţie imposibilă. Acum, du-te! Şi zi-i lui Foster unde să mă găsească.

Îl auzi pe Gavin înjurând mânios în spatele lui, dar ropotul copitelor scăzu în intensitate; curând, Alex se îndreptă singur spre Cove. Asta era tot ce rămăsese din vastul domeniu din Deeside pe care îl stăpânise cândva măreaţa familie Durward, această căsuţă situată pe câţiva acri de teren. Necazul lor fusese că nu luptaseră niciodată de partea învingătorilor. Era o poveste pe care comandantul o spunea adesea cu patos, ca şi cum istoria

---

10 Mândrie nemăsurată a unui individ, supraapreciere a forţelor şi libertăţii sale în confruntarea cu destinul (considerate surse ale tragicului în teatrul antic) (n.tr.)

străveche ar fi avut o însemnătate decisivă. Mult mai important era modul în care i se fasonase lui caracterul.

Cu toate că se aflau la aproape doi kilometri distanţă, în acest peisaj pustiu de landă şi munţi, casele Mile-End şi Cove erau practic vecine. Însă Durward nu locuia acolo. Era o relicvă care îi aducea aminte de moştenirea lui, şi nu suporta să se despartă de ea. Răsese de această fantezie.

Alex răsese împreună cu el. Acum nu-i mai venea să râdă. Omul pe care îl admirase şi îl respectase, un om în care avusese încredere deplină, căruia îşi încredinţase viaţa lui şi pe cele ale camarazilor săi îl umplea de o furie ucigaşă.

Trebuia să şi-o stăpânească însă. Avea întrebări de pus şi dorea răspunsuri. Dacă Durward scăpa nepedepsit, prea multe vieţi aveau să fie în primejdie. Ar fi fost liber să reducă la tăcere pe oricine îndrăznise să i se opună, şi mai ales pe Mahri, care-i distrusese planurile.

În vreme ce se apropia de casă, Alex nu se gândea la niciun subterfugiu. Ştia foarte bine că Durward îl aştepta pe Murray să-i dea raportul. Apariţia lui era posibil să-l descumpănească, dar voia să ştie precis cât de multe aflase subordonatul său şi dacă putea face faţă situaţiei sau era cazul să fugă.

Cove era cuibărită într-o mică depresiune între landă şi o stâncă. Din acest loc era imposibil de văzut focul care pusese la pământ Mile-End. Dar mirosul de fum se simţea în aer, iar un vecin curios ar fi urcat cu siguranţă panta ca să vadă despre ce era vorba. Nu se zărea însă nici urmă de vecin curios, ci doar o lumină strălucind la o fereastră de la parter.

După ce îşi priponi calul, Alex se îndreptă cu îndrăzneală spre uşa din faţă şi bătu cu ciocănelul. Durward deschise imediat. Avea o armă în mână. Uniforma vizitatorului păru să-l deruteze, dar ţinu pistolul îndreptat spre el.

— Alex, tu eşti?

— Am venit să vă dau raportul, domnule comandant, spuse Alex anevoie.

Arăta de parcă era pe punctul de a se prăbuşi, iar acesta nu era doar un şiretlic menit a îndepărta suspiciunile comandantului. Trăise o noapte de iad care nu se terminase încă.

— Intră, intră şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Cu toate că vocea lui Durward era îngrijorată, ţeava armei rămase îndreptată spre pieptul lui Alex.

Intrară într-un salonaş în care se aflau două fotolii confortabile din piele, iar un mic foc ardea în şemineu. Cu toate că nu era nimic pretenţios, lui Alex îi aminti de unul dintre cluburile pentru gentlemeni de pe lângă Whitehall.

Se aşeză în fotoliul indicat şi curând avea în mână un pahar cu whisky. Comandantul, remarcă Alex, nu turnase whisky şi pentru el, ci îl fixa în continuare cu pistolul.

— Cum de ai ştiut unde să mă găseşti? îl întrebă pe un ton agreabil.

Alex îşi dădu seama că nu se putea preface că nu ştia nimic despre incendiu. Era acoperit cu cenuşă albă, iar hainele îi miroseau puternic a fum. În afară de asta, îşi alesese altă acoperire – aceea a agentului loial care nu putea crede că şeful lui e un trădător.

— Ai pomenit de casa asta, dar Murray mi-a spus unde să te găsesc. Nu ştiu dacă mai trăieşte, era într-o stare foarte proastă când am plecat. Se aplecă uşor în faţă, cu o atitudine deloc ameninţătoare, şi spuse cu glas răguşit: Domnule comandant, nu ştiu ce se petrece, dar ştiu că trebuie să te ascunzi imediat. Soldaţii cutreieră dealurile în căutarea dumitale. Atingându-şi uniforma, preciză: Mă socotesc a fi unul dintre ei. Acesta-i motivul pentru care nu m-au arestat.

— Alex, eşti foarte surescitat. Aminteşte-ţi că eşti agent. Acum, relatează-mi succint ce s-a petrecut în

noaptea asta.

Alex avea povestea gata pregătită, dar lăsă multe lucruri nespuse şi improviză acolo unde crezu că îi era de ajutor. Îi povesti comandantului cum se dusese la Mile-End în speranţa că va găsi acolo agenţi Demos, dar, când ajunsese acolo, era deja prea târziu. Casa era cuprinsă de flăcări, iar între soldaţi şi cei din Demos izbucnise o luptă aprigă.

— Era şi o femeie acolo, adăugă el. Fiica profesorului Scot. Am crezut că era de partea noastră, dar abia a aşteptat momentul să scape de noi.

— De partea noastră? întrebă comandantul ridicând încet o sprânceană.

— A mea şi a fratelui meu.

— Aha, înţeleg.

— A scăpat din incendiu, însă e arestată. Îmi propune o înţelegere – o listă cu agenţii Demos în schimbul eliberării ei.

Comandantul păru să se topească în spătarul fotoliului.

— Listele nu sunt importante, spuse el. Vezi tu, Alex, numele meu nu se află pe ele.

— Poftim? făcu mirat tânărul.

— Şi cine o s-o creadă pe fiica profesorului Scot? E una dintre ei, un agent al Demos.

— Dar… despre ce e vorba, domnule comandant?

— Problema ta este că ai prea multă încredere în ceilalţi, râse Durward. Ăsta a fost marele tău defect. Vezi tu, eu am scris acele liste şi i le-am trimis de la Windsor profesorului Scot. Documentele conţin numele persoanelor care ar putea fi interesate de cauza noastră, precum şi ale simpatizanţilor care ne susţin financiar. El urma să-i abordeze pe aceşti oameni şi să-i primească în Demos. Fiica lui, unul dintre curierii noştri, trebuia să-i ducă acele liste, dar, după cum s-a dovedit, s-a hotărât să le

folosească în scopuri proprii.

Alex avu nevoie de toată voinţa sa pentru a nu ţâşni din fotoliu şi a nu-l strânge de gât, însă comandantul îl învăţase valoarea disciplinei, aşa că îşi respectă planul.

— Nu se poate să fii dumneata puterea din spatele grupării Demos! Nu poţi fi dumneata! exclamă el prefăcându-se şocat.

— Te asigur că eu sunt. Doamne, dacă ai putea să vezi ce faţă ai! Gândeşte-te ce bine plasat sunt. Pot să circul liber între Windsor, Whitehall şi Balmoral. Am toate informaţiile de la ministrul de Interne. Toate problemele de securitate legate de regină ajung pe biroul meu. Nimic nu mă poate atinge, nimic.

Totul se citea pe chipul comandantului, aroganţa, hybrisul, sentimentul copleşitor al superiorităţii, iar Alex simţi că i se întorcea stomacul pe dos. Jocul nu se terminase însă. Mai avea câteva mutări de făcut.

— Dar cum se poate? replică el clătinând din cap. Ştiai că, la recepţie, a fost o dublură în locul reginei. Ştiai că exista un trădător. De ce nu i-ai avertizat pe cei din Demos? Dacă erai membru al grupării, de ce i-ai lăsat să continue atacul şi să se pună în primejdie?

Amuzat, Durward se ridică, menţinându-şi privirea şi arma aţintite asupra lui Alex, se îndreptă spre masa pe care se afla sticla şi îşi turnă o porţie de whisky. După ce se aşeză din nou în fotoliu, rosti pe un ton afabil:

— Dragul meu băiat, era prea riscant pentru mine să intervin. Mă aflam la Windsor, îţi aminteşti? Iar acesta era spectacolul lor. Trebuia să las evenimentele să-şi urmeze cursul. Dacă agenţii Demos reuşeau s-o ucidă pe regina falsă, bravo lor, dar trebuie să pricepi că aveam mâinile legate.

— Când ai aflat că au dat greş?

— O, profesorul Scot mi-a trimis o telegramă în dimineaţa următoare, iar eu am plecat aproape imediat

spre Balmoral.

— Şi te-ai împotmolit în Aberdeen din cauza inundaţiei.

— Exact. Durward sorbi încet din băutură în timp ce Alex îşi întindea muşchii amorţiţi.

— Săraca femeie, oftă el pe un ton compătimitor. Vorbesc despre fiica profesorului. Ea crede că acele liste conţin informaţii de maximă importanţă care ar putea fi letale pentru prietenii ei din Demos.

— Are parţial dreptate, dar, din moment ce numele meu nu e acolo, n-am de ce să mă tem.

— Şi cum rămâne cu oamenii ale căror nume se află pe acele liste? Nici ei n-au de ce să se teamă?

— Vine o vreme când trebuie să-ţi reduci pierderile, zise Durward ridicând din umeri. În cazul meu, tocmai a venit.

Alex trebui să se uite în altă parte pentru a-şi ascunde dezgustul care i se citea în ochi. Îşi strânse umerii şi îşi lăsă braţele să atârne între picioarele desfăcute. Când fu sigur că privirea îi redevenise neutră, şi-o ridică spre celălalt.

— Am avut suspiciunile mele. Începusem să cred că Demos avea un prieten puternic la Balmoral. M-am gândit că s-ar putea să fie Foster.

— Foster? chicoti Durward. Clovnul ăla? Aproape că mă simt insultat.

— Totuşi, nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că nu putea fi colonelul. Trebuia să fie cineva care se întorsese în Deeside după inundaţie.

Comandantul nu mai zâmbea acum.

— Şi cum ţi-ai dat seama de asta?

— Mahri, fata. Cu toate că l-a împuşcat pe Ramsey şi a împiedicat atentatul la viaţa reginei, a lui Mungo de fapt, nu i-a stârnit interesul lui Foster. Nu ştia cât de importantă era. Ea era doar femeia care trăsese în Ramsey. Îi aruncă un zâmbet strâmb, de parcă regreta că trebuia să-i atragă

atenţia superiorului său asupra câtorva aspecte discutabile: Prima bănuială am avut-o când am scăpat cu trenul. Santinelele aflate la datorie ne-au lăsat să trecem fără niciun incident. Noi nu i-am fi putut dovedi prea uşor dacă încercau să ne oprească, iar dumneata nu doreai asta. După cum ştii, desigur, agenţii Demos ne aşteptau la Aboyne. O voiau pe Mahri, dar nu ca s-o ucidă. Ar fi putut s-o omoare în gară. În loc de asta, ei au răpit-o. Şi de-aici încolo, lucrurile devin interesante. O trupă de soldaţi îi aştepta pe Murray şi pe mardeiaşii lui şi trăgeau fără discriminare. Nu le păsa pe cine ucid.

— Interesant, rosti comandantul.

— Da, nu-i aşa? Iată ce-am înţeles din asta. În acel moment, Demos primea ordine de la profesor, care, desigur, dorea să-şi protejeze fiica. Soldaţii primeau ordine de la dumneata, iar dumneata, fireşte, voiai ca ea să fie ucisă.

— Nu din răutate. Nu pentru că listele ar fi fost importante. Fata devenise o problemă, dar, evident, nu puteam să-i spun tatălui ei asta.

— Fireşte că nu puteai. Probabil că ai ezitat să-i contramandezi ordinele. La urma urmelor, în acel moment el era liderul Demos din Deeside. Mă îndoiesc că membrii celulei sale aveau măcar habar de existenţa dumitale.

— Par vreun prost? Evident că nu ştiau. Durward se ridică. Uitându-se cu atenţie la Alex, se îndreptă spre fereastră. O privire iute în grădină păru să-l liniştească, după care se întoarse la locul lui. Ce spuneai? rosti el distrat, de parcă ar fi fost gazda unui dineu.

— După acel fiasco, ai ştiut că trebuie să preiei frâiele Demos. Oricum se bazau mai mult pe mercenari. Le-ai făcut o ofertă mai bună, iar de atunci i-ai avut la cheremul dumitale.

— Unde vrei să ajungi? se burzului comandantul.

— Nu i-ai desfiinţat, iar asta a fost o greşeală

serioasă. Au dat greş cu tentativa de asasinare a reginei. După ce apele s-au retras, ar fi trebuit să plece. Dar au rămas. De ce?

— Tu să-mi spui.

Alex îşi întinse mâinile.

— Bănuiesc – şi e doar o bănuială – că o persoană la curent cu detaliile le-a spus că prima tentativă fusese o farsă, dar că regina se întorcea în Deeside, aşa că puteau încerca din nou.

Niciun muşchi nu se clinti pe chipul comandantului, nicio tresărire nu-i trădă gândurile.

— Nu ai decât argumente circumstanţiale, nu poţi dovedi nimic. Orice probă ar fi existat s-a făcut scrum azi-noapte, când a fost incendiată casa profesorului Scot. Sprâncenele lui stufoase se împreunară. De unde ai ştiut despre acea casă? De unde ai ştiut că voi fi acolo?

— S-ar putea spune că am aflat de la colonelul Foster. Vezi dumneata, eu şi el am avut o conversaţie îndelungată mai devreme în seara asta. Scuza mea este că eram fugar şi aveam preocupări mai importante decât Ramsey.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre adresa unde locuia Ramsey când venea în Deeside. Îţi poţi imagina ce şoc am avut când Foster mi-a spus că el stătea la profesorul Scot, la Mile-End. Mahri Scot. Profesorul Scot. Nu putea fi o coincidenţă. Cum Durward nu făcu niciun comentariu, Alex adăugă: Neglijenţa dumitale a fost o altă greşeală serioasă, de-a dreptul uimitoare. După întâlnirea noastră de la Aboyne, m-am aşteptat ca soldaţii să vină după noi. În schimb, au fost doar doi ţărani. Asta mi-a spus că era pe cale să se întâmple ceva important, ceva care necesita serviciile Gărzii Regale. În seara asta, colonelul Foster mi-a explicat. Regina nu soseşte sâmbătă dimineaţă, aşa cum au informat ziarele. Asta a fost praf în ochii duşmanilor ei. Va veni cu trenul, în zori, şi va fi condusă de Garda Regală la castel, fără să ştie nimeni.

Cred că a fost ideea dumitale, fiindcă ai sarcina de a-i asigura paza. Dar dumneata şi Demos aveţi alte planuri pentru regină, nu-i aşa, domnule comandant?

Privirea lui Durward se îndreptă spre ceas, iar Alex continuă pe acelaşi ton monoton, lipsit de orice ameninţare:

— Nu m-am aşteptat să te găsesc la Mile-End. Profesorul Scot era cel cu care voiam să stau de vorbă. Am salvat-o pe Mahri, care ne-a spus că ai fost acolo şi că, la ordinul dumitale, Ramsey i-a împuşcat mortal părintele. Mi-e teamă că totul s-a sfârşit pentru dumneata.

Comandantul îi studie atent chipul.

— N-o să poţi dovedi niciodată nimic, iar cuvântul acelei căţele va fi luat în râs în sala de judecată, dacă se va ajunge până acolo.

— N-a mai rămas mult timp, zise Alex ignorându-i provocarea. Spune-mi unde aţi pus bomba, şi nu te voi ucide.

Un rânjet batjocoritor arcui buza superioară a lui Durward. Se ridică brusc în picioare, iar degetul lui se îndoi pe trăgaciul revolverului.

— Bomba? Nu-mi amintesc să fi zis ceva de vreo bombă.

— N-ai zis. Eu mi-am dat seama. Îţi aminteşti poate că erai mentorul meu la şah, atunci când am intrat în clubul universităţii. Un lucru m-ai învăţat bine – să-mi cunosc adversarul şi să-i anticipez mişcările. Aşa că m-am întrebat ce-aş face dacă aş fi în locul dumitale. Odată ce regina coboară din tren la Ballater, va fi înconjurată de soldaţi. Cei din Demos au pierdut avantajul surprizei şi sunt prea puţini. Dacă e s-o asasinaţi pe regină, va fi acum sau niciodată.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— Nu, zău? Cu Dickens cum a fost?

— N-am avut nimic de-a face cu asta. Ramsey s-a panicat şi l-a ucis.

— Şi Mungo?

— Ce-i de spus? Şi el devenise o problemă. Dar n-am avut niciun amestec în moartea lui.

— Pentru ce Dumnezeu mi-ai dat insigna lui?

— Pentru că... pentru că aţi fost prieteni. M-am gândit că tu ar trebui s-o ai.

Cu fruntea plecată, Alex îşi lăsă încă o dată braţele să atârne între picioarele desfăcute.

— Sunt copleşit, domnule comandant. Sub exteriorul dumitale aspru bate o inimă de aur. Dar ştiu cum stau lucrurile, adăugă el clătinând din cap. Fac pariu că atunci când eram capturat, insigna lui Mungo avea să fie găsită în posesia mea, iar toată lumea avea să creadă că eu îl ucisesem. Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Durward uitându-se iarăşi la ceas. Chicotind, observă: Ceasul dumitale o ia precis înainte. Vezi...

În acel moment, o explozie asurzitoare zgâlţâi ferestrele. Alex, care se aşteptase la asta, vârî mâna în cizmă şi apucă pumnalul pe care i-l luase cândva lui Mahri. Cu o mişcare rapidă, dintr-o rotire a încheieturii, împlântă lama în braţul lui Durward, care scăpă pistolul pe duşumea. Alex îl lovi cu piciorul, trimiţându-l cât mai departe.

Strâmbându-se de durere, Durward şuieră printre dinţi:

— E terminată. Preţioasa ta Maiestate e terminată.

Toată furia pe care Alex şi-o reţinuse cu îndârjire dădu în clocot. Smulse pumnalul din braţul celuilalt şi-i apăsă vârful lamei pe gâtul robust.

— Iarăşi greşeşti, spuse el. Colonelul Foster a dat un telefon. Regina a coborât din tren la Aboyne. Nu s-a aflat în preajma acelei bombe.

— Minţi!

— Vei afla curând că nu mint, la fel cum toată lumea va afla curând ce ucigaş diabolic eşti.

— Sunt patriot! strigă comandantul.

— Patriot! Colonelul Foster este de două ori mai patriot decât dumneata. O, da, e un clovn, dar asta pentru că l-ai ridiculizat întotdeauna. Ai fi putut să faci ceva din el. Însă nu-ţi stă în fire, nu? Eşti ca un leu care-şi mănâncă puii dacă îi stau în cale. Trăgând aer în piept, urmă: Dumneata eşti responsabil pentru moartea prietenilor mei. Dumneata ai pus bomba pentru a-i arunca în aer, da, şi pe mine odată cu ei.

— N-ar fi trebuit să te recrutez niciodată. Ai fost mereu prea deştept pentru binele tău!

— Dumneata i-ai ucis pe Mungo şi pe Ariel, nu-i aşa?

Vocea lui Alex se înălţă cu câteva octave.

— Nu pe Mungo! N-am avut nimic de-a face cu asta.

— Dar ai omorât-o pe Ariel.

— Îmi cunoştea identitatea. Nu era în stare să păstreze un secret, o ştii prea bine.

— Şi în seara asta ai fi ucis-o pe Mahri. De fapt, ai fi ars-o devie.

— Ce altceva puteam să fac? Ne-ar fi trădat.

Rânjetul lui Durward se frânse când Alex dădu la o parte pumnalul şi îi trase un pumn în gură. Comandantul ştia însă să se apere. Îşi ridică iute genunchiul, lovindu-şi adversarul în vintre, iar Alex se dădu îndărăt clătinându-se. Durward căzu peste el şi se alese cu un cot în falcă. Se rostogoliră pe duşumea, lovindu-se, îmbrâncindu-se, trăgând unul de celălalt într-o luptă brutală pentru supremaţie. Doar unul din ei avea să supravieţuiască. Niciunul nu auzi zgomotul făcut de copitele cailor şi nici paşii care alergau pe alee.

Uşa se deschise dintr-o smucitură, iar colonelul Foster intră urmat de câţiva soldaţi. Fu nevoie de doi oameni pentru a-i despărţi.

Respiraţia lui Durward era anevoioasă, dar el vorbi primul.

— Domnule colonel Foster, îţi cer să-l arestezi pe

acest om. A încercat să mă ucidă.

Îşi strânse braţul rănit atrăgând atenţia tuturor asupra sângelui care trecuse prin haină.

— Îmi pare rău că n-a reuşit! replică aspru Foster. Întorcându-se către Alex, îi spuse: Ai avut dreptate, iar eu am greşit. Era o bombă la gară, în sala de aşteptare a reginei. N-a fost vreme să găsim pe cineva care să ştie cum s-o dezamorseze, aşa că am pus-o într-un vagon vechi aflat pe nişte şine izolate şi am aşteptat explozia. Presupun că asta am auzit adineauri.

— S-ar putea să mai fie şi alte bombe, opină Alex.

Tonul lui Foster deveni puţin rigid.

— Domnule Hepburn, nu sunt prost. Regina va rămâne la Aboyne până efectuăm o percheziţie minuţioasă.

— Îmi cer scuze, domnule colonel, spuse Alex cu un zâmbet spăsit. Nu sugeram că nu-ţi faci treaba.

— Bine, bine, regina e în siguranţă, asta-i tot ce contează. Este o micuţă lady care te aşteaptă afară. N-aş vrea s-o las să aştepte, la ce temperament vulcanic are.

Alex nici nu ieşi bine pe uşă că Mahri se aruncă în braţele lui. Îşi îngădui doar o îmbrăţişare scurtă, cât să se asigure că era teafăr, apoi se lansă într-un şir de blesteme în gaelică.

— Sunt cuvinte de dragoste în gaelică, le explică el militarilor aflaţi în preajmă.

Soldaţii izbucniră în râs şi se întoarseră unii spre alţii vorbind fluent în gaelică.

Durward, flancat de două gărzi, ieşi din casă. Când ajunseră lângă Alex, comandantul se opri şi-i spuse:

— N-o să se ajungă niciodată la proces, să ştii.

— Mă întreb cine o să ajungă primii la dumneata, ei sau noi? replică nepăsător Alex, amintindu-şi cum murise Ariel.

După ce soldaţii se îndepărtară împreună cu prizonierul lor, Mahri îl cercetă cu mare atenţie pe Alex.

Înainte ca Foster şi oamenii lui să năvălească în casă, ea tremurase terorizată. Acum, după ce văzuse că Alex stătea pe picioarele lui, teroarea se evaporase, lăsând în urmă o enervare teribilă.

— Sângerezi, îl certă ea.

— Mi-a curs doar sânge din nas, bombăni el ştergându-şi nasul cu mâneca.

— Putea să fie mult mai rău.

Alex ridică din umeri şi îndură dojana, deoarece ea avea acea privire îngrijorată pe care el o îndrăgea atât de mult.

— Comandantul a încasat-o şi mai şi, remarcă într-un târziu.

Clătinându-se pe picioare, se gândi că Durward dăduse tot ce avea mai bun şi că nu peste mult timp avea să simtă fiecare lovitură.

— Sprijină-te de mine, măcar până ajungem la un cal, zise Mahri petrecându-şi braţul pe după talia lui.

Îl cocoloşea, iar Alex se bucura pe deplin de această experienţă. Dorind să profite de înduioşarea ei, se mişcă şi mai anevoios şi îşi puse un braţ pe umerii ei.

— Poţi să-ţi ştergi zâmbetul ăla de pe faţă, Hepburn, îl mustră ea. Ce ai făcut în noaptea asta a fost o prostie. Nu era nevoie să te duci după Durward. Ar fi trebuit să-i trimiţi pe soldaţi.

— O, nu. Durward se pricepe de minune la vorbe. Este un mincinos aproape la fel de bun ca tine. I-ar fi făcut foarte repede pe soldaţi să-i ciugulească din palmă. Şi, continuă el curmându-i următorul reproş, tu cum îndrăzneşti să deschizi gura? Ai plecat fără să spui o vorbă nimănui şi, din cauza ta, aproape că ne-am prăjit amândoi.

Avea să-i spună ceva important. Ce anume? Alex îi ridică bărbia, iar ochii ei, strălucind de lacrimi, îl priviră cu duioşie.

— Mahri, rosti el cu seriozitate, dacă te consolează

puţin, să ştii că tatăl tău a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să te salveze. Durward a fost cel care a decis că ai devenit o problemă şi că trebuie să te sacrifice. A fost vina lui de la început până la sfârşit.

Chipul ei păru să se îndepărteze, iar Alex se clătină. Auzea voci. A lui Gavin? A lui Dugald? Mâini blânde îl ajutară să încalece. Străbătu ca prin ceaţă drumul până la Ballater.

Se opriră la cel mai apropiat han şi îl băgară în pat, dar el începu să se agite când încercară s-o trimită pe Mahri de-acolo. Dormi cu întreruperi, dar, ori de câte ori se trezea, ea era acolo pentru a-i da apă de băut sau pentru a-i şterge fruntea cu o pânză rece.

Dorea s-o sărute, să facă dragoste cu ea, dar abia avea suficientă energie pentru a-şi înălţa capul de pe pernă.

Data următoare când se trezi, Mahri era în pat, ghemuită lângă el. Soarele strălucea prin fereastră, iar de afară se auzeau zgomotele făcute de oamenii care trebăluiau pe lângă han.

Mintea lui era limpede precum cristalul.

— Mahri, o chemă. Mahri! Când ea deschise pleoapele şi se uită în ochii lui, urmă: Listele? Nu simt importante. Lucrurile pe care le conţin nu le-ar atrage respectivilor decât o palmă peste încheietura mâinii. Şi poate o amendă usturătoare. Dar nimeni n-o să fie spânzurat pentru că se află pe listele alea.

— Vrei să i le dau colonelului Foster?

— Nu. Vreau să mi le dai mie. Vreau să ai încredere în mine aşa cum am avut eu în tine, noaptea trecută.

Avea un ochi vânăt, nasul însângerat şi câte o zgârietură pe fiecare obraz. Mahri înghiţi un nod şi trase aer în piept înainte de a-i răspunde:

— Nu înţeleg, vrei să am încredere în tine pentru că m-ai urmat pe nişte scări care ardeau şi te-ai urcat într-un

lift în care ne-am fi putut coace amândoi ca doi pui pregătiţi pentru masa de duminică?

— Asta-i ideea pe scurt.

— De ce ai făcut-o?

— Ştii de ce. Pentru că te iubesc.

Ea îl sărută încet şi cu grijă pe buze.

— Mai târziu, îţi promit că o să vorbim mai târziu, după ce mă fac frumoasă.

Alex admira femeile frumoase. Care bărbat nu le admira? Se gândi că Mahri era mai presus de frumuseţe, Mahri cu părul pârlit, cu nasul negru de funingine şi cu mirosul de fum încă lipit de pielea ei.

Ceva se mişcă în adâncul sufletului său; zâmbi, în ciuda faptul că îl durea falca.

— Da, vorbim mai târziu. Acum, du-te şi te spală, femeie.

Capitolul 26

Regina era instalată în siguranţă la castel. Murray nu spunea nimic, doar că totul era o greşeală cumplită, iar el, pur şi simplu, se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Comandantul nici măcar nu deschisese gura.

Mahri asculta cu jumătate de ureche conversaţia din jurul ei. Rămăseseră la hotel, iar Juliet sosise pentru a le fi alături prietenilor ei şi pentru a afla ce se petrecuse. În plus, stabilimentul era deţinut de fostul pretendent al lui Juliet şi nimeni nu dori să-l întoarcă din drum pe domnul Steele când acesta se duse să se asigure că aveau tot ce le era de trebuinţă pentru a se simţi confortabil. Doar tânăra femeie se purtă mai rezervat cu el.

Tocmai îşi luaseră micul dejun şi şedeau într-un colţişor liniştit din hol. Alex trebui să povestească din nou

întâlnirea sa cu Durward şi să răspundă la întrebările puse de ceilalţi. Mintea lui Mahri era preocupată de listele pe care promisese să i le dea.

Îşi închipuise că avea o bază de negociere, dar Alex zisese că listele nu valorau nimic. Nu asta crezuse tatăl ei. „Unde sunt listele pe care trebuia să mi le aduci?” Fusese înnebunit de frică. Mahri nu-şi dăduse seama atunci că nu pentru el se temea, ci pentru ea. În ultimele lui clipe, o împinsese sub birou şi se postase în faţa ei pentru a o ascunde vederii. Până în ziua morţii nu avea să uite asta.

Profesorul Scot ştiuse că era terminat, dar se gândise numai la ea. Avea remuşcări cumplite că se îndoise vreodată de el. În acelaşi timp, gestul lui lipsit de egoism o făcuse să se simtă la fel de preţioasă ca un porţelan rar şi la fel de fragilă. Trebuia să-l fi iubit mai mult.

N-avea să facă aceeaşi greşeală cu Alex.

O uşoară atingere pe gât o făcu să-şi îndrepte privirile spre el.

— A sosit vremea, îi spuse.

Era timpul să-l ducă acolo unde ascunsese listele. Povestea pe care i-o zisese tatălui ei, că le dăduse avocatului cu instrucţiunea de a le preda autorităţilor dacă Demos lovea din nou, era pură invenţie de la început până la sfârşit. Chiar nu era făcută să fie spion sau agent al Serviciilor Secrete. Nimeni nu o luase în serios.

— Sunt gata.

Doi cai erau deja înşeuaţi şi îi aşteptau. Mahri, fără să stea pe gânduri, sări în spinarea unuia din ei. Călărea ca un bărbat, cu fustele prinse sus pentru a avea libertate de mişcare. Doi soldaţi din garda Maiestăţii Sale ţineau frâiele. Se aflau acolo pentru că Alex îi ceruse colonelului Foster permisiunea de a traversa podul ca să intre pe domeniul Balmoral. Securitatea castelului şi a împrejurimilor era atât de drastică, încât nimeni nu putea veni sau pleca fără un permis de liberă trecere.

Intrară traversând podul privat al reginei şi străbătură aleea spre sala de bal sub ochii soldaţilor în tunici verzi, apoi o luară pe cărarea urmată de Mahri în seara în care îl împuşcase pe Ramsey. Soarele îi lumina chipul, sufla o adiere uşoară, iar mirosul brazilor se simţea greu în aer. Se uită la Alex şi îi văzu ochii îngrijoraţi.

— Mă gândeam la ceva, spuse el. Nu trebuie să faci asta, Mahri. Foster nu ştie de existenţa listelor sau, în orice caz, nu mi-a pomenit de ele.

— Da, dar tu ştii, şi asta-i tot ce contează.

Râse ca şi cum o mare povară îi fusese ridicată de pe umeri.

Cu un zâmbet, Alex rămase puţin în spate, lăsând-o să deschidă drumul.

Tânăra femeie îşi amintea goana nebună pe această potecă, după ce îl împuşcase pe Ramsey, cum o duruseră muşchii şi cât de anevoie respirase. Alex o urmărise şi atunci. Se întrebă cum s-ar fi terminat toate astea dacă el n-ar fi prins-o.

S-ar fi găsit unul pe celălalt. Cumva, undeva, s-ar fi găsit.

Ajunseră la zidul din piatră în care ea ascunsese sacul şi rochia purtată la recepţie. Alex o ajută să scoată piatra care camufla ascunzătoarea, însă dinăuntru ţâşni un torent de apă. Sacul era ud leoarcă.

— Inundaţia a ajuns până aici, zise ea cu glas slab scoţând din sac un maldăr de pânză îmbibat cu apă. Asta a fost rochia pe care am purtat-o în seara aceea.

În cele din urmă, găsi ceea ce pricinuise atât de multe necazuri: listele pe care nu i le dusese tatălui ei.

Alex i le luă. Cu cea mai mare grijă, separă cele două pagini cu nume. Hârtia era atât de udă, încât i se rupse în mâini, iar cuvintele erau de neînţeles.

Se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

Mai târziu în seara aceea, când Mahri intră în

dormitorul ei, Alex o urmă îndeaproape.

— Ce-i cu Juliet? se interesă ea. Drăguţul domn Steele nu ştia cum să-i mai facă pe plac. E clar că-i topit după ea. Am crezut că şi ea îl iubeşte, dar a stat îmbufnată tot timpul cinei.

Alex îşi îngădui plăcerea de a-i dezmierda părul. Mahri îşi tăiase vârfurile arse fără nicio grijă pentru aspect şi arăta ca şi cum degetele unui bărbat ar fi trecut posesiv prin pletele ei. „Degetele mele”, gândi el zâmbind.

Cu sprâncenele ridicate, ea se întoarse ca să-l privească.

— Juliet, spuse el încercând să-şi amintească întrebarea.

— Şi domnul Steele, proprietarul acestui hotel. Am crezut că ea îl iubea şi se certaseră.

— Nu. Nu cred asta. Juliet pe Gavin îl vrea. E îndrăgostită de el de ani de zile.

— Eşti sigur?

— Foarte.

— Gavin ştie?

— Nu. El o priveşte pe Juliet ca pe o soră sau ca pe o verişoară, iar pe celelalte femei le ia în glumă.

— Hm, s-ar putea să ai dreptate. Amintindu-şi acea unică ocazie când Gavin încercase să flirteze cu ea, observă: Măcar fratele tău acceptă cu graţie un refuz. În sfârşit, femeile sunt atrase de el ca moliile de flacără, admiţând că doamnele pe care le-am văzut în acest hotel merită deranjul. Nu ştiu cum suportă asta.

— Nu este uşor, dar se descurcă, răspunse el pe un ton serios. O prinse de încheietură şi o trase lângă el, pe pat. Hai să uităm de Gavin şi de femeile lui. Am ceva important să-ţi spun, ceva ce vreau să afli înainte să ne căsătorim.

Aşteptă o clipă, gândindu-se că ea avea să-i critice siguranţa de sine, dar, când îi văzu ochii mari şi încrezători,

ştiu că totul avea să meargă perfect.

— Ce anume? întrebă ea cu blândeţe.

— Uite cum stau lucrurile. Când toată lumea mi-a pus întrebări despre Durward, cum de am fost atât de sigur că el conducea Demos, le-am dat motive pe care le puteau accepta.

— Bănuiala că o persoană de la castel era agent dublu?

— Da. Dar ceea ce m-a convins cu adevărat a fost o batistă pe care Durward mi-a dat-o. Ţi-am zis că am unele aptitudini de vrăjitor. Ei bine, în batista lui Durward era impregnat caracterul lui. Atunci am ştiut că era un diavol cu inima neagră.

— Eşti vrăjitor? râse ea. Aşa cum mătuşa domnişoarei Napier e vrăjitoare? Ai mai zis asta. Poţi să citeşti minţile oamenilor?

— Nu.

— Poţi să faci profeţii?

— Nu.

— Dar bunica ta putea să facă profeţii, nu-i aşa? Îmi amintesc că mi-ai spus asta.

— Ei bine, da, ea era mult mai puternică decât voi fi eu vreodată.

Ochii ei erau luminaţi de amuzament.

— Atunci, dacă eşti vrăjitor, ce poţi să faci?

— Eu… ei bine… simt lucruri. Am… Se întrerupse. Nu iei asta în serios, nu-i aşa?

— Ba da, fireşte, murmură Mahri încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui. Şi eu sunt puţin vrăjitoare. Nu zic că sunt infailibilă, dar şi eu pot face profeţii.

— Nu te opri. Spune-mi ce vezi.

— O să ne căsătorim cu prima ocazie, îl informă ea printre sărutări. O să avem copii, mulţi, şi vom avea grijă ca ei să ştie că îi iubim. Nu pot vedea unde vom locui pentru că nu este important atâta vreme cât suntem împreună. Şi

vom avea un câine exact ca Macduff. E cu adevărat uimitor. Dacă n-aş şti, aş crede că a fost unul dintre noi, ştii tu…

Alex îi acoperi gura cu mâna şi o ţintui pe saltea cu greutatea trupului său.

— Tu eşti una dintre acele vrăjitoare care pot vedea în viitor. Eu, pe de altă parte, nu pot vedea mai departe de câteva minute. Nu. Hai să zicem o oră.

— Şi ce vezi? se interesă ea cu ochii scânteind.

— O să-ţi arăt, spuse el.

Mai târziu, ultimele ei cuvinte înainte de a se cufunda în somn fură:

— Chiar că eşti vrăjitor. Cine ar fi crezut?

— Vrăjitoareo, rosti el sărutând-o tandru.

Sfârşit